

"ALLAH KATINDA DİN İSLÂM'DIR." (ÂL-İ İMRAN: 19)

Bir tek Âyet-i kerime'yi dahi inkâr eden kâfirdir.

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez..."

Hakikat

Aylık İslâm Dergisi

27. Yıl: 18 Sayı: 205 EKİM - 2010

"Müminler
Ölmezler,
Ancak
Bir Evden
Bir Eve
Nakil
Olunurlar."
(Hadis-i şerif)

"Biz Onu
Kudsî
Ruhla
Destekledik."
(Bakara: 87)

"SENİN İÇİN AHİRET
DÜNYADAN DAHA HAYIRLIDIR."
(DUHÂ: 4)

"ALLAH KATINDA DİN İSLÂM'DIR." (ÂL-İ İMRAN: 19)
 "Bir tek Âyet-i kerime'yi dahi inkâr eden kâfirdir."
 "İmanıs tutun, safâsı İman mahfûsü edilmiz."
Hakikat
 Aylık İslâm Dergisi

HAKİKAT

YAYINCILIK, MATBAACILIK, KIRTASIYECİLİK
 KASETÇİLİK SARCILIK ELEKTRONİK EŞYA BİLGİSAYAR
 VE SAĞLIK ÜRÜNLERİ TİCARETİ VE SANAYİ A.Ş.

Kurucusu:

Ömer ÖNGÜT

Sahibi:

Hakikat Yayıncılık Matbaacılık
 Kırtasiyecilik, Saatçilik, Elektronik Eşya,
 Bilgisayar ve Sağlık Ürünleri
 Tic. ve San. A.Ş.

Tüzel Kişi Temsilcisi:

Nuri ÖLÇER

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İsmail YAVUZ

Yayın Kurulu:

Uğur KARA
 Göksel KAHRAMAN
 Yusuf DOĞANGÜN
 Hakan YILMAZ
 Şinasi ÇAPA

Teknik Düzenleme:

Serdar AKÇAY
 Ahmet Erol FIRAT

Grafik Düzenleme:

Göksel KAHRAMAN

İdare Yeri:

Ankara Cad. Çağaloğlu
 Yokuşu Saâdet Han
 No: 42/1 Çağaloğlu / İST.
 Tel: (0-212) 511 21 41 - 511 84 98
 513 72 00
 Fax: (0-212) 513 72 45

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

<http://www.hakikat.com/>

E-posta: hakikat@hakikat.com

Dergimizde yayınlanan
 yazıların iktibas hakkı mahfuzdur.

Dizgi : **Hakikat**
 Grafik-Montaj : **Hakikat**
 Baskı : **Ada Ofset**
 Dağıtım : **Hakikat**

Abone Şartları (1 Yıllık):

Yurtiçi (PTT) : 30 TL
 Yurtdışı : 25 Euro

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Zât-ı âlileri'nin gizlediği, hayattayken anlatılmasını uygun görmedikleri bazı mevzular, kendilerinin daha yakından tanınması için birer örnek mahiyetinde ele alınacaktır.

Maksadımız kerametler değil, tezahür etmiş, yaşanmış olaylardan bazılarının istifade için arzıdır. Yazılmayan, kaleme dökülemeyen öyle mevzular var ki akıl havsala almaz.

Zât-ı devletleri'ni seven, sohbetinde bulunup ona gönülden bağlanan ve izinden giden kardeşlerimizin yaşadıkları bazı ibretli hatıralar, yaşayanların bizzat kendileri tarafından anlatılacaktır.

Hayat-ı saadetlerinde kendilerine arz edilen bir rüyâ veyahut zuhur eden bazı hadisât üzerine yaptıkları nasihat ve ikaz mahiyetindeki umumu ilgilendiren ve şahs-ı âlileri'nin yüksek manevi yakınlığına delâlet eden izahlarından bazılarını arz edeceğiz.

Ve fakat onlar her zaman, her an "Allah!" der, her tecelliyatta, her olayda "Allah!" derlerdi. "Hep O, Hep O'ndan" buyurur, kendilerine hiçbir şeyi mâletmezlerdi.

Hakim et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "Nevâdirü'l-Usûl" isimli eserinde;

"Bu, Allah'ın kendi adına, veli olarak kullandığı bir kuldur." buyurmuştur. (sh. 620)

Binaenaleyh Allah-u Teâlâ yapılması gereken işleri ona yaptırr.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor: "Sâlihlerin işlerini O görür." (A'râf: 196)

O, Hakk ile hemhâl, Hakk ile meşgul, halk ile değil. Hakk onunla meşgul. Çünkü Hakk onu kendisi için yaratmış, halk için yaratmamış.

Diğer bir noktasında ise:

"Onu kendi işlerinde kullanır." buyurmuştur. (sh. 671)

Hangi yerde ne lâzımsa o şekilde tecelli eder ve onu o şekilde yürütür, o işleri görürdür.

İşte bütün öz bunun içinde. Maske maskedir, fakat o maskenin içine O girerse dilediğini yapar. O'nun varlığı, O'nun tecelliyâtı bütün işleri görür. Amma bu zâtn bu sözünü kim anlayacak?

O, O'nu görüyor, O'ndan görüyor, O'nunla iş görüyor. Esas da bu oluyor.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bir beyanlarında da şöyle buyurmaktadırlar:

"Her zaman söyleriz, sakın siz ke-

ramet ehli olayım demeyin. Çünkü birçok kimseler bu vâdide soyulmuştur. Bu yoldaki keramet istikamettir.

Biz Hazret-i Allah'a sığınacağız, âcizliğimizi itiraf edeceğiz, O'nun lütuf tecellisine bakacağız. Hiçbir zaman kast-ı mahsusa olmayacak. O dilerse lütfu ile tecellî eder ve bize yardım eder."

Rabb'imiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, onu sevmiş, seçmiş ve yaratmış. Onu anlatabilmek, kelimelere sığdırabilmek ne mümkün...

Her zaman kendilerini gizlemişler, tevâzunun en zirvesini yaşamışlar ve o hayatlarıyla sevenlerine en güzel bir numune olmuşlardır.

Tevâzu ve mahviyet halleri o kadar ileri idi ki:

"Elimizden gelse, ismimizi kitaplardan kazımak isteriz." buyurmuşlardı.

Bir başka beyanlarında ise;

"Mahviyet; hiç olduğunu bilmen, istikamet ise ilâhi emirlerle uymandır."

"Onun için deriz ki; bizim yolumuzdaki keramet istikamettir. Allah korkusunu kalbinde taşıyan, O'nun rızâsı ve istikametinde bulunmaya çalışan kimse, keramet sahibi demektir.

Herşeyin fevkinde O'nun rızâsıdır. Her türlü tecelliyât, keşf-ü keramet dahi O'nun rızâsının yanında hükmüzdür." buyururlardı.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretlerimiz hayatlarında bu gibi mevzulara hiç değer vermemişler ve itibar etmemişlerdi.

Yüzlerce Evliyâullah Hazerâti'ndan her biri Allah-u Teâlâ'nın gösterdiği ve duyurduğu kadarıyla bir özelliğini, hayatından bir bölümü, eserlerini, mücadelesini anlatmaya ve duyurmaya çalışmışlar, yüzyıllar öncesinden onun geleceğini haber vererek büyüklüğünü ve mertebesinin âli olduğunu vurgulayarak onunla aynı zamanda yaşayabilmeyi, onu görebilmeyi ve biat edebilmeyi arzu etmişlerdir.

Hâl böyle iken aynı zamanda yaşayıp, haberdar bile olamayan, haberdar olup kötü zan besleyip tavır alanlar burada anlamasalar bile, ahirette geçeceği ayın ondördü gibi göreceklere ve anlayacaklar, fakat iş işten çoktan geçmiş olacak. Nedâmet çok fakat faydası yok...

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

KUDSÎ RUH İLE DESTEKLENEN, FERASET SAHİBİ ZÂT-I ÂLİLERİ'NİN HAYAT-I SAADETLERİNDEN İNCİLER

YAŞANARAK KALEME DÖKÜLEN HUSUSİ VE UMUMİ HÂL VE HATIRALAR / 6

Mahviyetin En Âlâsı / 6
Bursa Ziyaretleri Sırasında Görülen Mânevi Hâller / 6
Mâlum Olan Yiyeceğin İkrâmı / 6
Gelmesini İstemedikleri Halde Gelenlerin Hediye Edilmesi / 7
İşaret Edilen Adapazarı'nın Günümüzdeki Hâli / 7
Sizi Buraya Çekmeye Çalışıyorduk... / 7
Beyaz Üzerine, Yeşil Çizgi / 8
Kardeş Ciğerinden Rahatsız! / 8
Bir Daha Belki Böyle Bir Hâli Bulamaz! / 8
Velilerinin Güneşi / 9
Yüz Yirmi Dört Bin Peygamber Sizinle! / 9
İhvanın Vefat Haberi / 9
İbadetin Gizlisi / 10
İnceliğin Böylesi! / 10
Hâne Halkının Sayısına Göre İkrâm / 11
Başa Gelince Anlaşılan İkâz / 11
Gizli Anlar! / 11
Yıllar Sonra Rüyâdaki Zât İle Karşılaşma / 12
Gönülde Olan Kitabın Hediye Edilmesi / 12
Sıkıntılı Zamanda Yetişen Himmət / 13
"Hatta Cebinize Koyduklarınız da!" / 13
Karamürselli Zeynep Hanım / 14
Onun Almak İstediği, Düzce'deki Evin Bahçesinde Verildi / 14
Vakıf da Sizi Bırakmasın! / 15
"Hacı Amca! Siz Kimsiniz?" / 15
"Bizi Uyutmadın Cemil Efendi!" / 15
Katarakt Ameliyatı / 15
Hacc'taki Hatıra / 16
Hakk'ın ve Hakk'tan Olduğunu Biliriz! / 16
Muhabet Eden! / 16
Varlıkla Çalışanın Kendisine Zararı Olur / 16
Sâdık Olmayan Nefsini Tarif Eder! / 17
Alınmanın Alâmeti / 17
Yolculukta Konuşulan Mevzulara Ziyaret Esnasında Verilen Cevaplar / 17
Hiç Tanımadıkları, İlk Defa Gördükleri Kardeşe İsimleriyle Hitap / 17
Çantadaki Kur'an-ı Kerim'in Mâlum Olması / 18
Sende Öğrencisin Yahu! / 18
"Eşikten Ses Çıkar mı Ahmet Efendi?" / 18
"Peygamber Efendimiz Karpuzu Böyle Yardi." / 18
"Amin!" / 19
"Hah Şimdi Oldu!" / 19
"Şimdi Yemek Dağıtmaya Başladınız!" / 19
Urfa'dan mı Aldınız? / 20
"Büyük Bir Felaket Geliyor!" / 20
"Onu Vakfa Hediye Edeceğim!" / 20
Evlilikle İlgili Bir Nasihat / 21
Gönülden İstenilen Duâ'nın Mâlum Olarak Bizzat Öğretilmesi / 21

Niçin Bağlamadın Deseler O Bile Yeter / 21
"Yavrumsun Bir Tarafın Acıdı mı?" / 21
Tayy-i Mekân / 22
Hakkı Hak Sahibine Teslim / 22
Beyaz Mendil / 22
Uzun Ömürlü Dostluk / 22
Rızâ İstersen İncitme Hiçbir Canı / 23
Kendisi Daha Güzel! / 23
Alışmamışız! / 23
İnce Bir İrşad / 23
Şurada Satış Yapardınız! / 23
O Kendisine Yaptı Yapacağını! / 24
Anlatmak İşlerine Gelmiyor! / 24
Her Şey Yalnız Allah İçin Olmalı / 24
Allah Yolu / 24
Dünya'nın Aslı ve Mahiyeti / 25
Resme Değil, Resmin Ötesine Bakmak! / 25
Mânevi Derece / 25
Rahmet Gecesi / 26
Misafir Sevgisi / 26
Mânevi Ziyaretler / 26
Rızık Temini İçin / 26
Hacc'da Karşılaşma / 26
"Sonra Sizinle Görüşelim" / 26
Gözle Görülen Lütuflar / 27

Şehitliği Mâlum Olan Asker! / 27
Gelişinden, Edebinden / 27

İBRET MİSALİ RÜYÂLARA VERİLEN GERÇEK TABİRLER / 28

Onun Efendisini Orada Herkes Tanıyor! / 28
Her Zamanın Bir Mevlânâ'sı / 28
Hakkına Râzı Ol! / 28
Yalnız Merkeze Gelirler / 29
Kurbandaki Hikmetler / 30
Bugün Hakikat Oldu! / 30
Dünyevi Ceza / 30
Merhum Hacı Rasim Efendi'nin Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'ne Bağlılığı ve Zât-ı âlileri'ne İntisabı / 30
Bir Mâni Yok Verebilirler! / 32
Gelecek Nesil Biraz Problemlili Olacak / 32
Mânevi Âlemde Ziyaretler / 32
Memnuniyetlerini İzhâr / 33
O Dördüncü Duvar! / 33
"Onun Yirmi Beş Tane Kur'an-ı Kerim'i Var!" / 33
Gök Ehli Onu Tanır / 33
"Hah! Gir Oraya!" / 34
Rahmet Kapıları / 34
Zât-ı Âlileri'ni Tanımadan, Sû-i Zân Besleyip, Boş Konuşanlar / 34
Biz Size İşaret Vermiştik / 34
O Kuyu Dünyadır! / 34
Hanımını Kıran Bir Kardeşe Rüyâ Yoluyla İkâz / 35
Hazret-i Kur'an'ın Hudutları İçinde Kalın! / 35
Vasiyetlerinin Bir Kısımının İzhârı / 35

DUÂ ve NİYAZ / 36

NURLU SÖZLER / 44

“Sâlihlerin İşlerini O Görür.”

(A'râf: 196)

“Onlar İman Edip Takvâya Ermiş Olanlardır.”

(Yunus: 63)

“Allah'tan Korkar, Takvâ Sahibi Olursanız Mualliminiz Allah Olur.”

(Bakara: 282)

“Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Takviye Edip Desteklemiştir.”

(Mücâdele: 22)

“Onlar Öyle Kimselerdir ki Görüldüklerinde Allah Zikrolunur, Onları Gören Allah'ı Hatırlar.”

(Hadis-i Şerif)

“Mümin-i Kâmil'in Ferasetinden Korkunuz. Çünkü O Azîz ve Celîl Olan Allah'ın Nûru İle Bakar.”

(Hadis-i Şerif)

KUDSÎ RUH İLE DESTEKLENEN, FERASET SAHİBİ ZÂT-I ÂLİLERİ'NİN HAYAT-I SAADETLERİNDEN İNCİLER

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendi-miz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyururlar:

“Âlimler peygamberlerin vârisleridir.” (Buhârî) Peygamber vârisi olan bu veli kullar izn-i ilâhi ile bazen keşif ve hâl yolu ile bazen de ruhâniyetin tezahür etmesi şekliyle kerametler göstermişler fakat bu hâlleri hiçbir zaman övünme hâli yapmayıp, bilâkis tevazu ile örtmüşlerdir. Zât-ı âlileri; **“En büyük keramet, istikamet üzere olmaktır”** buyurmuşlar ve Âyet-i kerime'de buyurulduğu üzere; **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”** (Hûd: 112) emri şerifini hayatlarının her safhasında yaşamışlardır. Tüm sevenleri tarafından müşahede edilen bu yaşayış içerisinde çeşitli hâller zuhur etmiş, sevenlerini irşad ve ikaz için bazı vesileler ile hikmetli olaylar husule gelmiştir. Gerek yanındakiler, gerekse uzakta bulunanların yaşadığı bu hâllere zât-ı âlileri hiçbir zaman benimsemeden **“Hep O, Hep O'ndan!”** buyurarak, bir hiç olduklarını, tecelliyat-ı ilâhi'nin zuhuru, Allah-u Teâlâ'nın ezeli ve ebedî kudretinin o andaki tezahürü olduğunu söylemişlerdir.

Rabb'ine, sevdiğine kavuşan Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'mizin geçen aylarda hayat-ı saadetlerinin zâhiri ve bâtinî kısımlarını bir nebze açıklamaya, Ümmet-i Muhammed'e Zât-ı âlileri tanıtılmaya, duyurulmaya çalışılmıştı.

Hayat-ı güzideleri, yaşadıkları mânevi hâllerden örnekler verilerek izâh edilmiş, ha-

yattayken anlatılmasını istemedikleri mevzular, hususi haller gözler önüne serilerek ibret nazarlarınıza sunulmuştu.

Bu ay ise Zât-ı devletleri'ni seven, sohbetinde bulunup ona gönülden bağlanan ve izinden giden kardeşlerimizin yaşadıkları bazı ibretli hatıralar, yaşayanların bizzat kendileri tarafından anlatılacaktır.

Hayat-ı saadetlerinde kendilerine arz edilen bir rüyâ veyahut zuhur eden bazı hadisât üzerine yaptıkları nasihat ve ikaz mahiyetindeki umumu ilgilendiren ve şahs-i âlileri'nin yüksek manevi yakınlığına delâlet eden izahlarından bazılarını arz edeceğiz.

Her zaman kendilerini gizlemişler, tevâzunun en zirvesini yaşamışlar ve o hayatlarıyla sevenlerine en güzel bir numune olmuşlardır.

Tevâzu ve mahviyet halleri o kadar ileri idi ki:

“Elimizden gelse, ismimizi kitaplardan kazımak isteriz.” buyurmuşlardı.

Bir başka beyanlarında ise;

“Mahviyet; hiç olduğunu bilmen, istikamet ise ilâhi emirlere uymandır.”

“Onun için deriz ki; bizim yolumuzdaki keramet istikamettir. Allah korkusunu kalbinde taşıyan, O'nun rızâsı ve istikametinde bulunmaya çalışan kimse, keramet sahibi demektir.

Herşeyin fevkinde O'nun rızâsıdır. Her türlü tecelliyât, keşf-ü keramet dahi O'nun rızâsının yanında hükümsüzdür.” buyururlardı.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sirruh- Hazretlerimiz'e: **“Efendim, sizden hiç keramet husule gelmiyor.”** denildiğinde:

“Sırtımızda taşıdığımız bunca vebal yüküne rağmen, ayakta durmamızdan büyük keramet mi olur?” diye cevap vermişlerdir.

Bir defasında da bir müridi ile bir yere doğru yolculuk yapıyorlar. Gidecekleri yer uzakça, akşam yaklaşıyor. Gidiyorlar gidiyorlar, akşam olmuyor. Gidecekleri yere varıyorlar, güneş birden batıyor. Müridine

dönüyorlar ve buyuruyorlar ki:

“Oğlum bunlar tarikat oyunlarıdır. Gaye Allah'tır.”

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretlerimiz de hayatlarında bu gibi mevzulara hiç değer vermemişler ve itibar etmemişlerdi.

Zât-ı devletleri'ne bunların yazılması, not alınması sorulduğunda şöyle buyurmuşlardı:

“Bunlar ayrı bir mevzu olduğu için, bu gibi şeyleri hiç yazmasanız da olabilir. Bunlar bizim hususi hayatımıza âit şeyler. Bunlara hiç değer vermeyiz. Mânevî cihetteki noktalara değer veriz.

Siz arzu ettiğiniz için bunları ilâve ediyoruz. Yoksa bizim için bunlar basit gelir. Bizim için mühim olan, Hakk'tan gelen feyzi nakildir. Yani sohbet esnasında

geçecek olan sözler Hakk'tan geldiği için, feyzi ilâhiye olur. Biz onlara değer veririz ve onların kayıtlı bulunmasını isteriz. Ki o sözlerden kendim dahi ileride istifade edebileyim. Ve keşke zamanında tutulsaydı da, bugün talebeliğini yapabileseydim. Bir zamanlar her akşam sohbet yapardık. O zamanki feyz bambaşka idi. O zamanlar tutulsaydı şimdi mükemmel istifade ederdik.”

Zât-ı âlileri'nin gizlediği, hayatlarında anlatılmamasını uygun görmedikleri bazı mevzular, kendilerinin daha yakından tanınması için birer örnek mahiyetinde ele alınacaktır.

Maksadımız kerametler değil, tezahür etmiş, yaşanmış olaylardan bazılarının istifade için arzıdır. Yazılmayan, kaleme dökülemeyen öyle mevzular var ki akıl havsala almaz.

Ve fakat onlar her zaman, her an **“Allah!”** der, her tecelliyatta, her olayda **“Allah!”** derlerdi. **“Hep O, Hep O'ndan”** buyurur, kendilerine hiçbir şeyi mâletmezlerdi.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri **“Ne-vâdirü'l-Uşûl”** isimli eserinde;

“Bu, Allah'ın kendi adına, veli olarak kullandığı bir kuldur.” buyurmuştur. (sh. 620)

Binaenaleyh Allah-u Teâlâ yapılması gereken işleri ona yaptırır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Sâlihlerin işlerini O görür.” (A'râf: 196)

O, Hakk ile hemhâl, Hakk ile meşgul, halk ile değil. Hakk onunla meşgul. Çünkü Hakk onu kendisi için

yaratmış, halk için yaratmamış.

Diğer bir noktada ise:

“Onu kendi işlerinde kullanır.” buyurmuştur. (sh. 671)

Hangi yerde ne lâzımsa o şekilde tecelli eder ve onu o şekilde yürütür, o işleri görür.

İşte bütün öz bunun içinde. Maske maskedir, fakat o maskenin içine O girerse dilediğini yapar. O'nun varlığı, O'nun tecelliyâtı bütün işleri görür. Amma bu zâtın bu sözünü kim anlayacak?

O, O'nu görüyor, O'ndan görüyor, O'nunla iş görüyor. Esas da bu oluyor.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri bir beyanlarında da şöyle buyurmaktadırlar:

“Her zaman söyleriz, sakın siz keramet ehli olayım demeyin. Çünkü birçok kimseler bu vâdide soyulmuştur. Bu yoldaki keramet istikamettir.

Biz Hazret-i Allah'a sığınacağız, âcizliğimizi itiraf edeceğiz, O'nun lütuf tecellîsine bakacağız. Hiçbir zaman kast-ı mahsusa olmayacak. O dilerse lütfu ile tecellî eder ve bize yardım eder.”

Rabb'imiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, onu sevmiş, seçmiş ve yaratmış. Onu anlatabilmek, kelimelelere sığdırabilmek ne mümkün...

Yüzlerce Evliyâullah Hazretâtı'ndan her biri Allah-u Teâlâ'nın gösterdiği ve duyurduğu kadarıyla bir özelliğini, hayatından bir bölümü, eserlerini, mücadelesini anlatmaya ve duyurmaya çalışmışlar, yüzyıllar öncsinden onun geleceğini haber vererek büyüklüğünü ve mertebesinin âli olduğunu vurgulayarak onunla aynı zamanda yaşayabilmeyi, onu görebilmeyi ve biat edebilmeyi arzu etmişlerdir.

Hâl böyle iken aynı zamanda yaşayıp, haberdar bile olamayan, haberdar olup kötü zan besleyip tavır alanlar burada anlamasalar bile, ahirette gerçeği ayın ondördü gibi görecekler ve anlayacaklar, fakat iş işten çoktan geçmiş olacak. Nedâmet çok fakat faydası yok...

Hayat-ı saadetlerinde göremeyip, şimdi eserlerine tutunan, muhabbet duyup **“Keşke görebilseydim de ellerinden öpseydim!”** diyerek samimi bir şekilde gönülden isteyenler muhakkak ki hayatlarında görmüş

gibi olurlar ve onların şefaatine mazhar kınırlar.

Mevlânâ Hazretleri'nin oturdukları yerin arka sokağında oturanlardan birisi, **“Bu zamanda bir Allah dostu olsa da gidip eline yapışsam!”** diyerek hayıflanır ve günlerini böyle geçirirmiş, bir ön sokağında dünyanın duyduğu bu âli zâtı görememiş ve duyamamıştır. Hâlbuki bir adım uzaklıkta zamanın değerli âlimi, evliyâ Hazret-i Mevlânâ yaşamaktadır.

Bu misâlin benzeri her Evliyâullah Hazretâtı'nda tezahür etmiştir. Cihana ışık saçan bu Allah neferleriyle, komşu olup anlayamayanlar, duyamayanlar, yakınlaştıkça kör olup gidenler, sağdan soldan uydurma lâflara kanıp, kötü zan besleyenler her zaman olmuştur.

Var iken değer ve kıymeti bilinemeyen, anlaşılmayan Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin, her geçen gün değer ve kıymeti daha çok anlaşılmasına, daha çok hissedilmeye başlamıştır. Zahiren yoklukları özlem ateşini körüklese de, mânen aramızda olmaları en büyük teselli kaynağıdır.

Rabb'imiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'ne ne kadar şükürler etsek azdır. Onunla aynı zamanda yaşamış... Onu tanımayı ve yolundan gidebilme lütfunu ih-san eylesini niyaz eder, bu lütfu lâıyk olabilmeyi, nefsin ve şeytanın desiselerinden muhafaza buyurmalarını, onların râzı ve hoşnut olacakları bir şekilde huzura varabilmeyi dilenerek, tüm aciziyetimizi itiraf ile aflarına sığınarak yazımıza başlarız...

YAŞANARAK KALEME DÖKÜLEN HUSUSİ VE UMUMİ HÂL VE HATIRALAR

Mahvîyetin En Âlâsı:

Fıtratı icabı beğenmediği hususların çok olduğunu, herkesi tenkit ettiğini, bu sebeple de herkesin kendisine cephe aldığı söyleyen bir kardeş sözleri:

“Ben hayatta kendimden küçüğünü bilmiyorum ki küçümseyeyim. Kendimden daha ayıbını görmüyorum ki ayıplayayım.”

Bir beyanları; **“Herkesi hoş, kendimi boş bilirim!”**

Bursa Ziyaretleri Sırasında Görülen Mânevi Hâller:

Efendi Hazretlerimiz Bursa'ya geldiklerinde, Emir Sultan -kuddise sırruh-, Molla Hayâli -kuddise sırruh-, İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- ve Üftade -kuddise sırruh- Hazretleri ile Osman Gazi ve Orhan Gazi Hazretleri'ne uğrarlardı.

Bir seferinde Bursa'da bir kardeşimiz ile beraber Osman Gazi ve Orhan Gazi'nin türbelerini ziyaret etmişlerdi. Kardeşimiz yaşadıklarını şöyle naklettiler.

Osman Gazi Hazretleri'nin ziyareti yapıp Orhan Gazi Hazretleri'nin türbesine 2-3 metre kala ziyaret yaparken hemen arkasında iki zât-ı muhterem bir anda belirdi. Onların biri uzuna yakın, biri orta boylu idi. Duâları esnasında onlar da duâ etmeye başladılar. Efendi Hazretleri duâsını bitirdikten sonra o iki zât ellerini öpmek istediler, Efendi Hazretleri öptürmedi, musafaha yaptı.

Bu zâtlar daha sonra Orhan Gazi türbesine girdiler, ben kim bunlar diye bakayım derken, mübarekleri bırakmayım dedim ve geri döndüm, döndüğümde Efendi Hazretleri'nin önünde yaşlı bir zât ile yanında orta yaşlı bir genç duruyordu. O yaşlı zât mübareğe is-

mini sordu, çok mütevazî şekilde **“Ömer”** dedi. O yaşlı zât ona koku ikram etti. O da ona **“Nerelisin?”** dedi ama cevabı tam hatırlamıyorum.

Daha sonra bir sohbet anında o iki zâtın uzun boylu olanının Orhan Gazi ve orta boylu olanının Osman Gazi olduğunu, o koku süren yaşlı zâtın da İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri olduğunu söylemişlerdi. O da orta boylu nurlu bir zâttı. Bize de koku sürmüştü.

Bu hâl ile ilgili olarak ziyaretine gelen bazı kardeşlerimize olayı anlatmışlar ve akâbinde şöyle buyurmuşlardı:

“Bu zâtlar Osman Gazi ve Orhan Gazi'dir, biz onları ziyarete geldik, onlar da bizi ziyarete gelmişler.”

Emir ile değişik zamanlarda yapılan bu tür ziyaretlerinde, hep mânevi hâller yaşanmış, bu ya-

şanılan mânevi hâlleri bazen yanında götürdükleri kardeşlerimize ifşa etmişler, bazen de ziyaret bittikten sonra yaptıkları görüşmeleri izah edip, kendileri ile ilgili mevzulardan veyahut bazı olaylardan haber verdiklerini beyan etmişlerdir.

Mâlum Olan Yiyeyeğin İkrâmı:

Bir kardeşimiz ziyarete geleceği sabah önüne bir tabak çilek koymuş, tam yiyeyeği sırada nefsinin arzusunu kırmak için vazgeçmiş. Ziyarete geldiklerinde Zât-ı devletleri mutfağa geçmişler ve bir tabak çilekle gelmişler. **“Bunun hepsini bitireceksiniz!”** buyurmuşlar. Kardeşimiz bir taraftan yerken bir taraftan da sabahki durumu anlatmaktan kendini alamamış. Gülmüşler. Daha sonra gayr-i ihtiyârî bir çok ifsaatlar geçmiş. Kardeşimizden bunları duyan bir başka ihvan, hatıra olarak kaydetmek maksadıyla bu mevzuyu arzetti-

ğinde buyurdular ki:

“Bu yolun önderlerinin durumunu ihvan bilse, akılları almaz. Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz: ‘Sizin perhize gücünüz yetmez. Sizin riyâzetinizi biz yaptık.’ buyurmuşlar.

O gün gayr-i ihtiyârî ağzımızdan çıktı. Bizim kaç gün aç, kaç gün susuz kaldığımızdan kimse-nin haberi olmaz. Sonra bu yapılan işler, yine büyüklerin himmeti ile olur.

Meselâ Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz şöyle buyururlar:

“Büyüklerden bir zâtle görüştüm. ‘Bahaddin! Seni bugün iyilerin içinde görüyorum.’ dedi. ‘Himmet buyurun olur inşaallah.’ dedim. ‘Tenha bir yerde nefsin çekip aç dur.’ buyurdu. Bir gün dağın eteğine çekildim, orada üç gün aç kaldım. Üç gün sonra şu hadiselerle karşılaştım. Bunu kendim yapmak istediğim zaman muvaffak olamadım da, himmet buyurdıklarında her şey kolaylaşıyor.”

Onun için himmete dayanıyor efendim bu işler.”

Gelmesini İstemedikleri Halde Gelenlerin Hediye Edilmesi:

Düzce’deki hânelerinde idiler.

Bir bayram günü idi. Ziyarete gelenlerden birkaçı birer kutu şekerleme getirip hemen girişteki masaya koymuşlar. Orada bulunan bir kardeşimize: **“Bunları buradan kaldırım, gelenler hep böyle oluyor zanneder”** buyurarak böyle bir alışkanlığın olmamasını rica etmişlerdir.

Yıllar öncesinden Zât-ı âlileri’ni tanıyan merhum Hamdi Bey şöyle anlatırlar:

“Bir gün iki elinde büyükçe iki pakette bizim dükkâna geldiler. İşimin olup olmadığını sordular. Bir yere kadar gidip geleceklerini söylediler. Benim de durumum müsait olduğu için, beraberce Konuralp, Üskübü’deki Verem Hastanesi’ne gittik.

Hastaneye girdiğimizde paketleri açtılar. İkisinde de kutu kutu, paketlenmiş lokum, şeker vs. vardı, onları hastaların kaldığı koşullardan her birine birer tane dağıtarak ve hastalarla biraz sohbet ederek, hediye ettikten sonra tekrar beraber döndük.”

İşaret Edilen Adapazarı’nın Günümüzdeki Hâli:

1985 yılında Zât-ı âlileri şöyle buyurmuşlardı:

“Adapazarı’na sık sık uğramak niyetindeyiz.

Ayağımızı inşaallah çekmeyeceğiz.

Çok büyük istikbâl görüyoruz, mânevî istidat var.”

Ve zamanla Adapazarı’nda Vakıf kuruldu, vakıf merkez yeri oldu. Nice hikmetler husule geldi.

Bugün de Zât-ı âlileri orada bulunuyorlar.

Sizi Buraya Çekmeye Çalışıyorduk...

Gölcükten rahmetli Hayrettin Efendi’nin bir hatırası:

Perşembe akşamları mübareklerin evinde ders olurdu. Biz de Gölcük’ten bazı zamanlar katılırdık. Bir perşembe günü Düzce’ye doğru yola çıktım. Evlerine gelip, kapıyı çaldım, fakat ne açan var ne de gelen. Bekledim. Ama hiç kimse gelmiyordu. Ders mutlaka var ama kim bilir nereye gittiler ve nerede yapıyorlardı. Tabii o zaman ne cep telefonu var, ne de başka bir şekilde iletişim. Sanki bütün Düzce başımın üzerine yıkıldı, çok üzüldüm. Yapacak hiçbir şey yoktu ve tekrar geri Gölcük’e dönecektim.

Yol kenarından gidiyorum, aklım başımda değil, büyük bir üzüntü içindeyim. Bu hâle yürürken arkamdan bir araba gelerek hafif bir şekilde bana çarptı. Bu çarpma esnasında ben bir bahçe kapısından içeri doğru düştüm, yuvarlandım. Bir de baktım ki sesler geliyor, bir sürü ayakkabı var. Yavaş, yavaş evin kapısına doğru gittim ve kapı aralığından mübarekleri ve kardeşleri gördüm. Öyle sevindim ki. Ellerıyla bana **“Gel, gel!”** işareti yapıyorlardı.

Yanlarına doğru oturdum, bana;

“Hacı efendi buyrun, gelin oturun, derse devam edelim. Şimdiye kadar sizi buraya çekmeye çalışıyorduk, buyrun oturun da devam etsin!” buyurdular.

Evlerine gelmem onlara mâlum olmuş ki, bizi bazı sebepleri vesile kılarak buraya kadar çekmişler.

Bulduran Rabb’ime şükürler olsun.

Beyaz Üzerine, Yeşil Çizgi:

İstanbul'dan bir kardeşimizin hatırası:

1991'li yıllarda Efendi Hazretlerimiz'i yeni tanımıştım. O aralar okuduğum bir kitapta, Osmanlı zamanındaki tasavvuf yaşantısından bahsediyordu. Tasavvuf ehli zâtların her bir hocanın bağlılarının farklı renkli hırkalar giydikleri anlatılıyordu. İşte kimilerinin beyaz hırka, kimilerinin siyah hırka vs. giydikleri, bu sayede kim hangi hocanın talebesi olduğu sormadan belli oluyordu.

Bu hâl dışında bir de Seyid olan zâtların taşıdıkları sanıkların üzerine yeşil bir sargı, kurdela misali ince bir bez ile beyaz üzerine yeşil çizgi ile ayrıldıkları ve halkın bu zâtları görünce Seyid olduğunu anlayıp, ona göre hürmet gösterdikleri yazıyordu.

Günümüzde böyle bir durum olmadığı için, gayr-i ihtiyari gönlümden; "Efendi Hazretlerimiz de Seyid, fakat dışarıda sarık takmadıkları için, bu yeşil çizgi durumu nasıl olurdu?" diye geçti.

O hafta Vakfımıza Cuma namazına gittik. Cemaat yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı, biz de ön safta oturuyorduk. Bu arada Efendi Hazretlerimiz üzerinde beyaz bir cübbe olduğu halde geldiler ve ön safta oturdular. Fakat bu geliş öyle bir gelişti ki, gönlümün içerisinde gezen o yeşil çizgilere bir cevap niteliğinde bir gelişti. Çünkü giydikleri beyaz cübbenin kollarında

birer şerit halinde yeşil çizgiler vardı. Fakat ondan sonraki yıllarda bir daha böyle bir cübbesini görmedim.

Efendimiz o gün bize karşı bir keramet göstermişlerdi. Tabii ki bu gönülden geçen duygu Zât-ı âlileri'ne malûm olmuş, seyyidliğinde şüphe olmayan Efendimiz, yine de sevenlerine bu hali tezahür ettirmişlerdi.

Kardeş Ciğerinden Rahatsız!

Zât-ı âlileri her sabah misafir kabul ettikleri odalarına inerler ve orada misafirleriyle görüşürlerdi. Yine bir sabah ellerinde küçük bir kavanoz olduğu halde aşağı iniyorlar. Orada görevli bulunanlara; **"Bu kavanoz İstanbul'dan filân kardeşe gidecek. Kardeşimiz ciğerlerinden rahatsız!"** buyuruyorlar.

Kavanoz işaret ettikleri kardeşe geliyor. Tabii görünüşte herhangi bir rahatsızlık görünmüyor fakat, yapılan tahlil ve tetkikler sonrası ve ortaya çıkan rahatsızlığı sonucu **"Karaciğerinden rahatsız olduğu"** anlaşılıyor.

Zât-ı âlilerine mânen bildirilen rahatsızlıktan, kardeşimiz ancak tetkiklerden sonra haberi oluyor. Kavanozda gönderilen terkip ile belki nelerin önüne geçildiğini Allah bilir.

Her haliyle ihvanını düşünen, zahiren ve batinen ihvanı ile ilgilenen, her hallerine nazar edip gerektiği zaman ifşa eden Efendi Hazretlerimiz'in bir kerametleri daha ortaya çıkıyor.

Bir Daha Belki Böyle Bir Hâli Bulamaz!

Düzce'den bir kardeşimizin yıllar yıllı hafızasından çıkmayan bir hatırası:

Kardeşim çok rahatsızdı, rahatsızlığı ilerledi ve hastaneye yatırıldı.

Efendi Hazretleri hastaneye ziyarete geldiler. Yanında oturdular, bir müddet durdular ve akabinde bize dönerek; **"Hacı Efendi! Soruyorlar, gitsin mi kalsın mı?"**

Bizde bir şaşkınlık husule geldi. Tabii bu esnada kısa bir süre bir şey diyemedik, Zât-ı âlileri;

"Bu hâlî çok güzel, bir daha belki böyle bir hâlî bulamaz" buyurdular.

Biz de hemen "Gitsin!" dedik.

Ve kısa bir süre sonra kardeşim ruhunu teslim etti. Defin işlemleri yapıldı. O akşam rüyâmda kardeşimi gördüm, bana şöyle dedi; **"Abi! Kalsın diyeceksin diye öyle korktum ki!"**

Efendi Hazretlerimiz'le beraber birkaç gün sonra kabristana ziyarete gittik.

Kabrin başına geldiklerinde; **"Burada değiller, Cennetü'l-Bâkî kabristanlığına nakletmişler"** buyurdular.

Velilerinin Güneşi:

İskenderun'dan bir kardeşimiz Efendi Hazretlerimiz'le ilk karşılaşmasını anlatıyor:

"1978 yılının Ağustos ayı idi ve günlerden Ramazan'dı. Bir ikindi vakti Düzce'ye Efendimiz'i ilk olarak ziyarete gittim, üç kişi idik. Kapıya geldiğimizde orada bulunan bir kardeş misafir olduğunu haber vermek için zile bastı. Ben hayalimde sarıklı cübbeli bir zât tahayyül ediyordum. Kapı açıldı, başında takkesi ile karşımıza bir hacı amca çıktı. Gözüme boyu epey kısa göründü. O anda ben şaşırımdım ve: 'Allah Allah! Bu da nasıl şey? Böyle de şeyh mi olur?' dedim. O anda içimden denildi ki:

'Sen onun görünüşüne niye aldaniyorsun? İç âlemine baksana!'

Bizi hâne-i saâdetine aldı. Yukarıya çıkınca boyu birden değişti, sanki başımı kaldırıp yüzüne bakıyordum.

Akşam zaten yakındı, bize iftar sofrası hazırladı. **'Efendim bize su içmek yasak, olur ki sizi de ihmal ederiz, siz dilediğiniz kadar için.'** buyurdu.

Amma ben çok susadığım halde utandığım için içmemeye çalışıyordum. O anda bana dönerek:

'Efendim siz için suyunuzu! Bizim gibi yapamazsınız, zira biz alışkınız.' buyurdu.

Sonra hep beraber akşam namazı kıldık. Evvâbin namazı için kalkıldığında içimden: 'Ben iki rekât kılar otururum, nasıl olsa daha ders almadım.' dedim. Bunun üzerine tam olarak bana döndü ve: **'Efendim! İki rekât dahi olsa bu namazı mutlaka kılalım.'** buyurdular.

Gönlümden geçen her duygunun karşılığını bir anda alıyordum.

O gece misafirhanede kaldık. Biri sabah namazından önce, biri de namazdan sonra olmak üzere iki rüyâ gördüm. İlk rüyâmda ayakta abdest bozuyorum. Dökülen necaset dizden aşağı pantolonumu kirletiyordu. Yıkamaya çalışıyordum, o ara namaz vakti geçmek üzereydi.

İkinci rüyâmda ise yine beraber olduğumuz o iki kişi ile sabah namazı kılmak için kalkmışız. Abdest hazırlığı yaparken birden güneş doğdu. Kuşluk vaktine kadar yükseldi. Fakat o güneş normal güneşten daha büyüktü ve birden kayboldu. Gözümün gördüğü her şeyi bembeyaz kar kapladı.

Sabah kendileriyle görüştük. Önce ilk rüyâyı anlattım.

"Katiyetle ayakta abdest bozmayın!" diyerek ikaz ettiler.

İkinci rüyâyı anlatınca ise:

"Efendim o güneş Allah-u Teâlâ'nın velilerinin güneşidir. Bununla size ders vermemiz emredilmiştir." buyurdular ve dersimizi tarif ettiler."

Zaman zaman ziyaretlerine gittik, bir yıl sonra gitmişimiz ziyaretimizde şöyle bir suâl sordum:

Efendim! Biz Zât-ı âlinizden daha uzun yaşayacak

olursak, o zaman bizim hâlimiz ne olacak?

Şöyle buyurmuşlardı:

"Sizin her şeyiniz hazırlanmıştır, hiçbir şey ihtiyacınız olmayacak."

Otuz küsur sene önce söylenen bu söz, bugün için tezahür etmiş, o zaman hayalât olan bizim anlayışımız, bugün hakikata dönüşmüş ve gerçekten her şeyin hazırlandığı, hiçbir şeye ihtiyacımızın olmadığı aşikâr olmuştur.

Yüz Yirmi Dört Bin Peygamber Sizinle!

Rahmetli Ahmet Özcan Efendi kitap tanıtımı için Adana, Antalya taraflarında bulunuyordu. Tarsus'ta gezerlerken aniden yaşlı bir zât önüne durdu; **"Yüz yirmi dört bin peygamber sizinle beraber"** dedi ve kayboldu, demişti.

Arz edildiğinde; **"Rical-i gayb'dan kimseler!"** buyurmuşlardı.

İhvanın Vefat Haberi:

Düzce'den bir kardeşimiz 1986 yılında vefat ettik ve akabinde bazı kardeşler Zât-ı âlileri'ni ziyarete geldiklerinde şöyle mevzu geçti.

“Allah rahmet eylesin. Bir kardeş daha vefat edecek amma kim olduğunu bilmiyoruz. İki gün evvel Manisa’dan bir kardeş geldi. “Rüyâmda gördüm ki Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz’le Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz vefat etmişler de cenazeleri geliyor-muş.” dedi. “Eğer bu rüyâ Rahmânî ise cenâze iki olacak, Allah-u âlem iki ihvan vefat edecek.” dedik.

Bir tanesi gitti, ikincisi kim olacak onu bekliyoruz. Bu hadise dün akşam olmuş, kardeşi ceryan çarpmış, İstanbul’a kaldırmışlar, bugün ölüm haberi geldi. Allah rahmet eylesin. İnşaallah o görülen rüyâ gibidir. Allah’ım o lütfa nâil ve dahil olmak suretiyle aldığı kullardan etsin. İnşaallah iyi gitti. Hepimizin beklediği o, hepimiz aynı köprüdeyiz. Allah’ım kâmil iman ihsan etsin.”

Bir süre sonra bir kardeşimiz daha vefat ettiler.

İbadetin Gizlisi:

Uçakla Hacc’dan dönüyorlarmış. Yorgun oldukları için, oturdukları koltukta gözlerini kapatmışlar, dinleniyorlarmış. Yanlarında bulunan Düzceli iki kardeşimiz de tesbihlerini çıkarmışlar, virdlerini yapıyorlarmış. Bir ara gözlerini açmışlar, ellerinde tesbihleri görünce sormuşlar. Onlar da ders yaptıklarını söylemişler. O anda buyurmuşlar ki:

“Tesbih evden başka bir yerde çıkmaz.”

1974 yılındaki Hacc yolculuğuna bir kaç kardeşle steysin bir taksi ile çıkmışlar. Taksinin sahibi olan kardeş küçük bir Türk bayrağı almış, cebine koymuş. Hacc’a gittiklerinin bir işareti olsun diyerekten müsaade isteyerek yola çıkarken taksinin bayrak direğine takacakmış.

Tam arabaya binecekleri sırada:

“Arabada Hacc yolculuğuna dair hiçbir işaret bulunmasın!” buyurmuşlar.

Hududa yaklaştıklarında: **“Efendim Bağdat tarafından mı Şam tarafından mı geldim?”** diye sorulmuş.

“En kısa yoldan.” buyurmuşlar.

Giderken gelirken hiçbir yere uğramamışlar. **“Kaynağın başında olan çeşme aramaz.”** buyurmuşlar. **“Sizin ziyaret etmek istediğiniz bir yer varsa biz mâni olmayalım.”** sözünü ilâve etmişler.

O mübarek topraklara varıncaya kadar yolda hiç uyumamışlar.

Hacc hakkında kardeşlerimize, her şeyin bir özü olduğu gibi Hacc’ın da bir özü olduğunu, bu öz ile meşgul olmalarını söylemişler ve misal olarak mevlide giden üç misa-

firin hikâyesini anlatmışlar.

İnceliğin Böylesi!

Kurban bayramından epey önce Mekke-i mükerreme’ye varmışlar. Henüz tam kalabalıklaşmadan elli tavafı tamamlamalarını kardeşlere tembih etmişler. Daha sonra seyrek yapmalarını, sonradan gelenlere ziyet vermemelerini söylemişler.

Harem-i şerif’te kardeşlere sık sık:

“Aman dirsek kullanmayın, kimsenin canı yamasın!” tavsiyeleriyle ikaz ederek şöyle buyurmuşlar: **“Buralarda her türlü hâl olur, bizi incitirler, biz kimseyi incitmeyelim.”**

Harem-i şerif’te:

“Burada alınan bir nefes bir ömür efendim!” buyurmuşlar, akabinde değerlendirmek lâzım geldiğini söylemişler.

Mekke-i mükerreme’de sadece Hazret-i Hatice -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz’i ziyaret etmişler. Kendilerine: **“Torunum!”** diye hitap ettiklerini söylemişler.

Özel olarak bir kardeşimize Arafat’ta büyük mânevî bir toplantı olduğunu, zor yer bulduklarını beyan etmişler.

Mescid-i nebevi’de ilk günlerde kapıdan girişte bir yere oturuveriyorlarmış. Aradan bir kaç gün geçmiş, derin bir tefekkür içinde iken, gözlerini açmışlar. Yanlarında bulunan bir kardeşimizden müsaade istemişler. Birinci defa dâvet olunduğunu, gitmediklerini, ikinci defa ikaz edildiklerini söylemişler ve ileriye doğru yürümüşler.

Medine-i münevver’e de akrabalarının olduğunu, hiçbirisini aramadıklarını, Mescid-i nebevi’nin kaç kapısı olduğunu bile bilmediklerini, Medine-i münevve-

re'de sadece Ravza-i mutahhara'yı bildiklerini söylemişler.

Bir kaç ihvanın küçük de olsa bazı hareketleri karşısında: **“Siz lütuf dâiresinin içinde bulunuyorsunuz. Siz böyle yaparsanız diğer hacılar ne yapmaz.”** buyurmuşlar.

Tavaf esnasında salât-ü selâm getirilmesini beyan etmişler.

Şeytan taşlamada, her taş atışta: **“Kibrimi atıyorum yâ Rabb'î... Şehvetimi atıyorum yâ Rabb'î!”** diye kötü sıfatların atılacağını söylemişler.

Bir ara: **“Halkın arasında şeytanlar geziyor.”** buyurmuşlar.

Hacc vazifeleri bitmiş. Ayrılacakları sıralarda; herkesin alacağını aldığını, alamadığının kaldığını söylemişler ve Hacc yolculuğunu insanın dünyaya gelip gitmesine benzetmişler.

“Bu sene duyduğumuz hazzi hiçbir zaman duymadık, ömrümüz boyunca şükürünü ödeyemeyiz.” buyurmuşlar. Dört olmuş, yedi için niyaz etmişler.

nik yenik olmuş. *‘Bu arabada nasıl yola çıktık?’* diyorurum.

Efendimiz Hazretleri: **“Hayırdır inşaallah!”** buyurdu.

Aradan on beş gün kadar sonra Siirt taraflarına bir ziyaret tertip edildi. Zât-ı âlileri fakire hitaben:

“Arabada iki stepne bulundur.” buyurdular.

Ben onu ihmal etmişim, almadım. Yola çıktık, Gerece taraflarında sağ arka lâstığımız patladı, hemen inerek stepneyi taktık. Efendimiz diğer arabada idi, ileride bizi beklemişler, yola devam ettik, Ankara'dan yeni bir lâstik aldık. Siirt'e yakın yerlerde yine lâstik patladı. Onlar ileride bizi beklemişler.

“Biz size arabada stepnenin çift bulundurulmasını söylemiştik.” buyurdular.

Kendi kendime; niçin bu emri hafif tuttum diyerek hayıflandım. Hem rüyânın hikmeti, hem de Zât-ı âlilerinin **“İki stepne bulundur”** beyanlarının hikmeti anlaşıl-mış oldu...

Hâne Halkının Sayısına Göre İkrâm:

Ankara'dan birkaç kardeş ziyarete gitmişler. Genlere çikolata ikram etmişler. Kaç çocuğu varsa ona göre veriyorlarmış.

Sıra ile verirlerken bir kardeşimize: **“Sizin kaç çocuğunuz var?”** buyurmuşlar. O da dört olduğunu söylemiş. Ona üç çikolata vermişler.

“Birisî daha yiyemez.” buyurmuşlar. Gerçekten de birisi bebekmiş.

Başa Geline Anlaşılan İkâz:

“Düzce'de buldukları yıllarda bir gün gidemezsem ikinci günü mutlaka ziyarete giderdim. Bir ziyaretimde rüyâ anlattım. Bir yolculuğa çıkmış oluyormuşuz. Baktım ki otomobilin dört tekerleğinin sırtları ye-

Gizli Anlar!

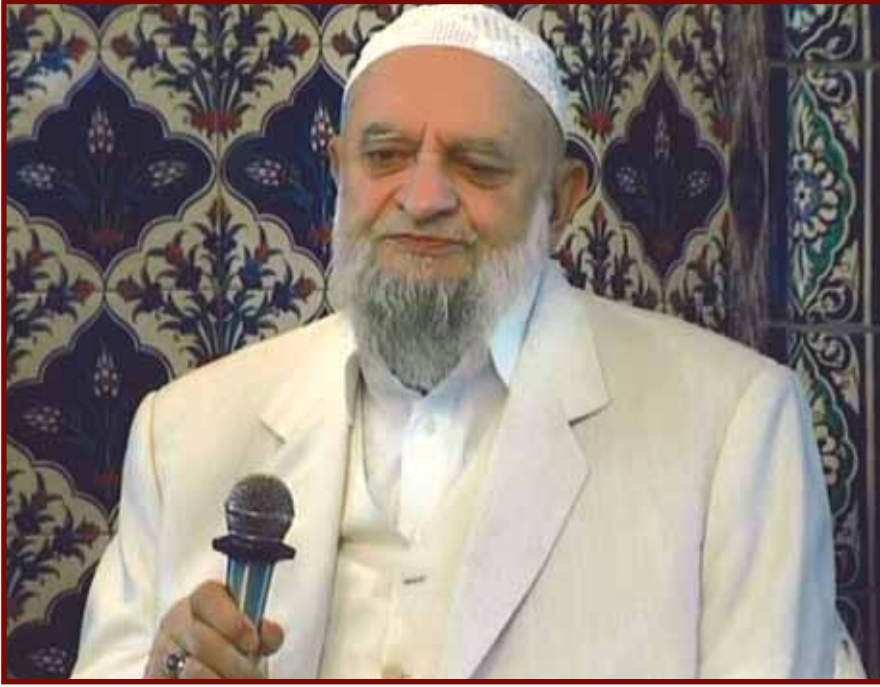
Düzce'nin İslahiye köyünden merhum Hacı Naci Akbulut kardeşimiz iki abisi ile beraber 1968'li yıllarda intisap etmişler.

Abilerinin anlattığına göre Efendimiz Hazretleri-miz'e çok güzel bir bağlılığı varmış. Zât-ı âlileri de onu çok seviyormuş. Genç yaşta Allah yoluna düşmüş, sakal bırakmış, Hacc da nasip olmuş. Üç kardeş yaz ve kış her perşembe günü akşamı on kilometreden fazla olan köylerinden yürüyerek sohbet için şehre geliyorlarmış.

1970'li yıllarda kardeşimiz ağır bir hastalığa yakalanmış, menenjit teşhisi konulmuş.

Abilerinin anlattığına göre evinde yatıyor, acılar içinde kıvrıyor, o ıstırap içinde iken: **“Allah'ım! Bütün ümmet-i Muhammed'in acılarını bana ver, ben nasıl olsa çekiyorum!”** diye duâ ediyormuş.

Bir Cuma günü öğleden sonra Efendimiz Hazretleri rahmetli H. Erentuğ kardeşimizle kendisini hasta yatağında ziyaret etmişler. Başını yastıktan kaldıra-

temin edivermesini ricâ ettim. Kısa zamanda temin etti. O kimse bir yerden dersli idi, fakat ben o zamanlar hiç böyle bir şey bilmiyordum, o arkadaş da bana hiçbir şey bahsetmedi.

Kitaplardan iki ayda bir Adapazarı'nda Vakıf'ta sohbet olduğunu öğrenmiştim. 2000 yılının Temmuz ayındaki sohbet için Adapazarı'na gittim. O gün müthiş bir kalabalık vardı. Oturacak yer yoktu. Mescide girdiğimde tam bir şok yaşadım. On yedi veya on sekiz yaşlarında iken rüyâmda bizim köyün camisinde bana namaz kıldıran nurânî zât karşımda idi. Vücudum öyle bir hâl aldı ki, bunu sözle anlatmak mümkün değil. Herkes sıcağın geri geri çıkıyordu, ben de fırsat buldukça ileri ileri gidiyordum. Efendim'den gözlerimi ayıramıyordum.

miş, fakat sevinçten gözleri parlamış.

Ve Efendimiz yatağın kenarına oturmuş, sağ elini kardeşimizin alınına koymuş. Koyması ile çekmesi bir olmuş. Herkes merak etmiş amma kimse soramamış. Dönerken yolda H. Erentuğ kardeşimiz bunun hikmetini sormuş.

“Biz Cuma günü tuttuğumuzu koparınız, kardeşimize el atacaktık, fakat elimizi koyduğumuzda bir başka elin üzerine geldi, hemen çektik.” buyurmuşlar.

Ve bir gün sonra Cumartesi günü kardeşimiz rahmet-i Rahman'a kavuştu.

Yıllar Sonra Rüyâdaki Zât İle Karşılaşma:

Samsun'dan bir kardeşimiz anlattı:

“On yedi veya on sekiz yaşlarında iken rüyâmda köyümüzün camisinde beyaz sakallı, nur yüzlü bir zâtın bana namaz kıldırıldığını gördüm. Bu zâtın Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz olduğunu söylediler. Rüyâdaki bu yüzü hiçbir zaman unutamadım. Şekli, şemâilli daima gözümün önünde idi.

Aradan yaklaşık bir o kadar sene zaman geçti, yaşı otuz beş civarında oldu. Kereste almak için bir gün bir keresteciye gitmiştim. Yazıhanesinde otururken masanın üzerinde ‘İmanlı Gönüllere Hitap’ isminde bir kitap gördüm. Elime aldım, karıştırdım, bazı sayfalarını okudum. Elimden bırakasım gelmiyordu. Keresteci arkadaştan kitabı emanet olarak aldım, kısa bir zamanda okudum ve kendisine iade ettim. Kitap çok hoşuma gittiği için arkadaşına aynı kitaptan bana da

dum.

Sohbet günü çok yoğun olduğu için ziyaret edemedim. Bir müddet sonra hususi olarak ziyaretlerine gittim.

Vakıf'a geldim. Oradaki yetkililer saat 09:00 sularında aşağıya ineceğini, fakat bugün biraz rahatsız olduğunu, inip inmeyeceğinin belli olmadığını söylediler. O anda nasıl üzüldüğümü anlatamam. Aradan az bir zaman geçmedi ki, Zât-ı âlileri aşağıya inmiş ve misafirlerini kabul ettiği odasına geçmiş, misafir sormuş.

Beni içeri aldılar, elini öptüm. Bana:

“Bugün aşağıya inemeyecektim, rahatsızdım amma senin için indim.” buyurdu.

Geldiğim, kendisine haber verilmediği halde böyle bir hâlât yaşadım.

Daha sonra bana: **“Sizinle önceden hiç karşılaştık mı?”** diye sordu, ben de yıllar önce gördüğüm rüyâyı anlatmaya başladım. O anda: **“Tamam! Anlatma, gerek yok, ben de onu soruyorum.”** dedi, böylece ikinci bir hâlâtı da yaşamış oldum.”

Gönülde Olan Kitabın Hediye Edilmesi:

Adapazarı'ndan bir kardeşimiz anlattı:

“Birgün bir kardeşle birlikte Düzce'ye ziyaretlerine gittik. Giderken yanımdaki kardeş:

‘Bir Kenzü'l-irfan kitabı alayım.’ dedi.

Baktık Zât-ı âlileri dükkanda yok. Uzak yerden misafirleri gelmiş, onlarla birlikte hâne-i saâdetlerine

çıkmişlar. O kardeşle aramızda şöyle bir konuşma geçti: *'Dış kapıdan içeriye girelim, havuzun başında oturalım, inmesini bekleyelim.'*

Fakat içeriye girip havuzun başında oturmaya cesaret edemedik, dükkânın kapısında beklemeyi de uygun görmedik, oradan on beş yirmi dakika ayrıldık, tekrar geldik. Baktık ki Efendimiz misafirleri ile dükkâna inmiş oturuyorlar. İçeri girdik elini öptük. Bize hitaben:

"Dış kapıyı açın, içeriye girin, bahçeyi şöyle bir dolaşın, havuzun başında biraz oturun, daha sonra gelin." buyurdular.

Biz de aynısını yaptık, tekrar dükkâna geldik, oturduk, ikramda bulundular, misafirleri ile beraberiler. Biz müsaade istedik, tam kalkıyorduk ki, yanımdaki kardeşe:

"Size bir Kenzü'l-irfan kitabı hediye edelim." dediler ve takdim ettiler.

Biz o kitabı almayı çoktan unutmuştuk."

Sıkıntılı Zamanda Yetişen Himmet:

Düzce'den bir kardeşimiz anlattı:

"Yıl 1984 Efendimiz Hazretleri'ni tanıyalı beş sene olmuştu. Terzi kalfalığı yaparak geçiyordum ve kirada oturuyordum. 24 Ocak günü hastanede ikinci çocuğum olmuş ve ben onu oradan taburcu edecek parayı bulamamıştım. Aklıma hemen Zât-ı âlileri geldi. O bizim her şeyimizle ilgilenen merhametli bir insan değil miydi? Hemen ona gidecektim ve nâçar durumumu ona arz edip, son çare olarak yardım talep edecektim. Bu düşünceyle yola koyuldum, Efendim'in dükkânının yanına kadar geldim, fakat içeriye girip hâcetimi arz edecek cesareti kendimde bulamadım, geri döndüm. *'Elbet himmetleri yetişir, beni bu sıkıntıdan kurtarır.'* diye düşündüm.

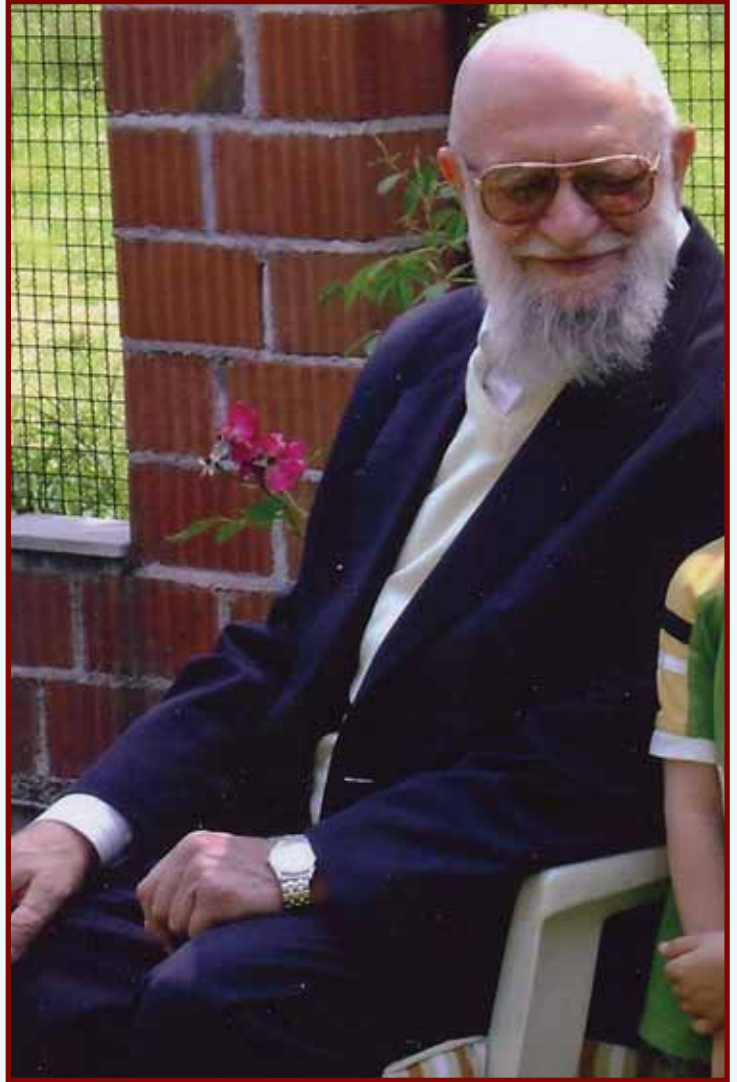
Doğruca hastaneye gittim, eşimin ve çocuğumun taburcu işlemlerini yaptırdım, fakat döner sermayeye verilecek param yoktu. İşte tam o sırada beklediğim himmet gerçekleşmiş oldu. Bir ses ismimle seslendi. *'Buyrun!'* dedim. *'Şu on bin lirayı alır mısınız?'* dedi. Utandım. *'Benim paraya ihtiyacım yok!'* karşılığını verdim.

Fakat o kardeşimiz: ***'Al bu parayı, bunu Efendi Hazretlerimiz seni bulup yetiştirmem için emir verdi.'*** dedi. Parayı mecburen aldım, işlerimi hallettim."

"Hatta Cebinize Koyduklarınız da!"

Sapanca'dan bir kardeşimiz anlattı:

"Efendimiz Hazretleri'nin Düzce'de ikamet ettikleri yıllarda idi. Temmuz ayında hararetili bir gündü.

Hâne-i saâdetlerinin bahçesine girdim. Baktım ki birkaç kardeş bahçe duvarını tamir ediyorlardı, bazı kardeşler de bahçede çalışmakta idiler. Ceketimi çıkarıp bir ağaca astım ve duvar işçilerine yardıma başladım. Kardeşler hafif seslerle ilâhiler mırıldanıyorlardı.

İkinciye doğru Efendimiz hâne-i saâdetlerinin bahçeye bakan bir pencereden:

'Efendiler! Epey yorulmuşsunuzdur, sizlere ikinci kahvaltısı hazırladım, yukarıya buyrun!' diye seslendi.

Ellerimizi yüzlerimizi yıkayarak üst kata çıktık, bize gösterilen odaya geçtik. Kahvaltı sofrasında zeytin, peynir, tereyağı, yumurta, çay ve bal şerbetinin yanında bir de küçük bir tabakta yedi sekiz tane küçük kırmızı acı biber vardı.

Efendimiz bizim rahat yiyebilmemiz için âfiyet dileyerek başka bir odaya geçti. Mübarek nurlu elleriyle hazırladığı kahvaltıyı neşe içinde yedik. Bu arada gözlerim acı biber tabağına ilişti. O sıralarda Ereğli'de İmam-Hatip Lisesi pansiyonunda talebelerin başında

belletici olarak görev yapıyordum. Çocuklardan edebe mugayir söz sarfedenleri korkutmak gayesiyle tabaktaki acı biberlerden üç-dört tane alıp cebime koydum.

Yemek hitamında sofraya duâsı yaparken oda kapısı açıldı, Efendimiz teşrif buyurarak duâya iştirak etti. Duâdan sonra, hayatta hiç unutmayacağım ve hatırladıkça yüzümün kızardığı şu sözleri beyan etti:

‘Efendim! Burada yediğiniz her yiyecek öz babanızın evindeki gibi tamamen helâldir. Hatta cebinize koyduklarınız da dahildir.’

Karamürselli Zeynep Hanım:

İsmi bizde mahfuz bir kardeşimiz anlattı:

“Karamürselli Zeynep Teyzemiz yaşlılığı ve rahatsızlığı nedeni ile Efendimiz’i ziyaret edemediği için çok üzülmüştü.

‘Ölmeden önce Efendim’i göster bana Allah’ım!’ diye niyazda bulunuyormuş.

Bu arada Efendimiz bir yolculuğa çıkmak üzere idi. Bunu duyan Zeynep Teyzemiz: ‘Efendim oraya giderse onun dönüşünü göremem. Ne olur gitmeden dünya gözü ile onu son bir kere göreyim!’ diye duâ etmeye başlamış.

Bu seyahatleri bir anda ertelendi. Bilâhare Efendimiz Hazretleri Zeynep Teyze’yi ziyarete geldi.

Efendimiz’e hitaben gözyaşları ile:

‘Efendim! Sizin oraya gidip gelmenize ömrümün yetmeyeceğinden, bir daha sizi dünya gözü ile göremeyeceğim için Allah’ıma niyazda bulundum. Allah’ımızın izni ile görevli memurlar sizi geri çevirdiler ve bizi mutlu ettiler.’ dedi.

Ziyaretlerinden iki gün sonra Zeynep Teyzemiz Hakk’ın rahmetine kavuştu. Allah’ımız rahmet etsin.”

Onun Almak İstediği, Düzce’deki Evin Bahçesinde Verildi:

Hıristiyan olan ve papazlık eğitimi almış, daha sonra da hidayete erip müslüman olan Fransız vatandaşları bir kardeşimizin hatırası:

Müslüman olduktan sonra çeşitli ülkelere, çeşitli cemaatlara ziyaretler yaparak, tasavvufi konu hakkında araştırmalar yapmış, birçok hoca görüp, konuşarak kendine bir çeşit rehber aramış durmuş.

Bir vesile ile Zât-ı Âlileri’yle tanışma fırsatı bulurlar. Adapazarı’nda görüşürler. Türkçe bilmediği için tercümanlık yapan kardeşlerimiz vasıtasıyla konuşurlar.

Efendi Hazretlerimiz bu kardeşimizle ilgilenirler ve yanlarında bazı kardeşlerimiz ile beraber seyahat ederek Düzce’ye giderler.

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri’ni ziyaretten sonra, Efendi Hazretlerimiz’in Düzce’deki evlerine gelirler ve bahçede kamelyada, havuzun başında otururlar.

Sohbetler açılmakta, ince sırlar geçmekte, bazen sükût ortamı olmaktadır. Bu kardeşimiz dil bilmediği için, ancak yanındaki kardeşlerimizin vasıtasıyla birşeyler anlamaktadır. Fakat çoğunlukla dinler bir havada mânevi ortamı solumaktadır.

Ziyaret sonrası tekrar Adapazarı’na dönülür. Ertesi günü, bu kardeşimizden mevzu açıldığında Zât-ı Âlileri;

“Biz onun almak istediğini Düzce’deki evin bahçesindeyken verdik!” buyururlar.

Kardeşlerimiz bu müjdeyi o kardeşe vermek için yanına gittiğinde, müjdeyi söylemeden sorarlar;

“Ziyaretiniz esnasında en çok etkilendiğiniz, en çok haz duyup, manen doyduğunuz ortam oldu mu, olduysa nasıl ve nerede oldu?” diye sorarlar.

Bu kardeşimiz de;

“Düzce’de Efendi’nin bahçesinde...” derler.

Zahiren diller ayrı olsa da, gönül dili bir olduğu için, manen verilmek istenen verilmiştir. Yıllar yılı kardeşimiz Zât-ı Âlileri’nin sohbetlerinde bulunmuş, yurt dışından her fırsatta ziyaretlerine gelmişlerdir.

Vakıf da Sizi Bırakmasın!

Yıllar önce yapılmakta olan Vakıf binasının sorumluluğu üzerinde olan İstanbul'dan bir kardeşimizin hatırası:

Vakıf binasının bitirilmesiyle ilgili olarak bize görev verilmişti. Çalışmalar yapıldı ve gün geldi bina bitti.

Zât-ı âlileri binayı görmeye gelecekti. Bize binanın bitirilmesiyle ilgili vazife verildiği ve bu vazife kendimizce yerine getirildiği kanısıyla, Zât-ı âlileri geldiğinde binanın anahtarını kendisine teslim edip, biz görevimizi bitirdik, diyecektik.

Geldiler, binayı gezdiler. Tam gidecekleri sırada, anahtar avucumda duruyordu ve gönlümden geçen duyguyu, kelimelere dökmek üzereyken, Zât-ı âlileri; **“Hacı efendi! Siz vakfı bırakmayın ki, vakıf da sizi bırakmasın!”** buyurdular.

Anahtar elimde kaldı ve usulca tekrar cebime koydum.

Biz bir şey demeden, cevabımızı almış olduk.

“Hacı Amca! Sizi Kimsiniz?”:

Efendimiz -kuddise sırruh- Hazretlerimiz 1 Haziran 2005 Çarşamba günü bir vesile ile İstanbul'a gitmişti. Boğazda bir yerde deniz kenarında bir müddet oturup deniz havası almışlar. Beraber gittikleri kardeşimizin anlattığına göre bir kişi deniz kenarında olta ile balık tutuyormuş. Bir müddet sonra Zât-ı âlileri'nin yanına gelmiş. **“Hacı amca! Siz kimsiniz? Ben sabahtan beri buradayım, hiç balık tutamadım, siz geldikten sonra attığımı tutuyorum.”** demiş ve gitmiş.

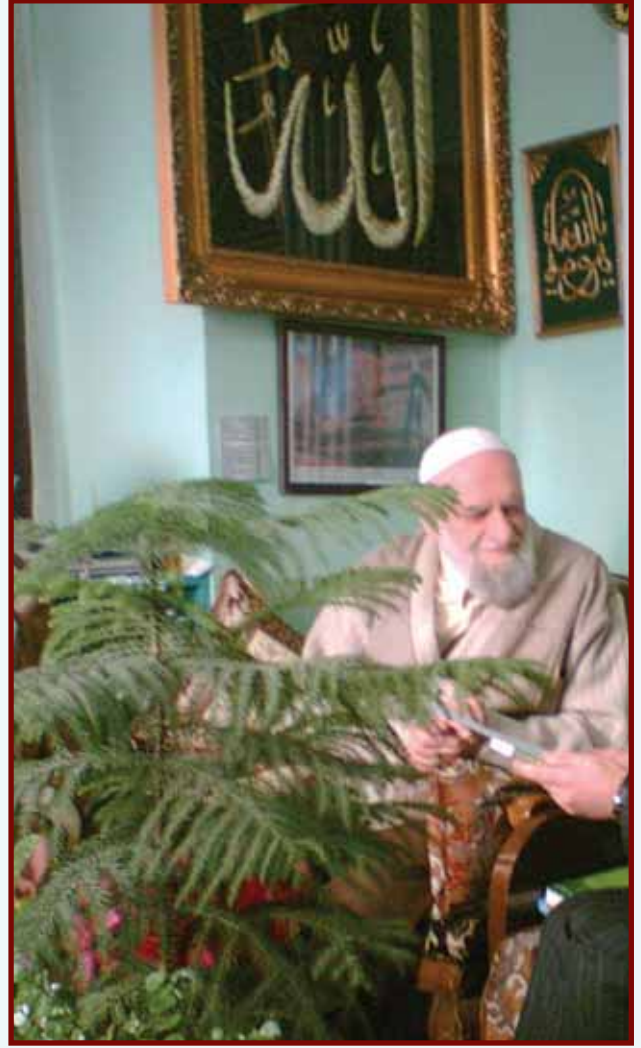
Kardeşimize ne dediğini sormuş. O da arzetmiş. Seyretmişler, gerçekten de adam oltayı her atışta balık tutuyormuş.

“Bizi Uyumadın Cemil Efendi!”:

Rahmetli Cemil Efendi'den bir hatıra daha:

“Efendimiz Hazretleri'ni çok özlemiştim. İstanbul'dan Ankara otobüsüne bindim, çok yorgun olduğum için muavine: **‘Beni Düzce’de indirirsin, azıcık uyuyacağım.’** dedim. Muavin unutmuş, Bolu dağlarına varmışız. Uyandığında: **‘Beni indirin!’** dedim. Gece yarısı olmuş, arabalar kesilmiş, in yok cin yok, müthiş bir soğuk ve ayaz var. Dağlardan kurt sesleri bile geliyor. Korku ile sabaha kadar bir kıyıda bekledim. Gün ışması ile ilk gelen otobüsle Düzce'ye döndüm.

Efendimiz Hazretleri dükkânda paltosunun içinde oturuyordu. Mübarek elini öptüm, hiçbir şey demeden bize; **‘Sabaha kadar bizi uyumadın Cemil efendi!’** buyurdular.”

Katarakt Ameliyatı:

Kardeşimizden devamla:

“Gözlerimden rahatsızlandım ve doktora gittim. Doktor gözlerimin ileri derecede katarakt olduğunu, ameliyat olmam gerektiğini söyledi ve gün verdi. Ameliyat olmama kısa bir süre kala Efendimiz Hazretleri'ni ziyaret edeyim de öyle ameliyat olayım diye düşünerek Düzce'ye gittim. Efendimiz Hazretleri dükkânda idi. Selâm verdim, selâmımı aldı, mübarek elini öptüm ve karşısına oturdum. Hiçbir şey konuşmadık. Oturduğu yerden gözlerime dikkatle bakmaya başladı. Fakir de gözlerimi ayıramıyordum. Böylece bir müddet kaldık. Fakat bu bakışma esnasında gözlerimde operasyon başlamış oldu. Kulağıma kesme sesleri geliyordu. bir zaman sonra: **‘Cemil efendi geçmiş olsun!’** dedi ve huzurdan ayrıldım.

Bir hafta boyunca gözlerim hafif hafif acıdı. Sonra zamanım geldi doktora gittim, evraklarımı tahlillerimi gösterdim ve: **‘Ameliyat olmaya geldim.’** dedim. Tekrar muâyene etti, evraklara baktı, yine muâyene etti.

Akabinde heyecanla: ‘Bu teşhisi sana ben mi koydum!’ dedi. ‘Evet doktor bey siz koydunuz!’ deyince: ‘Vallahi senin gözünde katarakt yok! Çok enteresan, böyle bir olayla şim-diye kadar hiç karşılaşmadım.’ dedi, çok şaşırıldı.”

Hacc’taki Hatıra:

Ailece Hacc’a giden bir kardeşimizin hatırası:

Eşimle beraber tavaf ediyor, ibadetlerimizi yerine getirmeye çalışıyorduk. Bir ara tavaf sırasında eşimi kaybettim. Daha ilk günlerimizdi. Bu heyecanla ne yapacağımı şaşırdım.

Nerede ve nasıl buluşacaktık. En kötü ihtimal otele gidebilirdim belki ama, otelimizde epey uzaktı. Bu esnada sağa sola bakıp, belki eşimi görür müyüm diye dolaşıyordum. Bir ara baktım ki Efendi Hazretlerimiz burada. İleride direğin dibinde duruyorlar. “Allah! Allah! Zât-ı âlileri bu sene Hacc’a gelmedi ki” dedim. Ama gayet açık olarak görüyordum. Yanlarına doğru gittim. İyice yaklaştığımda, eşimi gördüm, orada buluşmuş olduk. Fakat Efendi Hazretlerimiz yoktu. Anladım ki, bizi buluşturmak istemişler...

Hakk’ın ve Hakk’tan Olduğunu Biliriz!

İngiltere BBC’de muhabir olarak çalıştıklarını söyleyen abi kardeş iki genç kardeşlerimizle birlikte ziyarete geldiler. Biri yüksek okulu Türkiye’de okumuş, Türkçe biliyor, kardeşine tercümanlık yapıyor. Türkiye’de Tasavvuf hareketleri ile ilgili röportajlar yapıyor diyorlar.

Kasete almak için müsaade istediler.

- “Kitaplarınızdan bazılarını aldık, çok güzel, sesinizle de dünyaya duyurmak istiyoruz.”

- “Biz her şeyin Hakk’ın ve Hakk’tan olduğunu biliriz, şahsımıza hiçbir zaman hiçbir değer aslâ vermeziz. Hakikati sorduğunuz zaman bildiğimiz kadar izah ederiz.”

Muhabbet Eden!

Ziyarete gelen bir kardeşimize beyanları:

– Hanım nasıl?

– Hümetleri var efendim. “Gerçek Mürşid Hazret-i Allah’tır” kitabı başucunda duruyor, devamlı onu

okuyor.

– “Okusun efendim. Bir kitabı bir kimse okuyorsa, ona muhabbeti vardır. Ona muhabbet eden yazarına muhabbet eder, yazarına muhabbet eden yazdırana muhabbet eder, hiç farkına varmaz. Yazdırana muhabbet etti mi, O’nunla irtibatı kurar.”

Varlıkla Çalışanın Kendisine Zararı Olur:

Bir mıntıkadaki idareci bir kardeş hakkında şu sözleri söyledi:

“Onun hakikaten çalıştığını da hissediyorum, çok çalışıyor, fakat varlıkla çalıştığı için beşeriyete faydası var, kendisine zararı var. Çok çalışıyor, gayretli, nur yaymaya çalışıyor, fakat kendisinde bir beğenme, bir büyüklük... Halbuki bizim yolumuz herkesi hoş kendini boş bilmek, mahviyet ve ihlâs üzerine kurulmuş, onda bu hâl yok. Çalışıyor, varlığı ile çalışıyor, o varlık onu helâk ediyor, farkında değil. Onu uyandırmak lâzım. Beşeriyete faydası var, kendisine zararı var. Dağıtıyor, istediği gibi hareket ediyor. Hayır, bu yol Allah yolu, senin yolun değil. Bunu kavrayamıyor. İstedim gibi yapacağım zannediyor. Hayır, saat gibi ibre gibi kontrol altında bulundurmamak zorundayız. Tutumu zarar veriyor, yolumuzun icâbâtı değil. Herkesi hoş gör, herkese değer ver, yalnız nefisine değer verme. Ben Rabb’imden dilerim: ‘Allah’ım! Onu sana havale ediyorum, sana sığıyorum onun şerrinden.’ derim, amma onu beğenmiyorum.

Bu gibi haller tasvip edilmiyor. Güzel çalışıyor, nuru yaymaya çalışıyor amma bu hâlleri tasvip edilmiyor. Dersiniz ki; o seni olduğu yerde takip ediyor ve şu şu hareketlerini beğenmiyor. Çalıştığını görüyor, nuru yaymaya çalıştığını da görüyor amma, bu hareketlerin kendine zarar veriyor. Ne oldum havasının içine girmiş, nefis onu kucaklamış, buradan takip edildiğinin farkında değil.

Bu söylediklerimi ona bildir. Ey nefis! Yuları taktın götürüyorsun, beni nereye götürüyorsun? Bu büyük bir ihtardır, ikazdır, kendine gel ve kendini kurtar, dolayısıyla beşeriyeti de kurtarmaya çalış. Çünkü ihlâslı insanın sözü beşeriyete fayda verir, ihlâslı olmayanın beşeriyete faydası olmaz. Bu sözleri bir kâğıda yazın, senin için böyle söyledi derin.”

Sâdık Olmayan Nefsini Tarif Eder!

Çanakkale Çardak'tan gelen bir misafir bulunduğ u yerde ârif-i billâh makamında bir şahıs olduğunu söyledi. Efendi Hazretleri bu sözü duyunca ölçü olacak mâhiyette sözler söylediler.

“Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde: ‘Sâdıklarla beraber olunuz!’ buyuruyor. Çünkü sâdık olanlar O'nu tarif eder, sâdık olmayan nefsin i tarif eder. Gerçek müşid Hazret-i Allah'ın malını pazara koyar, ama müşidim diyen kendi malını pazara koyar. Sakın varlık ehline kapılmayın. Var olan Hazret-i Allah'tır, başka varlıklara dalmayın.”

Alınmanın Alâmeti:

– Efendim! Alınmanın bir alâmeti var mı?
– **“Var efendim. İlk alınma alâmeti; helâl haramı aramaya başlar. Helâl midir haram mıdır? Bunu aramaya başladığı an alındığına delâlettir. Bu ilk adım. Daha sonra atacağı adıma, söyleyeceği söze, yiyeceği lokmaya dikkat etmeye başlar. Anlaşılır ki yola almışlar.**

Bir mümin yiyeceğine, kazancına dikkat etmezse boşluktadır. İhvan olmuş, ismi ihvan. İbadet ondur, dokuzu helâl lokmada aranıyor. Bu kadar incedir bu işler.

Sual sormasını bildin, yürümesini öğren.”

Yolculukta Konuşulan Mevzulara Ziyaret Esnasında Verilen Cevaplar:

Bir gün kardeşlerle Eskişehir'den yola çıktık. Bir kardeşimiz **“Râbita nasıl yapılır ve kime yapılır”** diye sormuş ve bildiğimiz kadarıyla anlatmaya çalışıyorduk. Anlamış göründü ve fakat mutmain olmadı.

Râbita mevzuu kapanmış, kendi aramızda konuşuyorduk. Bir ara sevdiğim bir arkadaşımın beni kıramayacağını, ihtiyaç duyduğum takdirde gidip arabası-

nı dahi istesem hemen vereceğini bahsetmiş çeşitli misaller ve örnekler vererek yolculuğumuza devam etmiş-tik.

İkinci sonrası Vakfımıza ulaştık. Efendi Hazretlerimiz Vakıf bahçesinin sağ tarafında asmaların altında oturuyordu. Yavaş ve sessizce huzuruna vardık, selâm verdik, mübarek ellerinden öptük. Bizi sandalyelere oturttu. Halimizi, hatırımızı, durumumuzu sordu. Kısa cevaplar verdik. Hiçbir söze girmeden;

“Râbita yalnız Hazret-i Allah'a yapılır, başkasına yapılmaz. Hazret-i Allah'ın maske haline getirdiği kul vasıtasıyla.”

Buyurdular ve o kardeşimize dönerek;

“Anladınız mı Hoca Efendi?” buyurdular.

Akabinde İnşirah Süre-i şerif'inin son iki Âyet-i kerime'sini okuyarak;

“Bir şey isteyeceğin zaman yalnızca Hazret-i Allah'tan iste ve yalnızca ona rağbet et!” buyurarak bana döndüler ve iki kere;

“Anladınız mı Efendim!” buyurdular.

Zât-ı âlileri'ne hiç mevzu etmediğimiz halde, manen vâkif oldukları, yolda konuştuğumuz Râbita mevzusuna kısa ve öz olarak cevap vermişler hatta bizim mevzu ettiğimiz konuşmamız bile bilinerek, yolda nelerle meşgul olduğumuz bilinmiş ve yüzümüze karşı cevapları bir bir verilişti.

Hiç Tanımadıkları, İlk Defa Gördükleri Kardeşe İsimleriyle Hitap:

Eskişehir'de yeni tanıştığımız genç bir arkadaşımız vardı.

Ziyaretlerine giderlerken, bu kardeşimize de gelmesini, isterse kendisini de götürebileceğimizi söyledik ve kabul etti.

Fakat yola çıkmadan, kendi içinden; **“Eğer bu zât bahsettikleri gibi Veli bir zât ise benim ismimi bilir”** diye geçiriyormuş.

Bu hâlden bizim haberimiz yoktu.

Vakfımıza ulaştık. Efendi Hazretlerimiz idare odasında oturuyordu. İçeri kabul buyurdular, mübarek ellerinden öptük. Kardeşimiz de hemen önünde oturtul-

du. Ona dönerek;

“Nasılsın İlhan?” buyurdular.

Kardeşe baktım, bu hitaptan dolayı etkilendiği için elleri ayakları titriyordu.

Çantadaki Kur'an-ı Kerim'in Mâlum Olması:

Eskişehir'den kardeşimiz ailecek ziyarete gelmişler. Misafir kabul ettikleri odaya hep beraber girmişler ve kardeşimiz Zât-ı Âlileri'nin ellerinden öpüp oturmuşlar. Kardeşimizin annesi de kanepenin üzerine oturmuş ve elindeki çantasını ise yere koymuş, kardeşimiz devamla şöyle anlatmaktadır:

“Efendim o çantayı yerden kaldırdınız!” buyurdular.

Hemen çantayı alıp, annemin yanına koydum fakat içimden; “Allah, Allah! Efendi Hazretlerimiz neden o çantayı yerden kaldırttı?” diye geçirdim.

Tabi çanta annemin olduğu için ve içinde neler bulunduğunu bildiği için annem hemen işi anladı. Çünkü içeri girerken o telâşla, ne yapacağını bilemeden ve içindekileri unuttuğundan hemen yere koymuşlardı.

Çantasının içinde küçük bir Kur'an-ı kerim bulunuyormuş. Biz sonradan öğrendik.

Zât-ı Âlileri Kur'an-ı kerim'in aşağıda kalmasını istemediler ve hemen yukarı kaldırılmasını istediler. Biz bu eşsiz olay karşısında şaşırıp kaldık ve Zât-ı Âlileri'nin büyüklüklerinin bir işaretini daha gözümüzle görmüş olduk.

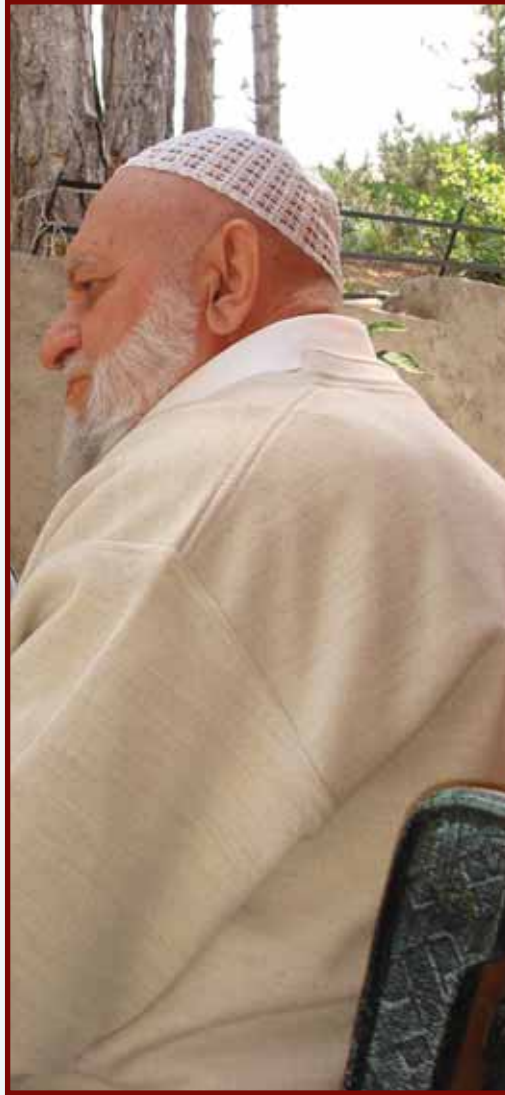
Sende Öğrencisin Yahu!

“Kardeşim küçüktü ve İmam Hatip Lisesi'nde okuyordu. Vakfımıza yeni gelmiş ve Efendimiz'le yeni şerefleşmişti. Kim olduğunu sordu;

“Kardeşim!” dedim.

“Bu öğrenci efendim buna biraz harçlık verelim!” buyurdular ve ceketinin cebinden çıkardığı cüzdanından ona bir miktar para verdiler.

Oysa onun öğrenci olduğunu Zât-ı Âlileri'ne kimse söylememişti. İçimden çok sevinmiştim. Hem hay-

ranlığım artıyor, hem de Allah'ıma sonsuz şükranlarımı arz ediyordum. Bu esnada bana döndüler ve;

“Sen de öğrencisin yahu! Sana da verelim!” buyurdular ve bir miktar da bana verdiler.”

“Eşikten Ses Çıkar mı Ahmet Efendi?”

Ahmet Efendi İzmir'den bir grup kardeşimizle birlikte Vakfımıza ziyaret için geliyorlar. Bahçeye giriyorlar.

Efendi Hazretlerimiz havuzun başında oturmuş, gelenleri karşılıyor. Allah yolunun yüceliğinden, ne kadar kıymetli olduğundan bahsediyorlar.

Kardeşimiz o esnada içinden; **“Ah keşke bu kapının eşiği olsam!”** diye geçiriyor. Efendi Hazretlerimiz'in yanı başında oturuyormuş. Efendimiz, ayağına bir vesile ile vuruyorlar. O da;

Gayri ihtiyari **“Ahhh”** diyor.

Efendi Hazretlerimiz;

“Eşikten ses çıkar mı Ahmet Efendi?” diyerek, gönlünden geçeni ifşa etmiş oluyorlar.

“Peygamber Efendimiz Karpuzu Böyle Yerdi.”

Yine bu kardeşimiz bir gün içinden;

“Acaba Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz karpuzu nasıl yiyordu?” diye geçiriyormuş.

Uzun bir yolculuktan sonra Vakfımıza avdet ediyor. Vakıf kapısından içeri girdiği zaman Efendi Hazretlerimiz asmanın altında bir masanın başında sandalyede oturuyor.

Masanın üzerinde bir tepsinin içinde dilimlenmiş karpuzlar var.

Kardeşleri:

“Buyurun oturun” diyerek davet ediyorlar, mübarek ellerine bir dilim karpuz alıyorlar;

“Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz karpuzu böyle yerdi efendim” diyerek parçayı kırarak ve çekirdeklerini bir parçasıyla düşürerek gösteriyorlar.

“Amin!”

Bir ziyaretlerimizde de Zât-ı âlileri yolun ne kadar ince ve kıymetli olduğundan, bu yola sınıksız sarılanın kurtulacağından, Allah yolunda mücadele etmenin fazilet ve üstünlüğünden bahsederlerken, içimden;

“Allah’ım bu nimeti elimizden almasın!” diye geçirdim. O esnada Zât-ı âlileri sohbeti kesitler ve yüksek sesle;

“Amin” dediler.

Sonra, diğer kardeşlere dönerek:

“Efendim, neden amin dediğimizi biliyor musunuz? Bu kardeş; ‘Allah’ım bu nimeti elimizden alma diye duâ ettiler. Biz de amin dedik.” buyurdular.

Allah’ın izniyle içimizden geçenler bile biliniyordu.

“Hah Şimdi Oldu!”

Bursalı kardeşler hayır hizmetlerinde kullanmak için bir bina arıyorlar. Burada market açmayı düşünüyorlarmış. Sonunda harap, yıkık, eski, iki katlı bir bina buluyorlar. Orayı satın alıyorlar ve tamir ediyorlar. Badana yapıyorlar, güzelce onarıyorlar, beyaz renkle boyuyorlar. Kardeşlere göre bir noksanı kalmamış. Açılacak hizmete sokulacak hale getirilmiş.

Zât-ı âlileri’ni ziyaret edip, durumu arz ediyorlar:

“Efendim! Binayı tamir edip, açmaya hazır hale getirdik, emirlerinize arz ederiz” diyorlar.

“Hayır efendim. Şu köşesinde noksan yeri var, orayı da tamir ediniz!” buyuruyorlar.

Kardeşler hayretler içinde kalıyorlar. Onlara göre hiçbir noksanı kalmamıştı. Geri dönüyorlar ve işaret edilen köşeyi inceliyorlar, gerçekten öyle olduğunu görüyorlar. O köşe noksan bırakılmış. Tamir ediliyor. Durumun yeniden arzı için huzura kabul edildiklerinde;

“Hah, şimdi oldu. Biz orasını buradan görüyoruz ve takip ediyoruz.” buyuruyorlar.

Zât-ı âlileri Adapazarı’nda Vakıf binasında oturuyordu. Satın alınan binayı ne görmüş, ne de gidip bakmıştı. Ama o, Cenâb-ı Hakk’ın gösterdiğini çok iyi

görüyor, O’nun bildirdiğini çok iyi biliyordu.

“Şimdi Yemek Dağıtmaya Başladınız!”

Bursalı kardeşler fakir-fukaraya, yoksullara, kimsesizlere, yetimlere hizmet etmek üzere sırf Allah rızası için “Aşevi” açıyorlar. Çok da gayretliler.

Kimseden en küçük bir yardım istemeden, karşılık beklemeden, verileni bile almadan belli günlerde kapı kapı gidilerek yemek dağıtıyorlar. Gücü yeten kendisi gelip aşevinden yemeğini alıp götürüyor, gelemeyenlerin ise ayaklarına kadar gidilerek evlerine yemekler servis yapılıyor. Bu hizmetleri senelerdir aksamadan sürdürüyorlar.

Aşevinin ilk açıldığı zamanlarda bir gün Vakfımızla gidiyorlar, huzura çıkıyorlar. Sordukları zaman;

“Efendim, himmet ve tasarruflarınızla yemek dağıtıyoruz” diyorlar.

“Hayır! Dağıtmıyorsunuz!” buyuruyorlar.

Kardeşler şaşırıyorlar. Düşünüyorlar, acaba bir yanlışlık mı yapıldı diye. Yemekler yapılıyor ve gerekli yerlere itina ile dağıtım yapılıyordu.

Yine bir müddet sonra ziyarete gidildiğinde, kardeşlere aynı soruyu soruyorlar, kardeşler de;

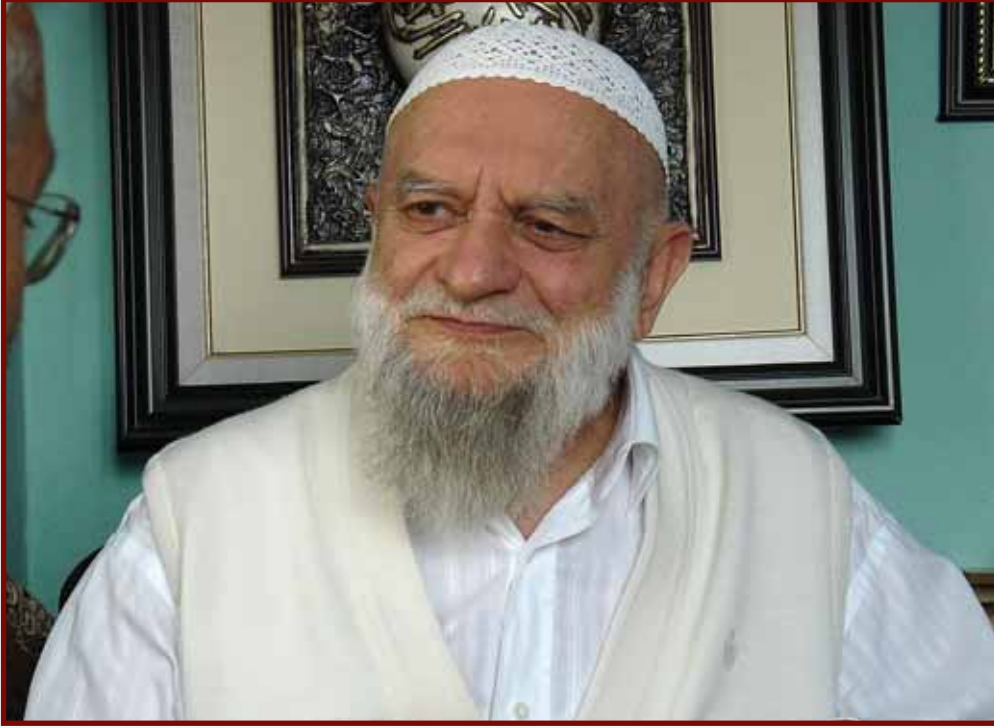
“Dağıtıyoruz” dediklerinde;

“Hayır efendim, dağıtmıyorsunuz, iyice araştırınız” buyuruyorlar.

Vakıftan üzüntü ile ayrılıyorlar. Elbette bu işte bir iş vardı. Öyle olmalıydı.

Bursa’ya döndüklerinde bir kardeşimizin annesi, çok yaşlı, kimsesiz, fakir ve garip bir kadıncağızla tanışıyor. Hiçbir şeyi yokmuş. Komşuların getirdiği yemeği yer, verdikleri ile kıt-kanaat geçinirmiş. Evde yaka-cak ne odunu ne kömürü, ne kullanabileceği doğalgazı yokmuş. Piknik tüpü bitmiş, ev eski, soğuklar bastırılmış, evde soba yanmıyormuş. Battaniyesine sarılarak ısınmaya çalışmış. Devamlı tesbih çekerek zikretmeye gayret edermiş. Hadise öğrenilince bu yaşlı nineye gidiyorlar, onunla görüşüyorlar;

“Bundan sonra kimseden bir şey almamasını, kömürünü alacaklarını, ilaçlarını temin edeceklerini, ye-

“Büyük Bir Felaket Geliyor!”

Büyük Marmara Depreminden önce Yalova’lı bir kardeşimiz vakıfta ziyarette bulunuyorlar ve ona şöyle söylüyorlar:

“Biz belki görürüz belki görmeyiz ama sen göreceksin. Büyük bir azap, korkunç bir felaket geliyor.”

“Duâ ediniz. Biz devamlı Musa Aleyhisselâm’ın duâsını okuyoruz; ‘Bizi bu beyinsizlerin yüzünden helâk eder misin Allah’ım!’ (A’râf: 155) diye niyazda bulunuyoruz.”

Yıllar sonra o bü-

meklerini evine kadar getireceklerini, bir isteği olursa onu yerine getireceklerini” söyleyerek oradan ayrılıyorlar ve yemek listesine bu yaşlı nineyi de alıyorlar.

Aradan bir müddet geçtikten sonra yine Zât-ı Âlileri’ni ziyarete gidiyorlar.

Efendimiz Hazretleri çalışmalarını soruyor. Durum arz edildiği zaman;

“Şimdi yemek dağıtmaya başladınız” buyuruyorlar. İşin hikmeti çözülmüş oluyor.

O, kimsesiz, garip kadıncağızın hâli Zât-ı Âlileri tarafından ilâhi bir lütuf olarak görülüyor, biliniyor, ona hizmet gitmediğinden ötürü, onun bulunması için tekrar tekrar işaret etmiş oluyorlar.

Urfa’dan mı Aldınız?

Manisa’lı bir kardeşimizin hatırası:

Aşevine bir araba almamız gerekiyordu. Nihayet bir araba bulundu ve galerici olan bir kardeşimizden arabayı aldık.

Efendi Hazretleri’ni ziyarete gidildiğinde, konu arz edildi ve minübüsün alındığı söylendi.

Zât-ı Âlileri; **“Urfa’dan mı aldınız?”** buyurdular.

Biz; hayır efendim, İzmir’den aldık dedik.

Tekrar; **“Urfa’dan mı aldınız?”** diye sordular.

Biz yine; hayır efendim, İzmir’den galerici kardeşten aldık dedik.

Bir hafta sonra arabanın işlemleri yapılması için gittiğimizde minibüsün sahibinin Urfa’lı olduğunu öğrendik ve Efendi Hazretleri’nin söylediklerinin hikmetini anlamış olduk.

yük deprem yaşandı.

“Biz onun o gün beyan ettiği gerçeği yaşadığımızda anladık.”

“Onu Vakfa Hediye Edeceğim!”

Adapazarı’ndan bir kardeşimiz bir bina yaptırmış. Evleri, işyerleri var. Hali vakti yerinde, çalışıyorlar. Durumları iyi.

Yeni yaptırmış oldukları binayı Kur’an kursu binası olsun diye vakfa hibe etmek istemişler. Huzura giriyor; **“Efendim! Bu binayı alınız!”** diye çok rica ediyorlar.

Efendi Hazretleri cevap vermiyor. Kardeş ısrar ediyor, isteğini yine tekrarlıyor. Zât-ı Âlileri yine cevap vermiyor. Sükût ediyorlar.

Aradan uzun zaman geçmiyor ki meşhur o yıkıcı Marmara depremi felâketi meydana geliyor.

Kardeş her şeyini kaybediyor. Evler-ocaklar, işyerleri gidiyor, yıkılıyor, yok oluyor.

Geriye sadece Kur’an kursu binası olarak vermek istediği o bina kalıyor.

Kardeşimiz deprem sonrasında huzura çıktığında, Efendi Hazretleri’ mize;

“Efendim, Allah sizden râzı olsun, eğer o binayı alsaydınız şu anda elimde hiçbir şeyim olmayacaktı. Sadece o bina kaldı. Ben, ne yapardım acaba?” diyor.

Zât-ı Âlileri şöyle buyuruyorlar:

“Efendim! Şimdi anlaşılmış oldu.”

Evlilikle İlgili Bir Nasihat:

Yeni evlenen kardeşlerimize, düğünden sonra ilk ziyaretlerinde şöyle buyurmuşlar:

“Kimseyi işinize karıştırmayın, kimsenin lâfına bakmayın, kendi huzurunuzu bozmayın.”

Gönülden İstenilen Duâ'nın Mâlum Olarak Bizzat Öğretilmesi:

Bolu'dan bir kardeşimiz anlatıyor: “Yıl 1997, âilecek ziyaretlerine gidecektik. Sabah evden çıkmadan kalbimden; ‘Efendimiz Allah’ımızın izniyle bize bir duâ öğretse de, biz de bu duâ yüzü suyu hürmetine nefsimize galebe çalabilsek!’ diye geçti.

İdare odasında bizi kabul buyurdu, mübarek elini öptük, duâsını aldık. Bizimle ilgilendi, bazı sohbetler oldu. Kalkmamıza az bir zaman kala, mübârek yüzünü bana çevirerek:

“Efendim size bir duâ öğreteyim: ‘Allah’ım! Nefsime fırsat verme, beni bana bırakma!’ diye duâ edin!” buyurdu, o anda içim muhabbetle doldu, huzurla ayrıldık.

Niçin Bağlamadın Deseler O Bile Yeter:

Yıllar önce bir kardeşin otomobili ile Bursa'dan yola çıkmışlar, Düzce'ye geliyorlarmış. İleride trafik polisleri arabaları durdurup kontrol ediyorlarmış. Kardeşimiz yeni bir kanun çıktığını, emniyet kemeri takmak zorunluluğu olduğunu, cezası olduğunu hatırlatmış.

“Bağlayalım efendim. Bize: ‘Niçin bağlamadın?’ deseler o bile yeter!” buyurmuşlar.

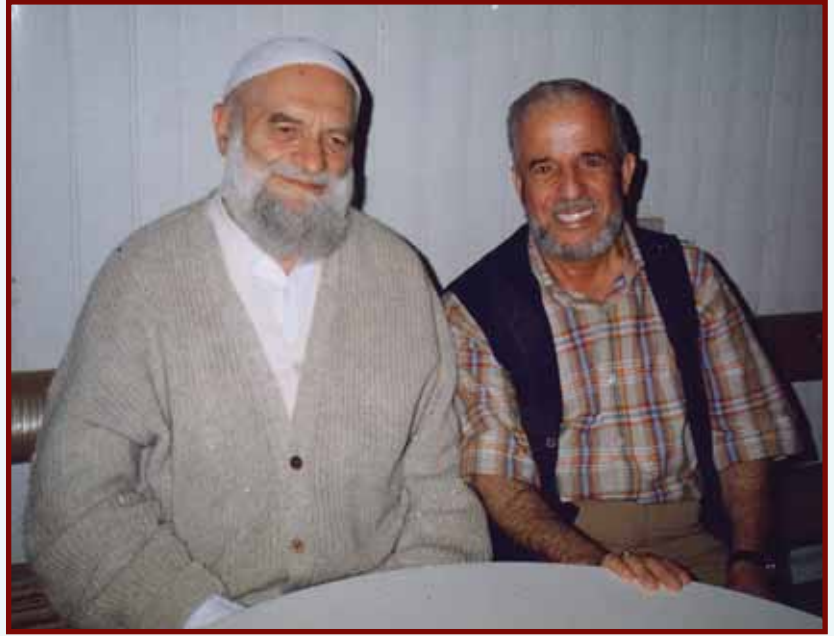
“Yavrum Bir Tarafın Acıdı mı?”:

Aksaray'dan bir kardeşimiz anlattı:

“Perşembe günleri Aksaray'ın bir köyüne pazar sergilemeye gidiyorum. Âdetimdir, kitaplarımızı da her zaman için beraberimde götürürüm.

Yine birgün sergi açmışım. Bazı hanımlar geldiler, kitapları görünce başka şeye bakmadılar, kitaplarla ilgilendiler. Bu kitapların satılık olduğunu, almak isteyen olursa alabileceğini, alamayanların okuyup tekrar geri getirebileceğini söyledim. Ona yakın kadın aldılar gittiler.

İçlerinden birisi bir hafta sonra geldi. ‘Bu zât boş

birisi değil!’ dedi. Benim de o anda ‘Hatmü'l-Evliyâ’ kitabı aklıma geldi. Bu kitapta Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri gibi asırlar evvel yaşamış olan birçok zevât-ı kiram'ın bu zât hakkında beyanları olduğunu söyledim. Bunun üzerine kitabı aldı ve gitti.

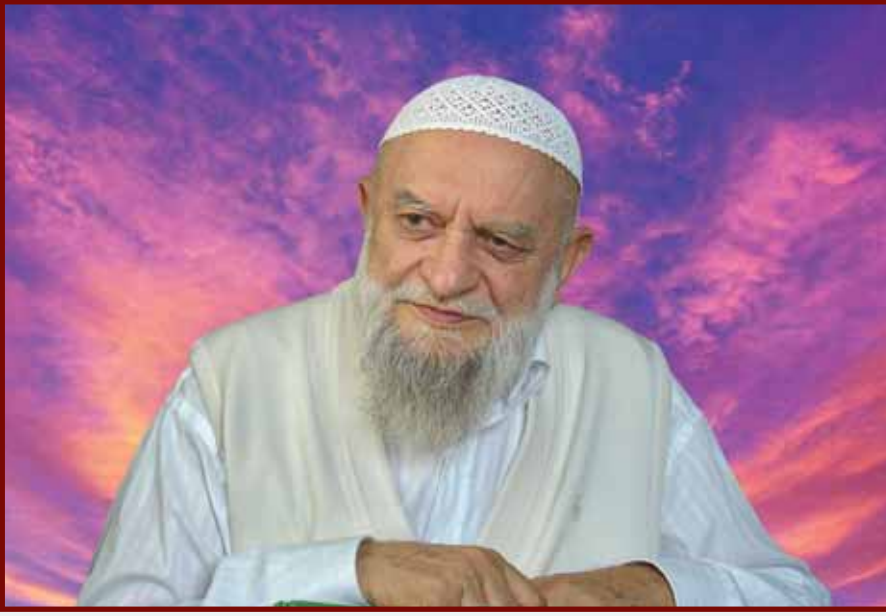
Aradan iki hafta geçti, bu hanım yine geldi. ‘Senin ismin Metin mi?’ deyi sordu. ‘Evet!’ dedim. Bunun üzerine gördüğü bir rüyasını anlattı.

‘Kıyamet kopmuş. Beni cehenneme attılar. Bir odada çeşitli azaplara uğratıyorlardı. Acı içinde kıvrırırken: ‘Allah’ım beni kurtar!’ diye yalvıyorum, bana hiç yardım gelmiyor. Biz eşimle birlikte bir yerden dersliyiz. Şeyhimden de himmet istedim, oradan da bana bir yardım gelmedi. Çaresizlik içinde kıvrırırken ulu bir zât geldi, beni avucunun içine aldı, çocuk gibi beni sevmeye başladı. Şefkatle: ‘Yavrum! Bir tarafın acıdı mı?’ diye sordu. Bu zâtın kim olduğunu sordum. ‘Bu zât Ömer Öngüt Efendi’dir!’ dediler. O anda aklıma kitabını okuduğum zât geldi. ‘Evlâdım! Sen bizim kitabımızı okuyorsun. Sana bu kitapları Metin verdi değil mi?’ buyurdu. Ben de: ‘Evet efendim!’ dedim. Senin ismini biliyordum, o zâttan öğrendim.’

Hanıma hitaben: ‘Peki, bu zâtın resmini göstersem tanır mısın?’ dedim. ‘Tanırım!’ dedi. Heybenden resmini çıkarıp gösterdim. Görür germez heyecanla: ‘Vallahi bu!’ dedi. kendisine vermeme için çok ısrar etti, ben de verdim. ‘Amma bu zâtın dersi de var, ders almak ister misiniz?’ dedim. ‘Hemen ver!’ dedi, dersini de tarif etmiş oldum.

Bu hanım her hafta sergimin başına gelir, Efendi Hazretlerimiz’i sorar.

Hâlinde kısa zamanda çok büyük bir değişiklik olduğunu söylüyor. Ölçüleri görünce eski gittiği yerin de sahte olduğunu anlamış.”

Tayy-i Mekân:

Adapazarı'ndan bir kardeşimiz anlattı:

“Bir Hacc ziyaretimde Medine-i münevvere'de çalışan akrabamız Bahaddin'i kaldığı evde ziyarete gittim. Bana: ‘*Sen nasıl dönüş yaptın böyle?*’ diye sordu. ‘*Bahaddin abi, Düzce’de bir zât var Ömer efendi, elini öptüm, onun himmetiyle oldu.*’ dedim. ‘*Yapma ya! Kunduracı Ömer efendi mi?*’ dedi. ‘*Evet, tanır mısın?*’ dedim. ‘*Tanıırım.*’ ‘*Nasıl bilirsin?*’ dedim. ‘*Çok değerli bir zâttır.*’ dedi. ‘*Nereden tespit ettin böyle olduğunu?*’ diye sordum, şöyle anlattı:

‘*Ben dedi gençliğimde terzi kalfası idim. O da bizim karşılıklı dükkân komşumuzdu. 1955 seneleri idi. Ustamla beraber İstanbul’a ayakkabı malzemesi almaya gittik. Cuma oldu, Taksim’de namazı kılalım dedik. Usta dedi ki: ‘Bak Bahaddin, üç beş sıra ön tarafta Ömer Efendi var. Baktım hakikaten kunduracı Ömer Efendi gösterdiği yerde oturuyor. Çıkarken yakalayalım dedik, gözümüzün önünden kayboldu. Hemen telefona koştuk, usta Düzce’de dükkânı aradı, çırağa: ‘Kunduracı Ömer Efendi’nin dükkânına bir bak bakalım açık mı kapalı mı?’ diye sordu. Çırak koşarak gitmiş gelmiş. ‘Ömer Efendi dükkânda çalışıyor.’ demiş.”*

Hakkı Hak Sahibine Teslim:

Adapazarı'ndan bir kardeşimiz anlatıyor:

1993 yılı Ekim ayının son günleri idi. Efendi Hazretlerimiz’le beraber idare odasında ikimiz bulunuyorduk. Telefon çaldı, açtım baktım.

Bir kimse selâm verdi, Eskişehir’den aradığını söyledi. ‘*Buyrun!*’ dedim. ‘*Ben filân zâtın Eskişehir ida-*

recisiyim. Şeyhimiz vefat etmeden bir saat kadar önce yanında halifelerinden beş-altı kişi bulunuyorduk. Bize: ‘Benden sonra Ömer Efendi’ye gidin, onun kitaplarını okuyun, o size yeter!’ dedi. Defin işi bitti, aradan bir hafta geçti, şimdi aklımız başımıza geldi. Soralım bakalım dedim, şimdi biz ne yapacağız? Ömer Efendi’den ders mi alalım, yoksa kendi dersimize mi devam edelim?’ diye aradım.’ dedi.

‘Efendi Hazretlerimiz yanımızda, ona sorayım.’ dedim ve durumu anlattım.

Zât-ı âlileri şöyle buyurdu:

“İnsan sular, hayvan koparır. O zaten buradan sulanıyordu. Devam etsinler kendi derslerine, amma gelmek isteyeneye de kapımız açıktır.”

Beyaz Mendil:

Bir kardeşimiz anlattı:

“Vakfımızın ikinci binası inşaat hâlindeydi. Birkaç kardeş tamamlanan yerlerin badanasını yapıyorduk. Yalova’dan gelen bir mermerci ustası da mermer döşüyordu. Mermerleri elektrikli testere ile keserken ortalık toz-duman olmuştu. O anda Efendi Hazretlerimiz geliverdi. Toz-dumanı görünce cebinden beyaz bir mendil çıkarttı, ustaya uzattı ve:

‘Yavrum bu toz sana zarar verir. Al bu mendili de burnunu kapa, ayrıca günde iki yüz gram da yorgurt ye!’ buyurdu, etrafa bakındı ve gitti.

O gidince merdivenden indim. ‘*O mendili bana ver!*’ dedim.

‘*Hayır vermem! Ben buraya gelirken babam bana: ‘Oğlum oradan gelirken o zâtın bana beyaz bir mendil getir!’ demişti.*’ dedi.”

Uzun Ömürlü Dostluk:

Ereğli’den merhum Kenan Pestilci kardeşimiz anlatmıştı:

“Bir ziyaretimde hediye olarak konserve hâlinde çilek reçeli getirmiştim. Ayrılrken tam bırakmak üzere idim ki, şu sözü söyledi:

‘Kenan efendi! Maddiyata dayanan dostluk kısaca ömürlü olur, mâneviyata dayanan dostluk uzun ömürlü olur.’

Bu söz üzerine bırakacak derman bulamadım ve paketi alarak ayrıldım.”

Rızâ İstersen İncitme Hiçbir Canı:

Otomobil ile yolda giderlerken önlerine bir yılan çıkmış. Bir kardeş: *“Efendim! Yılan öldürmenin sevap olduğunu söylüyorlar, ne buyurursunuz?”* diye sormuş

Buyurmuşlar ki:

**“Sevap istersen öldür yılanı,
Rızâ istersen incitme hiçbir canı.”**

Kendisi Daha Güzel!

- Efendim, Abdülkâdir Geylânî -kudise sırruh- Hazretleri'nin kitapları nasıl?

- **“Kitapları güzel, kendisi daha güzel!”**

- Siz okuyor musunuz?

- **“Kendisi daha güzel!”**

Alışmamışız!

Mübarek sırtı kibleye gelecek şekilde tam oturacaklardı ki;

“Biz şuraya oturalım, alışmamışız.” buyurdular ve karşıya oturdular.

Uludağ'da buldukları bir sırada çam dalından tutmuşlar, o anda Düzce'de kendilerinin arandığını söylemişler. Gelenlerin bulamadan döndükleri zaman üzüldüklerini ilâve etmişler.

İnce Bir İrşad:

Abdest alacaklardı. Bu arada kendilerine meyve ikram edildi.

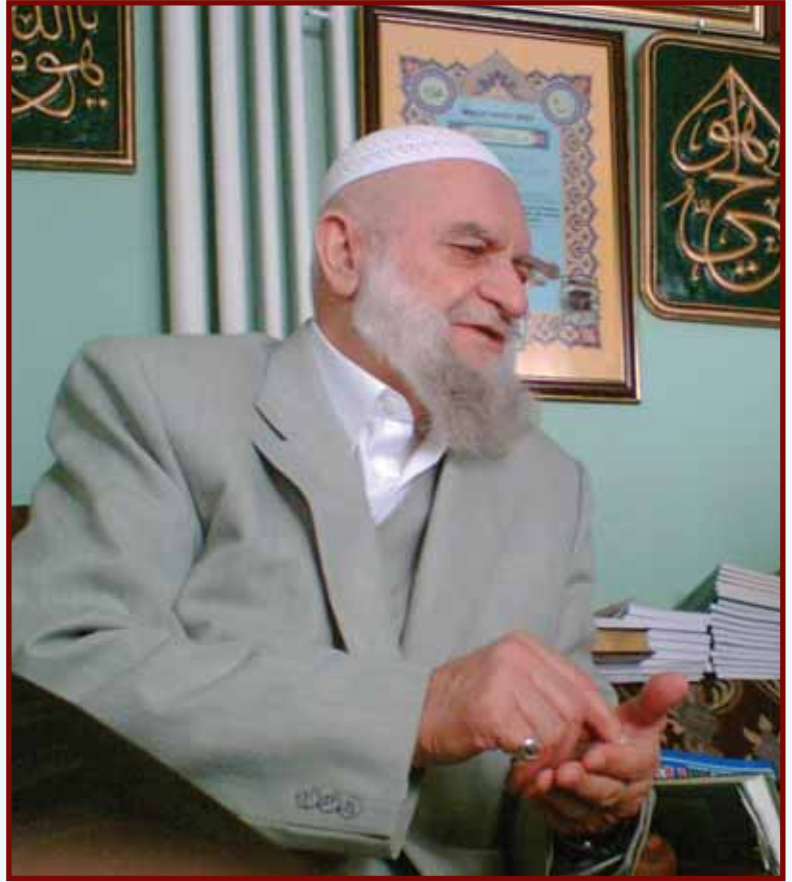
“Efendim, abdestsiz yenmez demiyoruz, her zaman yeriz korkusuyla yemiyoruz.” buyurdular.

Çankırı'dan bir kardeşimizin hatırası:

Düzce'de bulunduğu yıllarda Zât-ı âlileri'ni ziyarete gittik. Sohbet esnasında bize sedir gibi bir şeyin altında dizili kavonazları gösterip, **“Bunları derler misiniz?”** buyurdular.

Tek tek bakarak, hangi kavanozda ne olduğunu üzerine yazarak grupladım. Bir kavanoz kaldı. Dıştan içinde ne olduğu anlaşılıyordu. Kapağını açarak, çay kaşığının ucuyla içinden alıp, *“Efendim! Bu kavanozu anlayamadım, bir tadına bakar mısınız?”* dediğimde; **“Efendim! Şimdi abdestimiz yok, sonra bakarız!”** buyurdular.

Abdestsiz olarak; bırakın yemeyi, tadına dahi bakmayı uygun görmediler.

Şurada Satış Yapardınız!

Erzincan'dan İstanbul'a gelip yerleşen, çeşitli işlerle uğraşıp, yıllar sonra Zât-ı âlileri'yle tanışan bir kardeşimizin hatırası:

İlk geldiğimizde Eminönü'nde, Tahtakale muhitinde belli bir yer bulmuş, orada küçük bir tezgâh açıp, rızkımızı temin ediyorduk. Daha sonra semt pazarcılığına başladık.

Zât-ı âlileri'ni tanıdığımızda pazar işiyle uğraşıyorduk. Bir gün Efendi Hazretlerimiz Eminönü'ne alışverişe geldiler. Biz de yanında idik. O bölgede gezerken, Erzincan'dan gelip, İstanbul'da ilk olarak durup, tezgâh açtığımız yere geldiğimizde; **“Biz sizi, burada satış yaptığınızdan beri takip ediyoruz!”** buyurdular.

Halbuki zahiren Zât-ı âlileri'yle tanışmamız, semt pazarcılığı yaptığımız yıllarda olmuş, İstanbul'a ilk geldiğimiz yıllarda değil de, yıllar sonra tanışmıştık.

Bize; **“Sizi daha buradan itibaren takip ediyoruz diyerek”** o durduğumuz yeri göstererek büyük bir şaşkınlığa, hayrete düşürerek bir kerametlerini daha göstermiş oldular.

O Kendisine Yaptı Yapacağını!

Bir kardeşimizin minibüs şoförü olan bir arkadaşı, beş vakit namazını kılan birisine bir otomobil satmış. Namazlı-abdestli olduğu için senet yapmaya lüzum görmemişler. Adam da sonradan bunu inkâr etmiş.

Bunu anlatan arkadaş dedi ki: *“Çok şey yapmayı düşündük ama, Allah’tan bulsun diyerek yakasını bıraktık.”*

Efendi Hazretlerimiz şöyle buyurdular:

“Sizin yapmanıza lüzum yok efendim, o kendisine yaptı yapacağını.”

Anlatmak İşlerine Gelmiyor!

Muhalif ve muarız gruplardan birisi Efendi Hazretleri'nin iç durumunu öğrenmek maksadıyla istihare yapmış. Zât-ı âlileri'ni Lâfza-i celâl ile işlemeli bir kâftan giymiş olarak görmüş. Herkes hayranlıkla bakıyormuş. Bu rüyâsını bir kardeşimize anlatmış ve *“Ben onun iç yüzünü öğrenmek istedim, Cenâb-ı Hakk da böyle gösterdi. Bunu sadece sana anlatıyorum, başka kimseye de anlatmadım”* demiş.

Zât-ı âlileri'ne arz edildiğinde şöyle buyurdular:

“Anlatmak işlerine gelmiyor, çünkü birisi duyarsa belki uyanır.”

Hazret-i Allah bunu ona kasten göstermiş. O rüyâ ile onu mesul edecek. “Sen benden hakikati öğrenmek istedin değil mi? Ben de sana gösterdim, niye çevreni uyarmadın?” Diye mesuliyetleri çok büyük olacak.

Biz O diyoruz, başka bir şey demiyoruz. Bunun sırrı burada toplanıyor. O tecelli ediyor da kabuğu gösteriyor. Çünkü başkası onu göremez kabuğu görür.”

Her Şey Yalnız Allah İçin Olmalı:

Bizim yolumuzda yeme-içme, maksat-menfaat yoktur. Bize yemek-içmek için gelenler gelmesinler. Onlar bizden, biz onlardan uzak olalım. Bu temel üzerine bina kurmaya başlarsak sonu çok rahat olur.

Yük olmamalı, maksat-menfaat olmamalı, her şey yalnız Allah için olmalı. Mevlâ bir kulunu hizmet için ileriye sürmüşse, bir ömür boyu onun şükürü eda edilemez. Onun ikram ve ihsanı çok büyüktür. Bundan nefse paye çıkarmak, menfaate tevessül etmek, O'nun ikramını basit ve adi şeylerle değiştirmek demektir. Padişahlar padişahı yetmez mi sana?

Bir boğaz için hiçbir zaman hiç kimseyi rahatsız etmeye hakkımız yok. Nihayet bir karın doyumak değil mi? İnsan zeytin-ekmekle de doyar. Ve onu veren Allah'a şükretmek gerek. Bu yolda yük olmak,

âlemin sırtından geçinmek yok; gaye, maksat, menfaat yok... Bunlardan birisi girerse, Hazret-i Allah lütfunu çeker alır. Bu aklınızda kalsın.

Bir gün kardeşlerle beraber Zât-ı âlileri İzmir'e giderler. İnceliklerini gösteren bu hadîsati bizzat kendileri şöyle anlatırlar:

“O gidişimizde İzmir'de işimiz de vardı, kalmamız icabediyordu. Fakat yanımızda iki kardeş olduğu için dönmeyi tercih ettik. Herkesin misafirhanesi yok ki, herkesin durumu müsait değil ki... Yola çıktık, fakat hava birden değişti. Kar, fırtına, tipi... Döndük, otelde kaldık. İkinci gün yola çıktık. Bir de baktık ki, birçok arabalar yolda kalmış, kimisi kaymış devrilmiş. Ve yolda o gün kaza oldu. Yani kaza bu şekilde oldu.

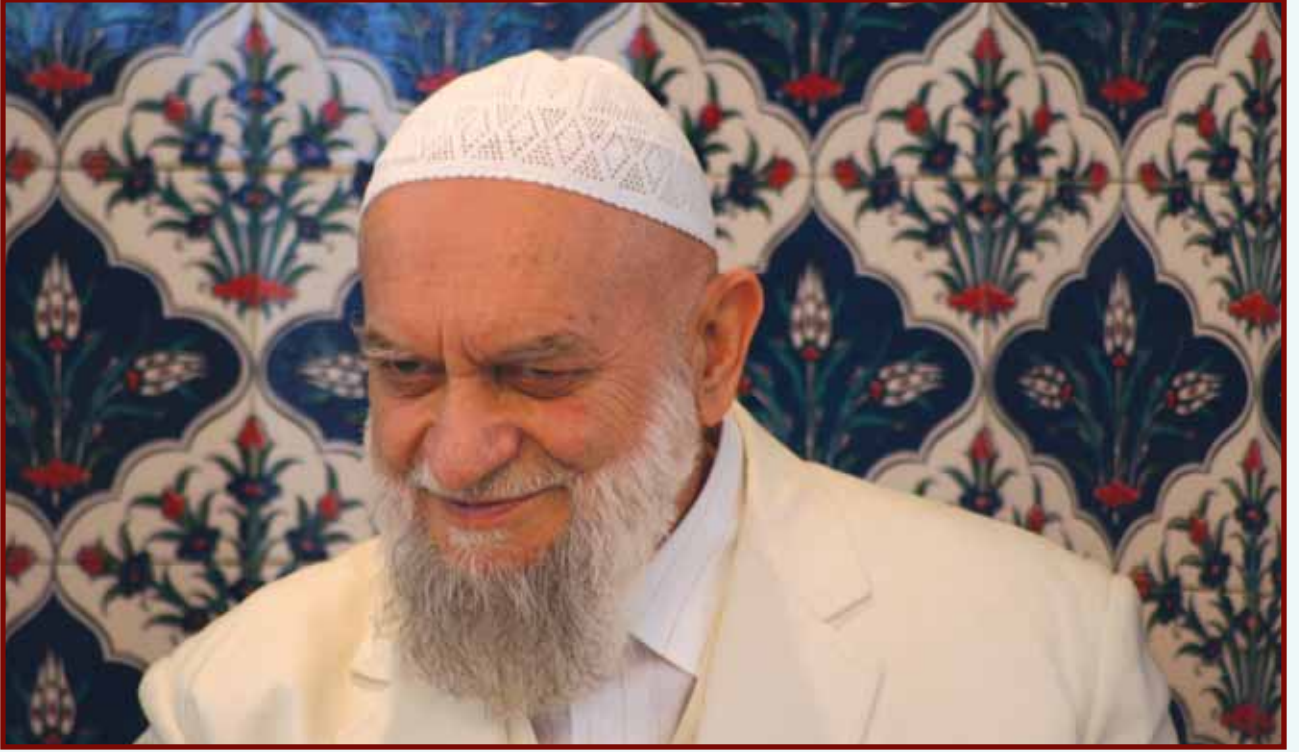
Demirci'de iken bir hâl tecelli etmişti. Mühim bir hadise olacağını biliyoruz, fakat ne olacağını bilmiyorduk. Yani hayatımız pahasına da olsa hareket etik.

Gönül istiyor ki, bu düstur size yerleşsin. Yemek-içmek, yatmak-kalkmak katiyen bu yolda yaşamasın, kim ki ruhunu yaşatmak istiyorsa...”

Allah Yolu:

Efendilerimiz bu yolu Allah yolu diye tertemiz bırakmışlar. Şahsın ismi geçmemeli, bunu şahsa maletmemeli.

Cenâb-ı Hakk bir mahlûkunu kölelik şerefine nail ederse, ondan daha büyük fazilet yoktur. İkinci bir isim

takmak bize çok acaip geliyor.

Bunun içindir ki sırası geldikçe size arz ediyoruz. Elimden gelse ismimi değil cismimi de kazıyacağım diye.

Ad yapıp çığır açmayın. Yol Allah'ındır, dilediğine verir. Bölücülükten tefrikadan çok çekinin. Birçok insanların böyle helâk olduğunu gördüm ve görüyorum.

Meselâ bir gurup çıkmış, o muhterem hocaefendinin yolundan ayrılmışlar. Hiçkimseyi vekil bırakmadığı için, mebus seçer gibi reyle seçmişler.

Bölücülükten çok çekindiğimizden, böyle hadiselere meydan vermemek için tedbir mahiyetinde bunları söylüyoruz. Yoksa Hazret-i Allah nasıl murad etmişse öyle yapar.

Dünya'nın Aslı ve Mahiyeti:

Geçen gün dünyanın bir köşesini gösterdiler.

"Şu sizin canla sevdiğiniz dünyanın aslı ve mahiyeti budur!" dediler.

Allah Allah dedik, biz insanlar ne kadara gafiliz. Halbuki yarından emin değiliz, her an göçmeye mahkûmuz. Böyle iken dünyaya kökleşmeye çalışıyoruz.

Resme Değil, Resmin Ötesine Bakmak!

Bir âbid resme bakar cisme bakar. Deruni noktalara âşına değildir.

Cenâb-ı Hakk'ın manaya ulaştırdığı kimseler ise deruni noktalara nazar eder.

Resme değil, resmin ötesine bakar. Aradaki fark çok büyüktür.

Mânevi Derece:

Şeyh Es'ad -kuddise sırruh- Efendi Hazretlerimiz'den bahsettiler:

"Hazret-i Allah ne kadar büyük şahadet makamı bahşetmiş. İbtılâya bakın. Zaten bu ibtilâ onların büyüklüklerinin alâmet ve işaretidir.

Bir insanın büyüklüğünü görmek istiyorsanız, ibtilâsına bakın. Manevi derecesini o nispette ölçmüş olursunuz."

"Medine-i Münevvere'de bulunuyoruz.

Bir gün baktık Şeyh Es'ad -kuddise sırruh- Efendi Hazretlerimiz bir yere girdiler. Oraya girmeyi istemiyorduk, fakat mecbur olduk. O cereyan orada geçti, kardeşlerin bir kısmı da yola çıkmışlardı. Hazret-i Allah onların yerine başkalarını konurdu, onlar istifade ettiler. Giden kardeşler de o sohbetten mahrum oldular.

Piran-ı İzam'ın -kaddesallahu esrarehüm- tasarruf ve himmetleri bambaşka. Zamanın mürşidini yürüten onlardır. Onların tasarrufları altında yürür ve yürütür."

Rahmet Gecesi:

Mübarek bir gecede Mevlid-i şerif arasında bir hafız kardeşimiz Kur'an-ı kerim tilâvet ediyordu. Sık sık azap kelimeleri geçerken bir yerde takıldı ve ne kadar başından almışsa da gerisini getiremedi. Tebessüm ederek şöyle buyurdular:

“Ceza gecesi değil, rahmet gecesi!”

Misafir Sevgisi:

Düzce'de buldukları yıllarda ziyaretlerine gelen birkaç misafirine şu mütevâzi sözleri söylediler:

“Burası benim evim değil, misafirhanedir. Kalbim kapıdan daha çok açıktır.”

Mânevi Ziyaretler:

Zât-ı âlileri'yle birlikte Ashâb-ı Kehf'e gitmiştik. Kardeşler arabayla çok yakına kadar girmişler.

Efendi Hazretleri; **“Yahu bu kadar yakına gidilir mi, büyük zâtların yanına arabayla bu kadar yaklaşılmaz. Araba geride bırakılır, yürüyerek gidilir huzurlarına”** buyurdular.

Sonra bana dönüp, **“Bak sabah kendini ateşe atmıştın ama baktım niyetin halis tuttuk. Hata herkes yapar. Hepimiz yapıyoruz. Önemli olan niyet.”** buyurdular.

Daha önceki bir mevzudan dolayı beni uyardılar.

O sabah Ashâb-ı Kehf'e gelirken Efendi Hazretleri'ne **“Bu sabah yemekte bizimlesin.”** buyurmuşlar. **“Şimdi onların misafiriyiz, mânevi ziyafeti verdiler.”** buyurdular.

Rızık Temini İçin:

Kurban bayramına yakın kıymetli günlerde Bolu Seben'e cami inşaatı için gidecektik. Gitmeden önce Mübarek'e uğradık. Efendi Hazretleri'ne “Oraya gidersek bu kıymetli günleri değerlendiremeyeceğiz, gitmezsek adamlar başkalarını bulacaklar, ne yapsak?” diye sordum.

“Hiç vakit kaybetmeden o işi yapmak için gidin. Helâl rızkın onda dokuzu çalışmaktadır efendim” buyurdular.

Hacc'da Karşılaşma:

Düzce'den bir kardeşimizin hatırası:

Mübareklerle Hacc'a gideceğiz. İki araba yola çıkacaktık. Bir arabaya mübarekler ve dört kardeş binecek, diğer arabaya biz ve diğer kardeşler binecektik. Mübarekler yola çıktılar. Fakat bir vesile ile bizim gideceğimiz araba bizi alamadı. Biz de hazırlanmıştık. Şimdi ne yapacağımızı şaşırдық.

Bizim buradan kalkan bir kfile vardı, önce İstanbul'a Eyüp Sultan Hazretleri'ni ziyaret edecekler, öyle yola koyulacaklardı, birden aklıma onlar geldi. Hemen bir araba ayarlayarak İstanbul'a yola çıktık ve kfileyi Fatih'te yakaladık. Yeriniz var mı diye sordumuzda, tam bizim kadar yerlerinin boş olduğunu öğrenince sevindik ve hemen onlara dahil olduk.

Tabi biz orada Mübarek'leri bulmak, onlara dahil olmak arzusundaydık.

Basra'dan dolaştık. Harem-i şerif'e akşam üzeri vardık. O akşamı sabaha kadar gezdim. Nerede kaldıklarını aradım, bir sene önce kaldığımız eve gittim, orada yoklardı. Oraya gidiyorum, buraya gidiyorum sabaha kadar gezdim, fakat bulamadım.

Harem-i şerif'te namaz vakti oldu, namazı kıldık ve çıkmaya başladılar, bir direğin dibinde oturmuş etrafa bakıyordum. Bir yandan da râbıta yapıyordum, başımı çevirdim ve bir baktım ki karşımda Efendi Hazretleri. Öyle sevindim ki...

Biz onları bulamadık ama, onlar bizi buldular. Çok kalabalık, nerede ve nasıl bulunacak...

“Sonra Sizinle Görüşelim”:

Tuzla'dan bir kardeşimiz anlattı:

“2004 yılında Hacc'a gitmek için eşimle beraber Efendimiz Hazretleri'nden duâ almaya gittik. **‘Hayırlı olsun inşaallah!’** dedi. Tam kalkacağımız sırada: **‘Sonra sizinle görüşelim.’** buyurdular.

Aradan on beş gün kadar geçti, zamanımız da vardı. Tekrar huzura çıktığımda yirmi bir yaşında iken başından geçen bir hadiseyi anlattı. Hacc'a gitmeye niyetlenmiş, bu niyetle Hacc parasını biriktirmiş. Fakat elindeki para bir anda erimiş. Hiç kimseye borç para da vermediği hâlde bu paranın bir anda elinden gitmesine hayret etmiş. Buna rağmen Hacc'a gitmeye çok kısa bir zaman kala yine Hacc parası birikmiş ve o sene gitmiş.

Bunu bana niçin anlattığını önce anlayamadım. Hacc paralarını yatıracığımız sırada paramız çalındı ve gidemedik. Bize işareti vermişler amma anlayamamışız, sonra mâ-nâsı çözüldü ve bir sene sonra nasip oldu.”

Gözle Görülen Lütuflar:

Ankara'dan bir kardeşimiz anlattı:

“Ankara'nın içinde çalışıyorduk. Bir işyerine girdik. Henüz kitapları tanıtmaya bile fırsat olmamıştı ki, dükkân sahibi kucağımızda kitaplarla bizi görünce: *'Seçtiğiniz iki kitabı masaya bırakın, parasını alın çıkın!'* dedi. Ne demek istediğini önce anlayamadık. 'Beyefendi hayırdır inşaallah, biz daha size kitap tanıtmadık?' dedik.

Bize şu karşılığı verdi:

'Ben bu gece rüyâmda dükkânıma iki kişinin geldiğini ve bana iki kitap bıraktığını gördüm.'

Biz de iki kitap seçip masasının üzerine koyduk, parasını alıp çıktık.”

Şehitliği Mâlum Olan Asker!

Düzce'ye bağlı eski adı Üskübü olan Konuralp beldesinden bir kardeşimizin anlattıkları:

“Oğlum askere gidecekti. *'Gel oğlum Efendimiz'in duâsını alalım.'* dedim, beraberce Düzce'ye geldik. *'Efendim! Oğlum Erzincan'a askere gidiyor. Duâ edin de inşaallah sağ-salim gider gelir.'* dedim. Elinde ayakkabı işi vardı, hiç duymamış gibi işine devam etti, bir cevap vermedi. Belki duymamıştır diye tekrar ettim, yine oralı olmadı. Kalktık ikimiz de elini öptük. *'Güle güle yavrum!, Allah'a emanet ol!'* dedi, başka bir şey demedi.

Dışarıya çıktığımızda, içimde hiç tarif edemeyeceğim bir duygu belirdi. Oğlum otobüsün yanına kadar götürdüm, kucakladım, öptüm ve uğurladım. Sanki bir daha göremeyeceğim gibi geldi. Boynu bükük, kalbi kırık olarak eve geldim, kimseye de bir şey diyemedim.

Aradan bir zaman geçti, köye bir asker geldi. *'Amca sizi askerlik şubesi başkanı istiyor.'* dedi, bir yazı imzalattı ve gitti. Günlerdir zaten içim kavrulup duruyordu, gönlümdeki ateş daha da arttı. Apar-topar şehre indim, doğruca şubeye gittim. Kapıdaki nöbet-

çiye yazıyı gösterdiğimde birden durumu değişti, hemen içeriye gitti, az sonra şube başkanı kapıya geldi. *'Amca içeriye buyrun!'* dedi ve odasına aldı. Yanıma oturdu, hâl-hatır sordu. Nefesimi kesmiş bir şekilde bir şeyler bekliyordum. Nihayetinde beklediğim sözü söyledi: *'Amca ne mutlu sana! Şehit babası oldun!'* dedi, boynumu bük-tüm, ağlayamadım da. Oradan gelen yazıyı okudu ve durumu te-ferruâtıyla anlattı.

Askerî bir tatbikat esnasında şehit olmuş. Öyle bir yararlılık göstermiş ki herkes hayran kalmış. Bütün komutanlar şehit olduğu yere gömülmesi için istekte bulunmuşlar ve oraya gömülmüş.

Şubeden çıkar çıkmaz doğruca Efendi Hazretleri'ne gittim, durumu anlattım. Öyle tesellî edici sözler söyledi ki, inanın, o anda kor gibi yanan gönlümün ateşi bir anda sönüverdi.

Köye geldim, ev halkına anlattım, ağlaştık, acı-mızı içimize gömdük, oğlumuzu Rabb'imize emanet ettik. Bir-iki gün içinde evcek Erzincan'a gittik, oğlumuzun kabrini ziyaret ettik. Bize orada çok hürmet ve iltifatlar ettiler, acımız tazelandı.

Aradan bir zaman geçti, oğlumla ilgili olarak kızım bir rüyâ görmüş. Şehre inerek Efendimiz'e anlattım.

“Oğlunuz öyle bir şehit olmuş ki, tâ buradan oraya giderek kabri ziyaret edilecek bir kimse olarak şehit olmuş!” buyurdu.

Gelişinden, Edebinden:

Bir gün havuzun başında oturuyoruz. Yaşlı bir zât geldi. *“Bu benim ikinci gelişim. Ben filân yere müntesibim. Adapazarı'ndaki ihvanınıza bakıyorum, hayran kalıyorum. Bizde çok çalışanlar var, fakat hep boş, çünkü o hava yok. Duâ et ki, Allah'ım bize de o hâl versin. Ben sizden bunu ricâ etmek için geldim.”* dedi.

“Allah'ıma sonsuz şükürler olsun. Allah-u Teâlâ kime verirse, şahısta hiçbir şey yok.”

Bir gün de bir kardeşimiz geldi. *“Ben Adapazarı'ndan hiç kimseyi tanımıyorum, fakat hepsini tanıyorum.”* dedi.

“Nereden tanıyorsun?” diye sorduk.

“Gelişinden, edebinden.” dedi.

İBRET MİSALİ RÜYÂLARA VERİLEN GERÇEK TABİRLER

Onun Efendisini Orada Herkes Tanıyor!

2006 yılında vefat eden İstanbul'dan rahmetli Emine Hanım'ı oğlu rüyâsında görüyor:

“Bir masanın etrafında oturmuş bir kaç zât varmış. Emine Hanım da oradaymış, orada bir zât diyormuş ki: ‘Emine öldü amma, orada çok rahat. Çünkü onun Efendi’sini orada herkes tanıyor, rahatı çok iyi!’”

Zât-ı âlileri’ne rüyâ arz edildiğinde: **“Allah! Allah! Elhamdülillah! Rabb’ime sonsuz şükürler olsun. Onun nâmına fakirlere sadaka dağıtsın.”** buyuruyorlar.

Her Zamanın Bir Mevlânâ’sı:

– Efendim rüyâmda Kapalı çarşı gibi bir yerde buluyorum. Çok kalabalık insanlar vardı. Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri sağ imiş, herkes telâşla birbirine onu soruyordu. Ben ise yerini biliyordum, onun için hiç telâş etmiyordum. Daha sonra Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri’nin huzuruna çıktım, elinden iki defa öptüm. Yanında bir zât daha vardı. Nûrânî bir halde idi, bir görünüyor, bir görünmüyordu.

Rüyânın ikinci safhasında Zât-ı âli’nizle beraberdik. Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri Zât-ı âliniz oluyormuşsunuz.

“Efendim madem ki size göstermişler, biz de mânâsını açık edelim. Her zamanın bir Mevlânâ’sı vardır. Hazret-i Allah dilediğini alır, dilediğini tayin eder.

Yanında gördüğünüz zât da Efendilerimiz’dir. Gerek Efendi Hazretleri olsun, gerekse Şeyh Es’ad

Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri olsun, daima onların mevcudiyeti mevzubahistir. “Biz onun yanibaşındayız, onu biz destekliyoruz.” diyorlar. Onları kimse görmez.

Allah’ımız onlardan bizi ayırmasın.”

– Efendim müsaade buyurursanız bu noktada bir hususu hatırlatmak istiyoruz. Mevlânâ -kuddise sırruh- Hazretleri’nin zamanında aynı sokakta oturan birisi: “O büyük zâtlar nerede, olsa da eteğine yapışsak?” demiş.

“Göremezler efendim. Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdât -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’i en yakınları görebildiler mi? Göremediler.

Diğer taraftan dünyanın bir ucundan kopmuş gelmiş, güneşi bulmuş, etrafında pervane gibi dönmüş, mest olmuş.

Lütf-u ihsandan başka hiçbir şey değil efendim.”

Hakkına Râzı Ol!

Bursalı merhum Hacı Hüseyin Tunçak kardeşimiz anlatmıştı:

Yıllar önce rüyâsında ekme almak için fırına gitmiş. Bakmış ki ekme satan zât, Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimizmiş. Herkese taze taze ekme verirken, bu kardeşimize, tavanda asılı kupkuru bir ekmeği indir-

miş ve eline vermiş.

“Efendim bu ekme çok kuru, herkese verdiğiniz gibi bize de tazesinden verseniz!” der demez; öyle celâllenmişler, öyle celâllenmişler ki... **“Hakkına râzı ol!”** buyurmuşlar.

Kardeşimiz bu rüyâya çok mu çok sevinmiş. **“Hakkına râzı ol!”** sözü günlerce kulağında çınlamış. Çok hususlarda: **“Hakkına râzı ol!”** diye nefesine çat-

miş.

Efendi Hazretlerimize bu rüyâyı anlattığı gibi, akabinde:

“Efendim, bu sözü her gün görebileceğim bir yere yazdım.” demiş.

İkinci olarak Efendimiz Hazretlerimiz’in celâli ile karşılaşmışlar.

“Oraya buraya yazacağına, kafanıza yazın!” buyurmuşlar.

Bu kardeşimizin kayınpederi Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz’in yakın ihvanındanmış. Onların ahirete intikallerinden sonra bir hayli yaşamış. Kardeşimize de ders tarif etmiş.

Dersine titizlikle devam ediyormuş. Bu arada, kendisine çok destek olan kayınpederi vefat edince tamamen yalnız kalmış. O zamana kadar pek ihtiyaç hissetmezken, artık bir mürşid aramaya karar vermiş.

Şu kadar var ki, bu durumda bile çok istifade ediyormuş, hatta Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz birkaç defa mânâda tecelli buyurmuşlar.

Düşünüyormuş ki; *“Bu, bu kadar büyük bir zâtın mutlaka yolunu devam ettiren birisi vardır. Acaba kim ve nerede?”* Senelerce hem dersine devam etmiş, hem de mürşid aramış... Tam on beş sene...

Nereye gittiyse kalbi ısınamamış. Kendisi bu hususu ifade ederken: *“Onlar mürşid değil, kötü yoldalar demek istemiyorum, fakat kalbim bir türlü itminan olmadı.”* diyor.

Demek ki oralarda nasibi yokmuş. Bu hengâmede rahmetli Cemil Yıldız kardeşimiz vazife icabı birkaç aylığına onun bulunduğu şehre, Bursa’ya gitmiş. Bir vesile ile Ulucami’de tanışmışlar. Haliyle de birbirine açılmışlar. Hemen Düzce’ye gitmek istemişse de, kardeşimiz durumu önce mektupla bildirmeyi münasip görmüş.

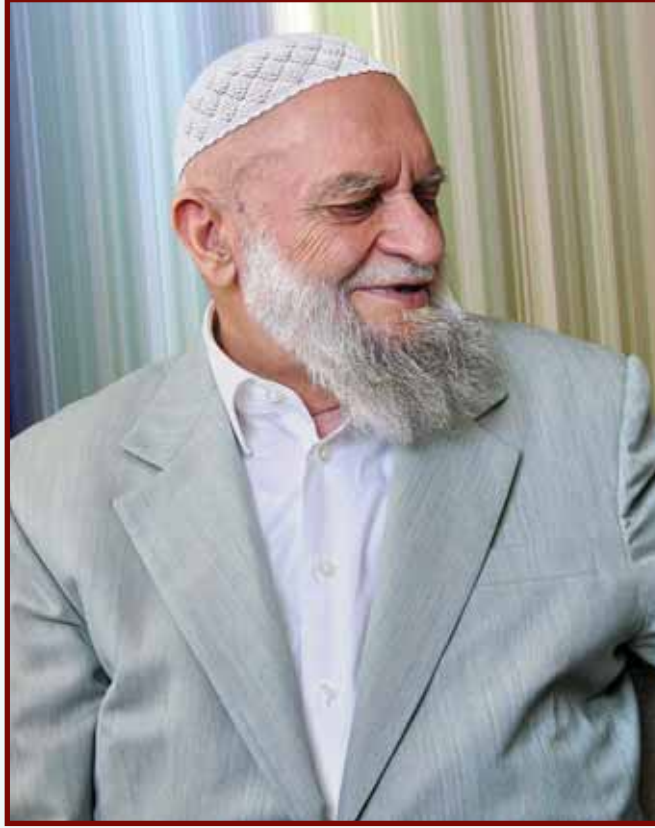
Birkaç gün sonra bir telgraf geliyor:

“Filân gün, filân saatte, İzmit’te Hacı Hayrettin Efendi’nin evindeyiz.”

Öyle tevazu ki, buyurun gelin bile demiyorlar. O gün geliyor, ikisi de kalkıp İzmit’e geliyorlar.

Bundan sonrasını kardeşimiz şöyle anlatıyor:

“Kapıdan girdik. İçerisi hayli kalabalıktı. Görür

görmez içimi bir heyecan aldı. Hemen ısındım. ‘İşte benim mürşidim bu!’ dedim. Oturduk. Orada bulunanlarla teker teker ilgilendiler. Sıra bana geldi. Birkaç sene evvel Medine-i Münevvere’de gördüğüm bir rüyâ vardı. Şöyle ki: Baş bulutlara değen büyük bir insan karşıma çıktı;

‘Benimle güreşecaksin!’ dedi.

‘Ben seninle nasıl güreşirim, sen kimsin ben kimim?’ dedimse de kâr etmedi, ‘İllâ güreşecaksin!’ diye tutturdu.

Baktım olmayacak, gözlerimi kapattım. ‘Yâ Hazret-i Es’ad!’ diyerek üzerine yürüdüm. Ayaklarına yüklendiğimde öyle bir kuvvet geldi ki, büyük bir gürültü ile arka üstü yuvarlandım. Yine gelir diye kaçmaya başladım da, yine önüme

çıktı. Aynı hâl yine tecelli etti. ‘Ya Hazret-i Es’ad!’ diye istimdat ettiğimde yine yıkıldı.

Üçüncü defasında baktım yine karşımda...

‘Artık ne yapacaksan yap!’ deyip yere upuzun uzandım. ‘Şimdi oldu, şimdi oldu...’ diyerek, beni bıraktı ve dönüp gitti.

Bu rüyâyı o zamana kadar birçok zâtlara arz etmiştim, fakat uzun uzun anlattıkları halde hiç tatmin olmamıştım. O gün bu rüyâyı anlattım. Tek cümle ile cevap verdiler.

‘Birincide nefsinizi mağlup etmişsiniz. İkincide şeytani mağlup etmişsiniz. Üçüncüde Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz’e teslim olmuşsunuz.’

Yalnız Merkeze Gelirler:

Efendi Hazretleri’nin hane-i saadetlerinde beraberdik. Her şey bittikten sonra bir kardeşimiz:

“Efendim siz meclise oturduktan sonra Resul-i Ekrem Efendimiz beyaz bir at ile geldiler. Oturdular ve dersten sonra kalkıp ayrıldılar” dedi.

Ona hiçbir şey söylemediler. Herkes dağıldıktan sonra birkaç kardeşimiz kaldılar. Bir kardeş tekrar *“Efendim, Peygamber Efendimiz bu meclislere her zaman gelir mi?”* diye sorduğunda;

“Yalnız merkeze gelirler!” buyurdular.

Kurbandaki Hikmetler:

Efendim bir hanım ihvan bugün mühim bir ameliyat geçirecek. Bu gece mânâda bu hususla ilgili olarak: 'Yâhu şu kızın kurbanını kesin de kurtulsun!' buyurdunuz.

"Hemen bir kurban kessinler efendim, hemen kessinler. 'Allah'ım sırf senin rızân için kesiyorum, bu kadının kurtuluşuna vesile kıl!' diye niyaz ediliyor o niyetle kesilecek.

Bir kardeşimizin ikiz çocuğu olmuştu. Baktık bir tehlike görünüyor. Onlar bize durumun iyi olduğunu söylemişlerdi. "Hayır dedik, Cumartesi'ye kadar tehlike büyük. O zamana kadar kurtulup kurtulmayacağı belli değil."

Cumartesi günü annesinin adını verdikleri çocuk öldü. Küçüğü gitti, büyüğü kaldı. Bu sefer baktık diğerinin de durumu nazik. "Hemen kurban kesin! Allah-u Teâlâ dilerse bu kurbanın yerine onu bağışlar." dedik. Hemen kestiler, ötekisini kurtardı Hazret-i Allah."

Burada bir hususu daha arz edelim:

Bu mevzuda bu iki çocuğun isimlerini bizzat kendileri koymuşlardı. Çocuklardan birisine annenin ismini koydular. Annenin isminin konulduğu çocuk bir gün sonra öldü.

"O ismi koymasaydık, anne ölecekti!" buyurdular.

Bugün Hakikat Oldu!

İzmir'den bir kardeşimizin babasının eline senelerce evvel bir yerden bir ders kâğıdı geçmiş ve o derse seneler senesi devam etmiş.

O derse devam ettiği günlerde rüyâsında Resulullah -salallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i görmüş. **"Sen yoluna devam et!"** buyuruyormuş, fakat kendisiyle hiç ilgilenmemiş.

Zaman gelmiş bir vesile ile Zât-ı devletleri'yle tanışmış ve bu rüyâsını anlatmış.

Ona:

"Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sizinle ilgilenmemiş, madem ki söz tutmuyorsun, sen yoluna devam et mânâsına geliyor." buyurmuşlar.

Halbuki bu rüyâyı gördükten sonra iyi yoldayım zannıyla sevinip duruyormuş, hatta herhangi bir yere intisap etmeyi hiç düşünmemiş.

Rüyânın tabirinden sonra uyanmış ve intisap etmiş. Yola koyulduktan sonra gördüğü ikinci rüyâsında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz mübarek ellerini omuzlarına koymuş.

Bu rüyâsını da anlattığında:

"O tebşirat bugün hakikat oldu." buyurmuşlar.

Dünyevi Ceza:

Bir kardeşimiz, daha önce kardeşlerimizin arasında olup, daha sonra dalâlet yoluna kapılarak ayrılan birisi hakkında bir rüyâ görür.

Bu adamı battaniye gibi bükmüşler ve bir bavula sokarak ağzını kapatmışlar.

Bu rüyâmı Zât-ı âlileri'ne anlattım. **"Hazret-i Allah Kırmadan onun canını almayacak!"** buyurdu, içim ürperdi.

Çok uzun sürmedi, bir de duydum ki ölmüş. Buldukları vasıtada sadece o ölmüş ve başı ve boynu kırılmış.

Bir gün, bu kardeşimizin rüyâsını ve o giden şahsın âkıbetini Zât-ı âlileri'ne anlattığımızda;

"Gitti işte, boş yoluna gitti." buyurdular.

Merhum Hacı Rasim Efendi'nin Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'ne Bağlılığı ve Zât-ı âlileri'ne İntisabı:

Kardeşimiz, Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'yle tanışmalarını şöyle anlatıyor:

"1950 yılının bir yaz ayıydı. Nakış âletleri imal eder, pazarlarda satardım. Bu iş için Bilecik'e Panayır'a gittim. Bir handa kalıyordum. Beraber kaldığımız bir esansçı ile tanıştık. O sabah namazından sonra kibleye karşı dizüstü oturur, tesbih çekerdi.

Bir gün mevzu arasında kalbime çok vesvese geldiğini söyledim. Bana Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'nden bahsetti.

Kendisinin, ilk ziyarete gittiğinde cebinde içki şişesi bulunduğunu, Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazret-

leri'yle görüşüp çıktuktan sonra şişeyi parçalağını ve bir daha da içmediğini, hâlinin düzeldiğini anlattı. İsteğim üzerine bana da ders tarif etti. Mudurnu'ya dönerken Geyve ve Adapazarı üzerinden Düzce'ye uğramamı söyledi.

Fakat ben o arada hastalandım, sonra uğrarım diye düşünerek Mudurnu'ya geçtim. Bir ay sonra aklıma geldi. 'Bir ziyaret edeyim.' dedim, bu niyetle Düzce'ye gittim.

Öğle namazını Merkez Büyük Cami'de kıldım. Dışarı çıkınca, Hafız Bayram Efendi diye tanınan Göynüklü İsmail Efendi ile tanıştık. Yanında Yozgat'tan ziyarete gelmiş bir kimse de vardı. Oralar çok kalabalıktı, çok uzaktan ziyarete gelenler vardı. Halil Fevzi Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri grup grup ziyaret ediliyordu. Sıra bize geldi, biz de ziyaret ettik. Bizi kunduracı Ömer Efendi'ye gönderdi. Bize sohbet ediverdi, dersimizi tamamladı. Kendisi çok gençti.

Düzce'ye gelişimin üçüncü gününde yirmi yirmi-beş kişi sabah namazından sonra Efendi Hazretleri'ni ikinci olarak ziyaret ettik. Bir dizini bükmüş olarak oturuyordu, üzerinde ince bir yorgan vardı. Yarım saate yakın huzurunda oturduk. Bir ara yorganın altından elini uzattı. Hafız Bayram Efendi gitti, önce o elini öptü, sonra sıra ile bizler mübarek elini öptük ve ayrıldık. İlk baktığımda başka görmüştüm, ikinci bakışım da başka gördüm. Onlara bakan kendisini görmüş.

Mudurnu'ya döndükten bir hafta sonra vefat haberi geldi.

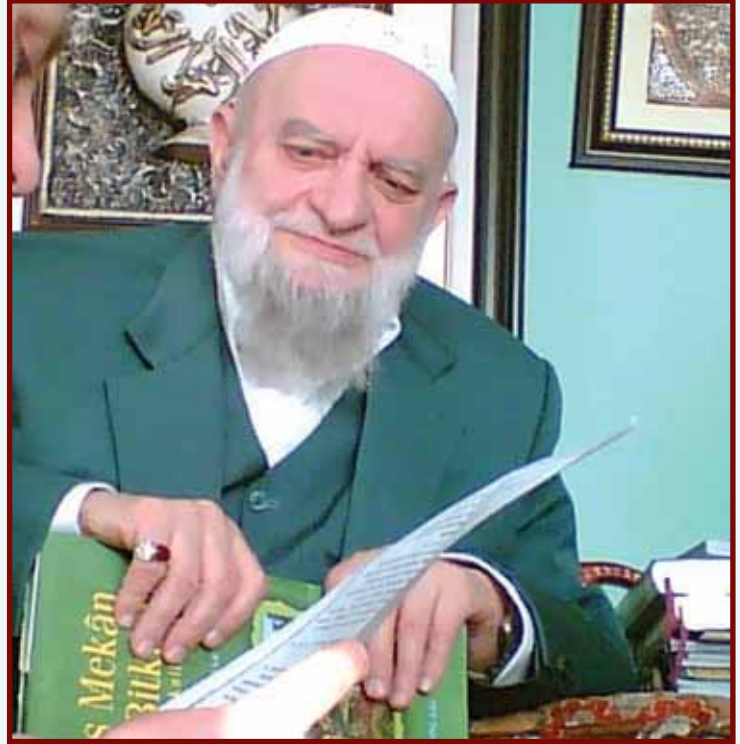

Aradan kısa bir zaman geçmeden ileri gelen bazı ihvanlar Mudurnu'ya gelip gitmeye başladılar. O diyor: 'Beni bıraktı!' O diyor: 'Bana takkesini verdi!' Hiçbirisine içim ısınmıyordu. Hatta bunlardan birisini tanıyorum ki, dâvâda bulunduktan kısa bir zaman sonra öyle bir belâya uğradı ki, uzun zaman toparlanamadı, uzun seneler sonra yine dâvâya başladı.

Bu arada kendi başıma dersime devam edip duruyordum. Fırsat buldukça Düzce'ye gidip Türbe-i şerif'lerini ziyaret ediyordum. Ömer Efendi'ye de uğruyordum. O hiçbir zaman: 'Beni bıraktı!' gibi bir durum sergilemiyordu. Ben onu bir ihvan arkadaşısı olarak görüyordum. Zikrullah'a katılıyor, bazı zamanlar evinde misafir kalıyordum.

Aradan dört-beş sene geçti. Bir gelişimde: 'Efen-dim dedim, ben sübhanekeden başlayacağım, dersimi yenilemek istiyorum.' Rafta bir kaç tane ders kâğıdı vardı, onların hepsini almamı söyledi. Dersimi tekrar tarif etti. Fakat Râbîta'yı kime yapacağıma dâir bir şey

söylemedi. Râbîta'yı yine Halil Fevzi Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri'ne yapıyordum. Kendilerini bir kaç defa rüyâda gördüğüm de oluyordu.

Her ne kadar istifade ediyorsam da içimde bir boşluğun olduğunu hissediyordum. 'Mutlaka birisini yerine bırakmıştır.' diyorum, fakat hiçbirisine içim ısınmıyordu. Ömer Efendi de böyle bir dâvâda bulunmadığı için ortada kalmıştım.

Bir sabah dersimi yapıyordum. Râbîta'da: 'Efen-dim himmet buyurun, ben ne yapayım?' diyerek ağladım. O gece bir rüyâ zuhur etti. Düzce'de imişim. Bak-tım Halil Fevzi Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri bir faytona binmişti. Yanında vâlide hanım vardı. Beni görünce araba durdu, bana buyurdu ki:

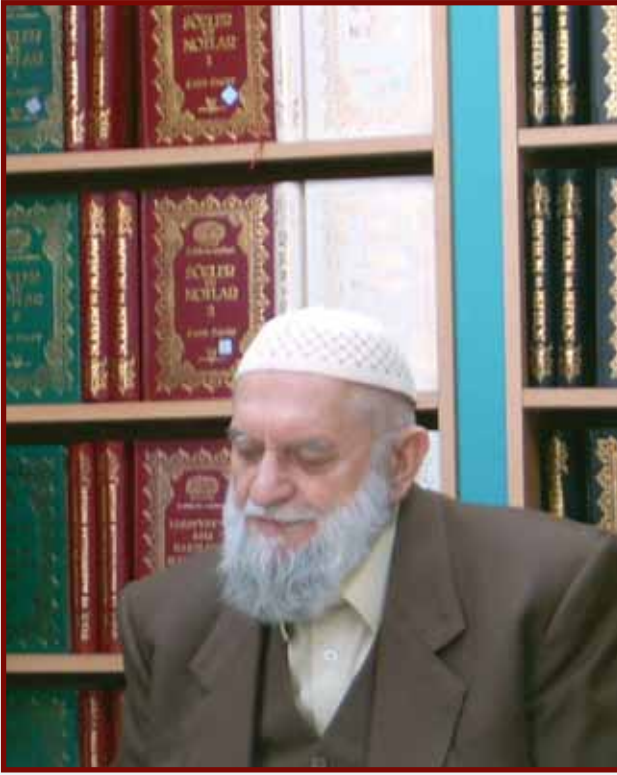
'Evlâdım! Ben bir köye ameliyata gidiyorum. Biz evin anahtarını Ömer Efendi'ye bıraktık. Orada namazını kıl. Ben sonra geleceğim.'

Düzce'ye gittiğimde Ömer Efendi'ye bu rüyâyı anlattım. 'Himmet istemişsiniz, lütfetmişler!' buyurdular. Fakat ben bu ikazdan uyanamadım.

Aradan yine uzun bir zaman geçti. Bir rüyâmda Ömer Efendi'yi gördüm. Bana: 'Siz bize hüsniyetle gelmiyorsunuz.' dedi.

Bir ziyaretimde bu rüyâyı anlattım. 'Hacı Efendi siz çok kalın kafalısınız.' cevabını vermeye mecbur kaldı, ancak uyanabildim.

Artık Ömer Efendi'nin Râbîta'ya mezun olduğu kanaatine vardım ve Râbîta'mı kendisine yapmaya başladım. O günlerde gördüğüm rüyâmda bir gemide yolculuk yapıyordum. Fakat gemi bir sağa bir sola yalpa yapıyor, âdeta yerinde sayıyordu. Bir ara öyle bir

hızlandı ki, uçuyordu sanki. Yukarı taraflardan bir ses geldi: **'Geminin kaptanı değişti! Geminin kaptanı değişti!'** diyordu.

Bu rüyâmı da anlattım. Kendilerinin çok titiz olduklarını söylediler."

Efendi Hazretlerimiz bir kaç defa Mudurnu'ya gelmiş, kardeşimizin mütevâzi evinde misafir olmuş. Bir defasında beraberce Göynük'te Hafız Bayram Efendi'ye uğramışlar. O da tam evden çıkıyormuş, onlar gelince içeri almış. "Yakın bir köyde bir ihvanın mevlüt cemiyeti var beraber gidelim." demiş.

Efendi Hazretlerimiz pek arzu etmemişler. Hafız Bayram Efendi yan odaya geçmiş, pencerenin kenarına diz çökerek bir kitaptan bir sayfa açıp okumuş ve yanlarına gelerek: "Yolumuz kapalı, gidemeyeceğiz." demiş.

Efendi Hazretlerimiz şöyle buyurmuşlar:

"Abim aynaya bakmadan yolun kapalı olduğunu bilemedi."

Bir Mâni Yok Verebilirler!

1974 yılında bir kardeşimizin kızını akrabalarından birisine istemişler. Durumu Zât-ı devletleri'ne arzetti, bu arada bir de istiharesini anlattı.

Önce: **"Hayırlı olsun inşaallah, Allah'ımız âkı-**

betimizi hayretsin." diye duâda bulundular.

Akabinde sordular:

- **İşler bitti mi?**

- Zât-ı âli'nizle görüşmeden bir cevap veremedik.

- **Hayırlı olsun, Allah'ımız hayırlı etsin. Eğer kalben taraftarsanız mevzu değil, hemen verin. Yok kalben taraftar değilseniz o zaman dilediğiniz gibi yapın.**

- Vermek niyetindeyiz, fakat çocuk tam istediğimiz gibi değil.

- **Oradaki güvercin, hâlâ arzu ve heves peşinde dolaşmasına delâlet ve alâmettir. Fakat Allah'ımız takdir ettiyse hidayet eder. Onun için sorduk, kalbiniz yatıyor mu diye. Yoksa çocuğun hâliyle biraz havaî olduğu muhakkak.**

- Kalbimizin yatmadığı taraf işte burası efendim.

- **Size arzettik efendim, size açmadığımız taraf kalmadı.**

- Efendim, kendisi İstanbul'da bulunuyor. Gidip durumunu yakından bir görsek ne buyurursunuz?

- **O sizin bileceğiniz işlerdir.**

- Kızın İstanbul'da dayıları var, onu tanıyorlar, durumunu onlardan da sormak istiyoruz.

- **O sizin bileceğiniz işlerdir.**

Kardeşimiz huzurdan ayrıldıktan sonra ayıldı ve hemen vazgeçti.

Aradan zaman sonra bu sefer yeni müntesib bir ihvan bu kardeşimizin kızını oğluna istemiş. Burası için de istihare yapan kardeşimiz, gördüğü rüyâyı ve meseleyi o günlerde arzettirmiş.

"Bir mâni yok, verebilirler." cevabını almış ve iş olup bitmiş.

Gelecek Nesil Biraz Problemlile Olacak:

Düzce'de yıllar öncesinden Zât-ı âlileri'ni tanıyan bir kardeşimizin anneleri rüyâsında "Çift boynuzlu bir koç görüyor!"

Bunu arz ettiklerinde, Zât-ı âlileri:

"Gelecek nesil biraz problemlile olacak" buyuruyorlar.

Kızlarından birinin bir kız çocuğu oluyor, gerçekten de özürülü bir kız çocuğu dünyaya geliyor.

Yıllar öncesinden bilinen bu hâl, şu an gözümüzün önündedir.

Mânevi Âlemde Ziyaretler:

Bir kardeşimizin anlattıkları:

"1984 veya 1985'li yıllarda idi. Efendimiz Hazretleri Düzce'den Adapazarı'na geldi ve bizde misafir kaldı. Herkes yatmıştı, ben de işlerimi bitirdim, o muhabbetle yattım. Henüz başımı yastığa koymuştum ki, uyku ile uyanıklık arasında iken:

'Peygamberimiz'in nuru burada, Peygamberimiz'in nuru burada, Peygamberimiz'in nuru burada!' diye bir ses duydum, heyecanla irkildim, bu ses uzun zaman kulağımdan gitmedi.

Ve ne zaman bize gelmişse, gece eve birilerinin girip çıktıklarını duyuyordum. Hatta öksürüklerini bile duyduğum vâki oluyordu.

Bu durumu sabahleyin arzettiğimde:

"Biz nerede bulunursak oraya ziyarete gelirler, girip çıkarlar." buyurdular.

Hatta bir defasında sabaha karşı rüyâmda kapının açıldığını gördüm, içeriye uzun boylu bir zât-ı muhterem girdi. Boyu o kadar uzundu ki, başını eğip de içeri girdi. **'Efendi nerede?'** diye sordu. Bulunduğu yeri söyleyince dönüp gitti.

Sabahleyin anlattık, gülümsedi, başka bir şey söylemedi. Bir zaman sonra Hacı Fatma Nine'ye ziyarete gittiğimizde bu rüyâyı anlattık.

'O gelen İbrahim peygamberdir, onun boyu çok uzundur, o onu bulmuş ve ziyaret etmiş.' dedi."

Memnuniyetlerini İzhar:

İzmit'ten genç bir kardeşimiz rüyâsında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Hakikat dergimize abone olduğunu görmüş. Dergiyi götürmüştü.

"Efendim Kasım sayısı derginizi getirdim." dediğinde:

"Bırak, ben onu okurum." buyurmuşlar.

Zât-ı âlileri'ne arz edildiğinde:

"Memnuniyetini izhar ediyorlar." buyurdular.

O Dördüncü Duvar!

Manisa'dan bir kardeşimizin gördüğü bir rüyâsında Kâbe-i muazzama yıkılmış, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz eline malayı almış tekrar örüyormuş. Üç tarafı örmüş, kapı tarafı kalmış. **"Bu tarafı da yaptıktan sonra ben ahirete intikal edeceğim."** buyurmuş.

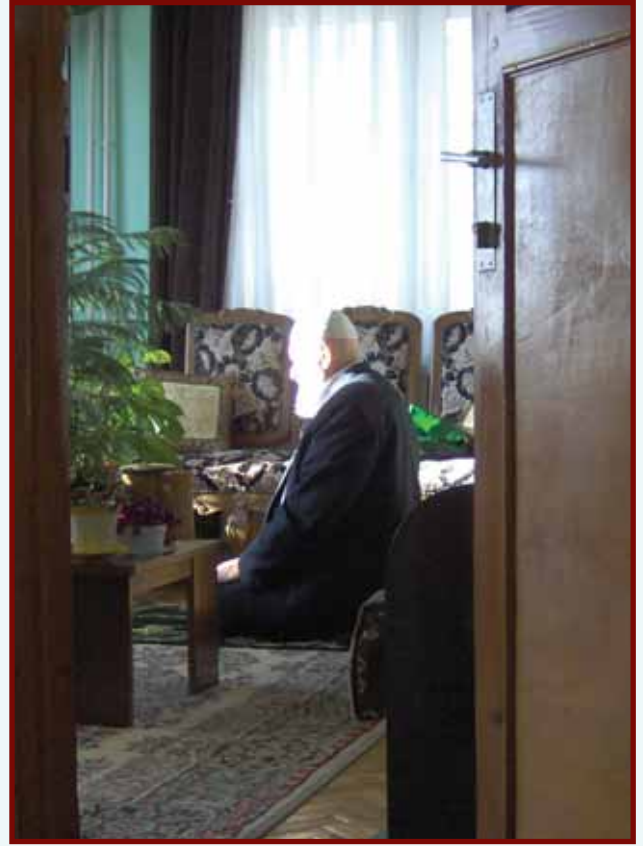
Kardeş ağlamaya başlamış. Fakat o anda şekil değiştirmiş, Zât-ı âlileri olmuş oluyormuş. Hâlâ ağlıyormuş, uyandığında da ağlıyormuş.

Arzedildiğinde şöyle buyurdular:

"Efendim, mâlum-u fâzilâneleriniz olduğu üzere bölücüler dini yıktı."

Fakat Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ın vazifesini fakire vermiş. Dolayısıyla üç duvar örülmüş, bir duvar kalmış, ondan sonra artık alacaklar. Bir duvar kalmış."

Rabbü'l-âlemîn onun vazifesini gördürüyor ve yaptırıyor. O dördüncü duvar da bitti mi çekeceğiz artık diyorlar. Murad ettikleri zaman çekiverirler. Allah'ım ayırmasın. O değil amma o, yani vazifesi o, vekili o."

"Onun Yirmi Beş Tane Kur'an-ı Kerim'i Var!":

Bir kardeşimiz Zât-ı âlileri'ne rüyâ anlattı.

Aziz Mahmud Hüdâyî -kuddise sırruh- Hazretleri Efendimiz -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'i kastederek: **"Onun yirmi beş tane Kur'an-ı kerim'i var."** buyurmuş. Şu sözleri söyledi:

"Bu çok derin mânâ taşıyor. Yani onun kitapların Hazret-i Kur'an'la dolu. Bu nasıl oldu? Okuma da yazma da bilmiyor. O nur onların hepsini çekti ve kitapları doldurdu, kitap Hazret-i Kur'an oldu. Bu zât bunu söylemek istiyor."

Gök Ehli Onu Tanır:

Adapazarı'ndan bir kardeşimizin merhum babaannesi hasta yatıyormuş. Bir kişi gelmiş. Ona kim olduğunu sorduğunda Azrail Aleyhisselâm olduğunu, bu hanımın canını almaya geldiğini söylemiş. O da babaannesine durumu bildirdiğinde abdest almak için müsaade alıvermesini rica etmiş. Durumu gidip arzettiğinde ise: **"Siz Ömer Efendi'nin yakınısınız, size müsaade var."** demiş.

Efendim: **"Sübânellâh! 'Gök ehli onu tanır.' buyuruyorlar. Allah Allah! Elhamdülillâh!"** buyurdular.

Daha sonra bu büyük meleklerin isimlerini sayarak:

“Onlar benim gönlümün içinde. Onlarla hallerirken gönlümün içinde hallenirim. Hepsini bir severim.” buyurdular.

“Hah! Gir Oraya!”

Bir kardeşimiz on yedi yaşlarındeyken gördüğü rüyasında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz evlerine gelmiş. Hiç konuşmamış ve dışarı çıkmaya yönelmiş. Kardeşimiz de peşisıra yürüyünce geri dönmüş. Yüz yüze gelmişler. **“Sen tasavvufu sever misin?”** diye sormuş. **“Severim!”** karşılığını verince: **“Hangisini seversin?”** diye tekrar sormuş. **“Nakşibendi”** deyince: **“Hah! Gir oraya!”** buyurmuş ve ayrılmışlar.

Yıllar sonra Efendim'le karşılaşmış da bu rüyâyı anlattığında:

“Bu rüyânın sırrı: ‘Hah!’ kelimesinde toplanır.” buyurmuş.

Akabinde de Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in:

“Bütün kapılar kapatılsın, Ebu Bekir'in kapısı açık kalsın.” Hadis-i şerifini okumuşlar.

Rahmet Kapıları:

Bir kardeşimiz, Vakıf sohbetine gelmeden önce bir rüyâ görmüş, bu sohbet için:

“Hazret-i Allah'ın rahmet kapıları sonuna kadar açıldı, ne dilerseniz dileyin.” denilmiş.

Zât-ı Âlileri'ne arz edildiğinde, şöyle buyurdular:
“Gizli bir kelime var. Burası Allah kapısı denilmiş, hiçbir kimsenin kendisine bir şey mâletmeye hakkı yok. Mâdem ki Allah kapısı. Kendi kapısını, kendi evini o muhafaza eder, rahmetini saçar, merhametini lütuf buyurur.

Rabb'im! Resulullah Aleyhisselâm'a lütuf buyurduğunu bize de lütuf buyur. Habib'in gelen misafirlerine nasıl duâ ettiyse, aynı duâyı yapıyorum, onun hürmetine kabul et ve bizi kurtar. Allah'ım onları buraya kadar ulaştır, günahsız olarak da avdet ettir.

Niyazım budur. O da lütuf, ihsan ve ikramda bulunursa, bu âcizin duâsını kabul ederse ihvanı kurtarmış olur.”

Zât-ı Âlileri'ni Tanımadan, Sû-i Zân Besleyip, Boş Konuşanlar:

Yeni müntesip bir ihvana, birisi Zât-ı devletleri hakkında ileri-geri konuşmuş. O gece rüyâsında görmüş ki, o adam kardeşimizi tıraş etmeye çalışıyormuş, fakat bir türlü tıraş edemiyormuş. Kardeşimiz durumdan hiç bahsetmeden sadece rüyâyı anlatmış. Cevap olarak, boş konuşan bir kimse ile karşılaştığını, fakat hiçbir zarar veremediğini söylemişler.

Biz Size İşaret Vermiştik:

Bir ihvan emekli olunca Zât-ı devletleri'ne daha yakın olayım diye Düzce'ye yerleşmeyi düşünüyormuş. İki gün istihare yapmış bir şey görememiş. Üçüncü gece rüyâsında Efendi Hazretlerimiz'i görmüş. Yanlarında dört ihvanla karşidan geliyorlarmış. Uzakta kardeşimize işaret etmiş, **“Durun, siz zahmet etmeyin, biz geliyoruz”** diyormuş.

Uyandıığında hanımına anlatmış, meğer ikisi de o gece aynı rüyâyı görmüşler.

Kardeşimiz rüyâlardan hiç bahsetmeden durumu arzedenince:

“Biz size işaret vermiştik, işaretimizi almadınız mı?” buyurmuşlar.

O Kuyu Dünyadır!

Bir kardeş rüyâsında içi su dolu kuyu görmüş. Bir kimse de elinde bir kova su ile kuyunun başına gelecek kovayı kuyuya daldırıp çıkarıyor, her çıkarışta da bir karpuz geliyormuş. İhvan içi karanlık olan bu kuyu-

ya bir bakmış ki, kuyunun içi aydınlanıvermiş ve kuyunun dibinde ölmüş bir insan var, upuzun yatıyor.

Efendi Hazretlerimiz şöyle buyurdular:

“O kuyu dünyadır. Kuyuya düşenin suda boğulduğu gibi, dünya hayatına dalanı da dünyaya boğar ve öldürür. Burada ölen ruhtur.

Karpuzlar ise nefsin bitmez tükenmez arzularıdır.”

Hanımını Kıran Bir Kardeşe Rüyâ Yoluyla İkâz:

Bir ihvan rüyâsında bir tavuğu kesmek için ne kadar uğraşmışsa da kesememiş. Bu hayvana acı vermeyeyim diye kesmekten vazgeçmiş.

Rüyâyı anlattığında, hanımını çok kırdığını söylemişler. Daha sonra haklı da olsa, ahkâm dahilinde bazı hallerini idare etmesini, kadının zayıf bir yaratık olduğunu, eğri eğe kemiğinden yaratıldığını, doğrultmaya kalkılırsa kırılacağını, sabırlı olmasını beyan etmişler.

Hazret-i Kur'an'ın Hudutları İçinde Kalın!

Bir kardeşimiz rüyâsında Kur'an-ı kerim âyetlerinin nurdan yazılı olarak bir çember şeklinde gökyüzünde fırl fırl döndüğünü görmüş. Zât-ı âlileri'ne arz edildiğinde şöyle buyurdular:

“Hazret-i Kur'an'ın hudutları içinde kalın, onun içinde dönün, onun ahkâmı dışına çıkmayın!”

Vasiyetlerinin Bir Kısımının İzâhı:

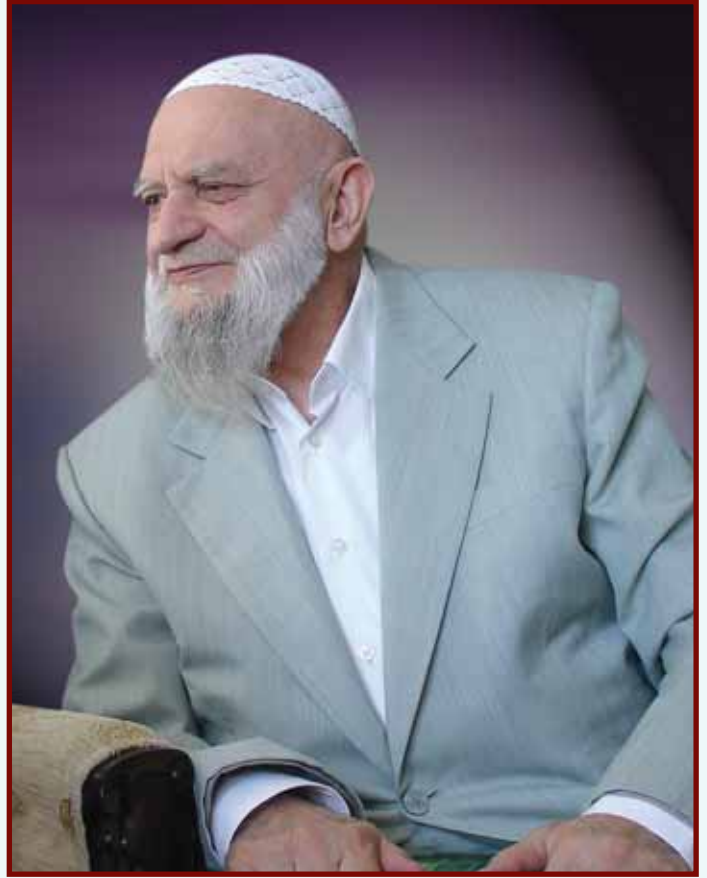
Kitaplarımızın arka sayfalarındaki vasiyetlerinden bazılarının izâhını ve açıklamasını şöyle yapmışlardı:

“Çalışırken takvâ yolunu seçin.”

Bütün iş ve hareketler, icraatlar Allah-u Teâlâ'nın emir ve hükümlerine göre olmalı. Takvâyı bıraktığın zaman Hazret-i Allah seni bırakmıştır, artık senin işin halk iledir. Para alacaksın, vereceksin, yapacaksın, gideceksin. Fakat yüzün Hakk'a dönük değil. Hakk'a dönük olanlarla halka dönük olanların durumlarını bu iki kelime ile çözeceksiniz.

“Talebe az olsun öz olsun.”

Çünkü çok talebenin ihlâs üzerine yetişmesine imkân yok. Az numunedir. Beşeriyete numune insan lâzım.

“Aç duralım avuç açmayalım.”

Çünkü aç durmak haram lokma yememeye ve sile olur. Avuç açtığın zaman, istemeyerek birisi verirse, verdiği sana resmen haramdır. Zekât helâldir, istemeyerek verirse haramdır. Çünkü utanmıştır, sıklıkmıştır, mahçup olmamak için vermiştir, gönlünden vermemiştir, yediğin sana haramdır, takvâ yolunda haramdır. Bizim yolumuzun tutumu budur.

“Süsü lüksü içimize sokmayalım.”

Çünkü süs, lüks girdiği zaman mânâ kalkar. İçini nurlandırmak isteyen dışına ehemmiyet vermez. Dışına ehemmiyet veren içini unuttur.

“İyi olan verir almaz.”

İyi olan daima Allah-u Teâlâ'nın ihsanını ortaya koymak ister. Bana verdi, ben de vereyim diye. Bu onun iyiliğinden doğmuştur.

“Kötü ise menfaati için çalışır, o da bize yarar maz.”

İçinize sokmayın onu. Bu gibi kimseler size menfaat getirmez. Çünkü onda hayır yok! Bu sözü mü unutmayın.

DUÂ ve NİYAZ

Âyet-i kerime’de şöyle buyurulmaktadır:

“İsteklerinizi Allah’ın fazlından ve kereminden isteyin.” (Nisâ: 32)

Çünkü O engin keremiyle talepsiz, sebepsiz ve karşılıksız olarak kullarına cömertçe ikramda bulunur, verince fazlasıyla verir. İstemedenden de, sebeplere başvurmada da verir. Kime ne kadar verdiğine bakmaz, rahmet hazinelerini önlerine serer. Kapısına gelenleri boş çevirmez, kendisine ilticâ edip sığınanları hususi himayesine alır, muhafaza eder. İsteyenler çoğaldıkça ikram ve ihsanı da artar, dolu dolu hazineleri vermekle tükenmez.

Zât-ı Âlileri’nin Yaptıkları Duâların Bazıları:

O Zât-ı Ecell-ü Alâ’yı takdis, şânına lâ-yık olmayan vasıflardan tenzih, her zaman ve her an tespih ederiz. Biz O’nun kullarıyız, hepimiz O’nun âtîfetine muhtaçız.

Duâ iki dudak arasındaki söz değildir. Duâ nedir?

Hazret-i Allah içinde olacak, O’nunla konuşacaksınız, O’na iltica edeceksin. Acizliğini, hükümsüzlüğünü itiraf edeceksin. O’nu Rabb olarak kabul edeceksin.

Duâ ederken bir kişinin değil, Ümmet-i Muhammed’in affını isteriz. Çünkü vallâhi Allah-u Teâlâ’nın bir kiyişi affetmesi ile Ümmet-i Muhammed’i affetmesi arasında fark yoktur.

Duâya başlamadan evvel de şunu söyleriz:

Yâ Rabb’i! Habib’in buyurdu ki: **“Kullar senin kulun, azab edersen senin kulların, merhamet edersen sen lütuf, ihsan ve kerem sahibisin, affedersin.”**

Yâ Rabb’i! Ümmet-i Muhammed’i affet. Sen öyle bir Kerim Mabud’sun ki, beni affetmekle Ümmet-i Muhammed’i affetmek arasında hiçbir fark yok.

Allah’ım! Ümmet-i Muhammed’e umûmî rahmetle muamele et!

Kendimle ilgili hususi ne istiyorsam; Allah’ım!

“Ben hükmünü istiyorum” derim. Çünkü belki benim isteğim O’nun hükmüne ters düşebilir, isteğim yanlış olabilir, hata yapabilirim, senin takdirin esastır. Ben hükmüne râzıyım, onu kabul ediyorum. Allah’ım! “Hükmünü sevdir” derim, o kadar.

Allah’ım! Senin dileğin ne ise benim arzum da odur.

Allah’ım! Dileğin dileğimdir.

Allah’ım! Ayaklarımı rızanda sabit kıl, lütfunla beni destekle, alıncaya kadar değil, aldıktan sonra da mücadelemi devam ettir.

Ey Rabb’imiz! Sen affedicisin, affi seversin, bizi affeyle. Vech-i kerim’in nuru hürmetine, Arş-i azim’in hakkı için isyanımızı, günahımızı bağışla... Bizi rüsvay eyleme.

Allah’ım! Gözümü açıp kapatıncaya kadarki mesafede beni nefsim, şeytana, şeytanlaşmış insanlara bırakma. Lütfettiğin güzel nimetleri benden alma. Af ve afiyetini diliyorum. Beni lütuf ve rızandan ayırma.

Allah'ım! Bana İsm-i âzam'ı öğrettin ve gösterdin. Bu öğrettiğin İsm-i âzam'ın hakkı için günahlarımı bağışla, onun yerine sevap yaz, ahlakımı güzelleştir, kötü ahlakları benden al.

Allah'ım! Ne olur beni lütfunla temizle de beni affet, muhafaza et. Senin rızâ dairene aldığın kullarımdan eyle. Ben senin emirlerinden hoşlanayım, senin emirlerini yapmaktan zevk duyayım ve böylece bu mahlûkundan râzı ol yâ Rabb'i.

Allah'ım! Zât'ına beğendiğin gibi has bir kul, Habîb'ine ümmet eyle, rızâ yolunda hizmeti, iş ve hareketi, O'nun rızâsı için nasıl icap ediyorsa o çalışmayı ve cihadı bize nasip eyle.

Has bir kul... Nasıl? Senin beğendiğin gibi yap beni.

Habîb'ine ümmet... Nasıl bir ümmet? Onun beğendiği bir ümmet.

Rızâ yolunda hizmet. Senin rızânı kazanacak hizmeti ver.

Yâ Rabb'i! Aldığım her nefesi şükür kabul et. Çünkü şükründen aciz ve gafilim. Yâ Rabb'i! Attığım her adımı, gittiğim her yolu zikir kabul et. Çünkü zikrinden aciz ve gafilim. Beni Zât'ınla sabırlı kullarımdan et de nankörlerden etme. Allah'ım yüzümü kara çıkarma.

Allah'ım! Bize hidayet bahşet, bize hayat suyu akıt, bizi şu ölü hayattan kurtar.

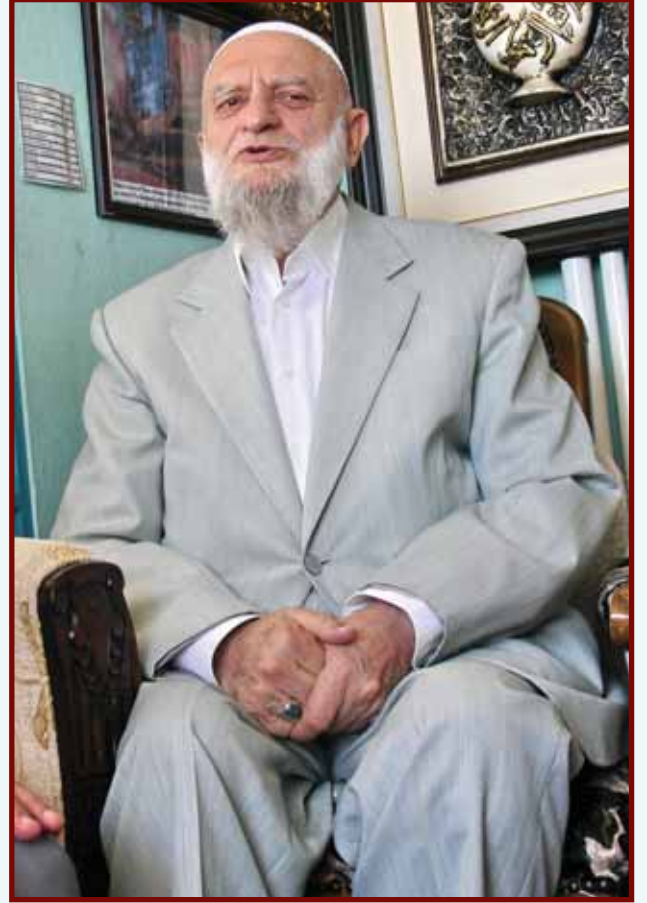
Allah'ım! Azametini görmek, aslımı bilmek için; bana zerre hakir olduğumu bildir ve beni orada tut.

Allah'ım! Bize rahmet et, bize merhamet et, bize yardım et, bizi affet, bizi muhafaza ve muzaffer et.

Allah'ım! Beni affet, annemi, babamı, ihvan kardeşlerimi, akrabalarımı, Ümmet-i Muhammed'i affet, muhafaza et, muzaffer et.

Allah'ım! Niyetimizi halis, amelimizi makbul et, âkıbetimizi hayırlı et. Rızâna kavuştun.

Allah'ım bize acı, bize rahmet et, bize merhamet et.

Yâ Rabb'i! Samimi muhabbet ver.

Allah'ım! Bize hakikati ve hoşnut olacağın işleri duyur!

Allah'ım bizden râzı ve hoşnut ol!

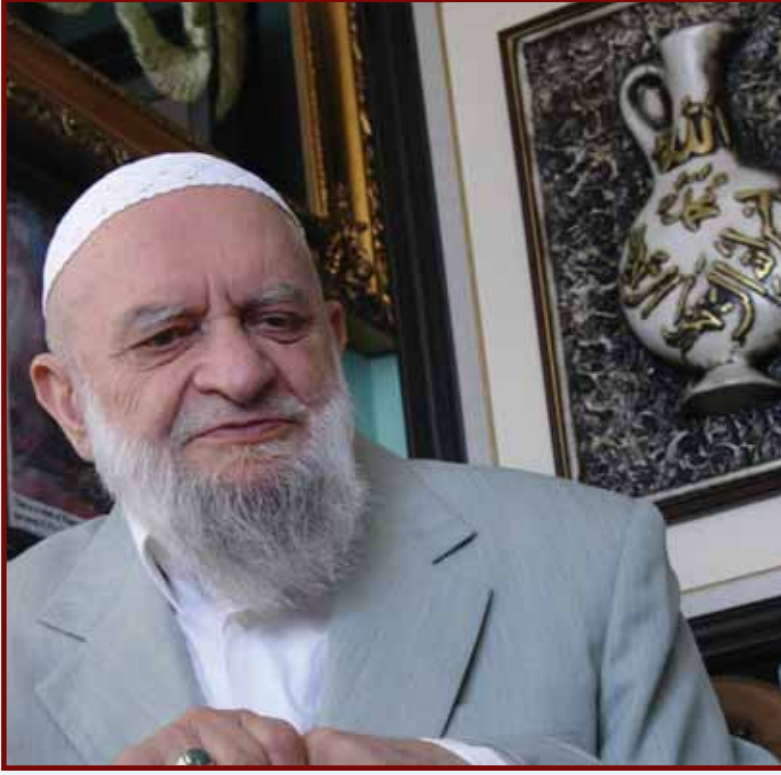

Allah'ım! Nurunla bu fitne ateşini söndür. Sapıtıcı imamlar ile İslâm'a düşman olan kâfirleri kahret ve öldür.

Yâ Rabb'i! Hakikaten lâıyk değiliz. Gerçekten sana kulluk yapamıyoruz. Habîb'ine de lâıyk-ı veçhile ümmet olamıyoruz. Ama ne olur bizim hatalarımızı görmezden gel. Bize **“Geç kulum!”** de ve bizi kurtar.

Allah'ım! Habib'in sana nasıl niyaz ettiyse o niyazın yüzü suyu hürmetine bana da ver.

Bir Berat Gecesi yaptıkları duâları:

"Elhamdü lillâhi Rabbil-alemin." Hamd ve sena Hazret-i Allah'a mahsustur. Salât-ü selâm da Habib'ine, ıyaline, ashâbına mahsustur.

Ey merhametlilerin en merhametlisi! Bize rahmet et. Bize merhamet et. Bize acı. Bize rahmet kapılarını aç. Fazl-u kereminden diliyoruz.

Ey âlemlerin Rabb'i olan Allah'ım! Fakir, hakir, pürtaksir olarak kapına geldik. Geri çevirme. Bizi lütfuna nail, Cennet'ine dahil et, cemâl-i bakemalinle müşerref et.

Yâ Rabb'i! Nurundan nurunu yarattın. O nur ile âlemi donattın. Bütün âlemi ona maşuk kıldın. İşte o Habib-i Ekrem'in hürmetine bize rahmet et, bize merhamet et, bize acı ve beratımızı nasip et.

Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Settar'sın, Gaffar'sın. Biz aciz bir kuluz. Kelâm-ı kadim'inde: **"Dilenci kovma!"** buyuruyorsun.

Yâ Rabb'i! Dilenci olarak geldik, bizi kovma. Bir çocuğa karne verildiği zaman evine giderken sevne sevne gidiyor. Yâ Rabb'i! Öyle bir karnemizi ver ki, öyle bir beratımızı ver ki, hayat-ı ebedimiz olsun. Onunla biz de sevinelim, çocuk gibi evimize gidelim.

Allah'ım sevdiğlerimi Zât'ına emanet ediyorum, sevmediklerimi sana havale ediyorum. Her şeyi en iyi bilen sensin, kim neye lâıyкса onu verirsın.

Ey âlemlerin Rabb'i! Bütün iyilikler sendendir. Bütün kötülükler bizdendir. Bu iyiliklerden ötürü sana sonsuz şükürler olsun. Ey âlemlerin Rabb'i! Benim kalbimi temizle, rızâna mucip iş ve harekette bulundur ve ölümümü kolaylaştır.

Allah'ım bize acı, merhamet et, Zât'ına çek.

Allah'ım! Şükürümü, zikrimi, rızkımı, rızânda artır.

Allah'ım! Bizi rızâ yolunda çalıştır. Allah'ım bu yolda olur, bu yolda öldür.

Allah'ım! Beni ilmimle, âmelimle değil, ancak beni lütfunla çekersen kurtarırsın.

Allah'ım bana mağfiret et, bana acı. Bana öyle acı ki, rızân olmayan her şeyden korusun. Zât'ına ulaştırdığın kullarından et.

Allah'ım iyiler zümresine ilhak ettiğin kullarından eyle. Âkıbetimizi hayırlı eyle. Bizi bize bırakma, lütfun ve rızândan ayırma, kötülerden korusun. İmanla çektiğin, lütfun ile aldığı kullarından eyle. Sevdiğinle haşır-u cem eyle.

Allah'ım her türlü pislikten, puttan bizi korusun.

Allah'ım! Hamdımızı teksir, kalbimizi taltif eyle. Âkıbetimizi de hayırlı eyle.

Allah'ım! Bizi insan olarak yarattın, sana sonsuz şükürler olsun. Bizi İslâm ile müşerref ettin, hidayet ihсан ettin, nurlu yoluna koydun. Rızâna nail et, Ha-

bib'ine dahil et, âkıbetimizi hayırlı et.

Allah'ım! Bu kapıdan, bu yolundan bizi ayırma!

Allah'ım! Kâmil imanla aldığın kullarından eyle. Niçin geldiğimizi, nereye gideceğimizi ve âkıbetimizi düşündürdüğün ve bizi hazırladığın kullarından eyle.

Allah'ım bize hayırlı ömür ihsan buyur, rızâna mucip olsun. Hayırlı umur ihsan buyur, huzurla olsun. Hayırlı ölüm ikram et, imanla olsun.

Allah'ım! Beni sevenleri sen sev. Bana iyilik yapanlara sen iyilik yap. Benimle beraber olmak isteyenleri sen beraber eyle...

İlâhî!
Öyle bir Sübhan'sın ki, yalnız kendi kendini bilirsin.
Öyle bir Sultan'sın ki, yalnız kendi kendini bilirsin.
Öyle bir Hâlik'sin ki, yalnız kendi kendini bilirsin.
Öyle bir Râzık'sın ki, yalnız kendi kendini bilirsin.
Öyle bir engin kerem sahibi olan Allah'ımsın ki, yalnız kendi kendini bilirsin.

Allah'ım! Beni, ruhunu dirilttiğin, Zât'ına yönelttiğin ve rızânda yürüttüğün kullarından eyle.

Allah'ım! Sen Sultan'sın, Gaffar'sın, merhametlilerin en merhametlisisin. Ben ise aciz, mücrim, günahkâr, fakir, hakir, pürtaksir olduğumu itiraf ediyorum. Allah'ım ben buyum. Sana bu halimle yöneldim, beni affet ve mağfiret et.

Allah'ım! Seni bileyim, seni yad edeyim, her şeyin senden olduğunu bileyim, bana bunu duyur. Şu yarattığın âlemlerin zerresinin idrakinden acizim. Aciz olduğumu bileyim, asarını göreyim.

Allah'ım! Eûzü besmele'nin yüzü suyu hürmetine;

Allah'ım! Fâtiha-i şerif ve İhlâs-ı şerif yüzü suyu hürmetine;

Allah'ım! Tâhâ ve Yâsin-i şerif yüzü suyu hürmetine;

Allah'ım! Kelâm-ı kadîm'in yüzü suyu hürmetine; Ululuğun hakkı için, azametinin hakkı için;

Nurundan Nur'unu yarattın, kâinâtı da o Nur'la donattın, o Nur'un yüzü suyu hürmetine ve o Nur'dan halkettiklerinin yüzü suyu hürmetine;

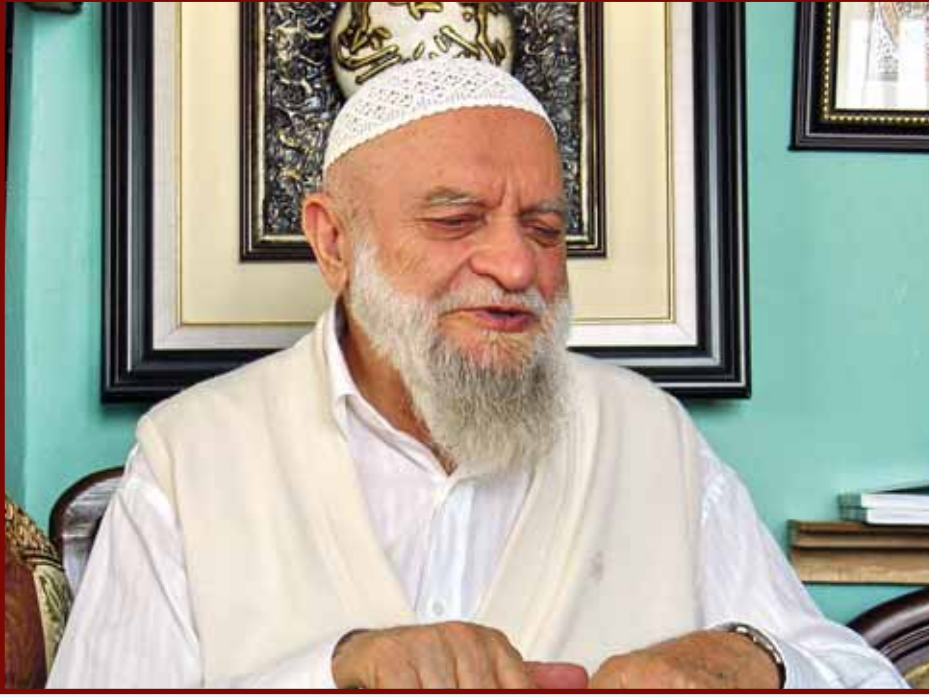
Allah'ım! Bütün peygamberlerinin, Âdem Aleyhisselâm'ın, Nuh Aleyhisselâm'ın, İbrahim Aleyhisselâm'ın, Musa Aleyhisselâm'ın, İsa Aleyhisselâm'ın yüzü suyu hürmetine; Allah'ım! Ashâb-ı kehf'in ve Ashâb-ı kirâm'ın yüzü suyu hürmetine; Allah'ım! Şühedâ'nın, Pîrân-ı izâm'ın yüzü suyu hürmetine;

Allah'ım! Mübarek beldelerin, gün ve gecelerin yüzü suyu hürmetine;

Allah'ım! Seçkin meleklerin Cebrâil Aleyhisselâm'ın, Mikâil Aleyhisselâm'ın, İsrâfil Aleyhisselâm'ın, Azrâil Aleyhisselâm'ın ve diğer meleklerin yüzü suyu hürmetine;

İstemem icabet ettiği halde istemesini bilmediğim, fakat senin bildiğin şeyleri ihsan ve ikram buyur!

Habib'in ne istemiş ise onu istiyorum, onun yüzü suyu hürmetine bize de ihsan buyur! Zâtına neden sığınmışsa, ben de ondan sana sığınıyorum. Bilmedi-

Allah'ım bizi iyilerden etsin, iyi işlerde bulunduklarından etsin. Fakat kötülerden muhafaza etsin.

Allah'ım iman şerefi ile müşerref, İslâm ile müzeyyen, nur yolunda yürüme-yi de bize nasip etsin. Allah'ım ezelden aldıklarından etsin.

Allah'ım bütün kusurlarımızı örtsün. Bizi iyiler zümresine ilhak eylesin.

Allah'ım yolundan, rızâsından cümlemizi ayırmasın. Rızâ yolunda çalışmayı bize nasip etsin.

ğim tehlikelerden de beni muhafaza buyur!

Allah'ım! Ne dilenmem icabet ettiğini ben bilmem, Habib'inin hürmetine ihsan et.

Allah'ım! Nasıl ve ne şekilde sığınmam icap ettiğini sen bilirsin, ben bilmem. Habib'inin yüzü suyu hürmetine sana sığınyorum.

Allah'ımız bize; saygı, sevgi, birliği ve kaynaşmayı nasip etsin. Kendi yolunda parçalanmayı bizden muhafaza buyursun. Allah'ım dünyada da, ahirette de lütuf birliğinden, beraberliğinden ayırmasın.

Rabb'imiz bizi güzel haliyle hemhâl ettiği, ahirette de lütuf birliğiyle haşr-u cem ettiği kullardan etsin.

Allah'ım hayır ve bereket ihsan buyursun, huzur ikram eylesin. Âkıbetimizi hayırlı etsin. Dünyada sadetiyle O'nunla, ahirette selâmetiyle O'nunla olmayı nasip eylesin.

Allah'ım! Bizi dünyada da, ahirette de gerçek kardeşliği, ahiret kardeşliğini yaşattığı kullarından eylesin.

Allah'ım bize rızâsı mucibince bir hayat ihsan buyursun. O hayatla hakikati bulalım. O hakikatle Hakk'ı bulalım.

Allah'ım kapısında hizmetçi yapsın. Bu kapının eşliğinden bizi ayırmasın. Bu yolda Rabb'imiz bize ihlâslı çalışmayı nasip etsin.

Allah'ım rızâsından ayırmasın. Allah'ım iyiler zümresine ilhak etsin. Âkıbetimizi hayırlı etsin. Bizi bize bırakmasın. Lütuf ve rızâsından ayırmasın.

Allah'ım nurumuzu artırsın, bizi affetsin, ilmimizi artırsın, nurumuzu tamamlasın. Affa da muhtacız, ilmimize de muhtacız, nuruna da muhtacız. O bizi bağışlarsa, rızâsına nail, Habib'ine dahil ederse daha dünyada iken selâmete erdirmiş olur. Orada da ebedî sadetine erdirir. Bu bizim için en büyük lütuf.

Allah'ım bizi iman nuru ile muhafaza buyursun. Bizi küfürden uzak tutsun. Bizi rızasında muhafaza buyursun, küfre karşı mücahid eylesin.
Allah'ım afiyet-i ebediyeyi ihsan buyursun.

Allah'ım hoşnutlukla gönderdiği, rızâ ile tuttuğu, iman ile çektiği kullardan etsin. Bizi bize bırakmasın. Lütuf ve rızâsından ayırmasın. Sevdiği, seçtiği kulların yüzüsuyu hürmetine Zât'ına beğendiği gibi has bir kul, Habib'ine has bir ümmet, rızâ yolunda yalnız rızâsı için çalıştırdığı kullardan etsin. Rabb'im beğendiği gibi yapsın.

Allah'ım bizi rızâsına nail, Habib'ine dahil etsin, âkıbetimizi de hayırlı etsin.

Allah'ım bize hakiki dersi ihsan buyursun...
Allah'ım ahirette de mahşerde de lütfuna mazhar etsin. İhvan ile beraber Siyah Bayraklılar zümresine ilhak etsin. Bu şerefe mazhar ettiği kullardan eylesin.

Allah'ım bizi rahmetinin içine al. Eğer dışarıda kalırsak muhalif bir rüzgâr bizi uçurabilir. Fakat sen bizi rahmetinin içine alırsan hıfz-u himayenle, tasarruf-u ilâhiyenle korursun.

Allah'ım bizi muhafaza buyursun ve korusun.

Allah'ım! Bize hem fenâ hem de istikamet ihsan buyursun da rızâyı buldurduğu kullardan eylesin.

Allah'ım kendisini duyurduğu ve kendisi ile meşgul ettiği kullardan eylesin.

Tekâmül etmemiş nefis kâfirdir. Allah'ım onun ıslahını bize nasip etsin, müslüman olmayı da bize göstersin.

Allah'ımız kendisini bilmiş, kendisine ibadet etmiş kullarından eylesin.

Allah'ım kendi nuru ile yürüttüğü, rızâsı ile himaye ettiği kullardan eylesin.

Allah'ım bizi güzel yüzle karşıladığı kullarının arasına alsın.

Allah-u Teâlâ lütf-u kereminden, ihsanından, o lütuf niyet-i haliseyle azmi ihsan buyursun ki O'nun azmiyle yürüyelim. O'nun rızâsına nâil, lütfuna dahil olalım ve ebedî saadete erdirdiği kullarından olalım.

Allah'ım mübarek etsin. Rızâ dairesinin içine aldığı, lütfuna nâil, rızâsına dahil ettiği kullardan etsin.

Yâ Rabb'i! Büyük bir dünya menfaatinin içinde yüzdürüyorsun. Cennette yaşatır gibi yaşatıyorsun. Yâ Rabb'i hoşlanmadığın bir şey varsa onu benden çıkar.

Allah'ım cümlemizin hidayetini artırsın. İmanımızı kemâlleştirsin. Kâmil imanla aldığı kullarından etsin.

Allah'ım hoş gelenlerden, hoşlukla gidenlerden etsin.

Zât'ına beğendiği gibi bir kul yapsın. Habib'ine beğendiği gibi bir ümmet etsin. Rızâ yolunda, rızâsı için çalıştırdığı kullardan etsin.

Allah'ım bizi hoş gelenlerden, hoş göçenlerden etsin. Gerçekten bizi çok hoş gönderdi. Allah'ım bizi hoşnutlukla aldığı kullardan etsin.

Cihat güzel, her şey güzel. Bayrağı taşıyorlar. Allah'ım onu elinizden almasın. Gaye yok, maksat

yok, menfaat yok. Ne var? Rızâ-i İlahî var. Allah'ım bizi hoşnutluktan ve rızâsından ayırmasın.

Rabb'im bize hayır ve helâl ihsan buyursun. Âkıbetimizi hayır etsin. Çok çalışın. Allah'ım bizi ahirette emekli yapsın. Nasıl çalışacağız? Herkes uyurken siz uyanık. Herkes gülerken siz ağlayın. Ağlamazdan evvel ağlayın. Gidiyoruz artık, kalacak değiliz.

Allah'ım ahirette de lütfuyla birleştirdiği, bilhassa **"Siyah Bayraklılar"** zümresine aldığı kullarından etsin. Allah'ım bize acısın, rahmet ve merhamet etsin.

Fakir der ki:

"Allah'ım, Zât'ına beğendiğin gibi bir kul, Habib'ine ümmet, rızâ yolunda cihadı bize nasip et."

Çünkü sermaye verecek ki yapalım. Allah'ım nur etsin. Nurun alâ nur etsin.

Allah'ım kendi nuru ile yürüttüğü, rızâsıyla himaye ettiği kullarından etsin.

Allah'ım, hayırlı ömür, hayırlı umur, hayırlı ölüm cümlemize nasip etsin.

Burada rızâsında haşr-u cem ettiği gibi Allah'ım bizi mahşerde de Cennet-i alâ'da da lütfuyla haşr-u

Allah'ım niyetimizi halis, amelimizi kabul etsin. Âkıbetimizi hayırlı etsin.

Rabb'im güzel hali ile hallendirdiği, sermaye ilka ettiği, iman nurunu akıttığı kullarından eylesin. Zât'ına has bir kul, O'nun beğendiği gibi Habib'ine has bir ümmet etsin. O'nun beğendiği gibi, rızâ yolunda da çalışmayı bize lütuf ve ihsan buyursun.

Allah'ım! Bizi rızân mucibince yürüt, bizi bize bırakma.

Rabb'im hayır ve bereket ihsan buyursun.

Allah'ım lütfu ile gönderdiği, rızâ ile çektiği kullarından etsin.

Allah'ım bizi güzellerle hemhâl etsin de kötülerden muhafaza etsin.

Allah'ım rızâsına nail, Habib'ine dahil, âkıbetimizi hayırlı etsin.

cem edip aldığı kullardan eylesin.

Hayırlı ömür; rızası mucibince yaşattığı hâl ve ahvâldir.

Hayırlı umur; bizi huzur ile, saâdeti ile, rahmeti ile yürüttüğü zamandır.

Hayırlı ölüm; kendisine çektiği zaman, ebedî saâdete erdirdiği zamandır.

Rabb'im bize acısın.

Çünkü Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdât - sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu duâya çok devam ederdi:

“Ey Allah'im! Beni bağışla, bana acı, en yüce dostu kavuştur.”
(Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1665)

Çünkü en çok Hazret-i Allah'ı o bilir ve Hazret-i Allah'a yakın olanlar Hazret-i Allah'ı bilir.

En çok bilen en çok korkar. Onun için o şekilde duâ edin.

Ahirete irtihal ederken de son duâsı bu oldu.

Binaenaleyh o kadar cazip bir duâ ki, Cenâb-ı Hakk'a sığınma hususunda, yalnız Hakk'la karşı karşıya. **“Allah'im beni mağfiret et, bana acı, beni kurtar.”**

Onun için hakikaten acınmaya ve kurtulmaya ihtiyacımız var. Çünkü insan beşerdir.

O hep ihsanda biz ise hep isyandayız. Sözümüzle, filimizle, hareketimizle hep isyandayız. O ise hep ihsanda. Onun için af ve mağfirete cidden ihtiyacımız var.

Allah'im af ve mağfiret ettiği kullarından etsin. Siyah Bayraklılar'ın zümresiyle çıkmayı, haşrı cem etmeyi nasip etsin.

“Şöyle niyazım var: ‘Yâ Rabb’i! Hiçbir kardeşimi açlıkla imtihan etme, fakir etme!

Allah'im! Bize suâl etme!’ Fakirlik çok iyidir, çok zordur. ‘Rabb'im bize yetecek kadar ver, biz fazla bir şey istemiyoruz. Zât'ından başkasına da bizi muhtaç etme, rızâ yolunda da çalıştır.’”

“Allah'im! bizi zâtından başkasına muhtaç etme, bizi açlıkla imtihan etme. Bizi suâle çekme, sualsiz bizi affet!”

“Allah'im! İhvanı zâtından başkasına muhtaç etme, ahirette de bize sual sorma. ‘Geç kulum!’ de ve geçir.”

Allah'im bu duâmı kabul ederse hiçbir ihvan muhtaç olmaz, ahirette de hiçbir sorguya tâbi tutulmaz.

“Rabb'im! Bizi Zât'ından başkasına muhtaç etme, bize fakirlik gösterme, ahirette de hesaba çekme.”

“Allah'im! Ululuğun, azametinin hakkı için benim günahlarımı, hatalarımı, kusurlarımı affet, yerine sevap yaz. Benim ahlakımı beğendiğin gibi yap, kötülerini benden at!

Gözüm açık kapanıncaya kadar nefsimi şeytana, şeytanlaşmış insanlara bırakma. Lütfettiğin güzel nimetleri benden alma, af ve âfiyetini diliyorum, beni lütuf ve rızâdan ayırma.”

Âmin, âmin, âmin! Veselâmün alel-mürselîn, vel-hamdü lillâhi Rabb'il âlemîn.

NURLU SÖZLER

Zât-ı âlleri'nin gerek misafirlerine, gerekse sohbet esnasında buyurdukları özlü sözlerinden bazıları:

“Herkes ‘Benim!’ diyor, ‘Ben mürşid-i kâmil’im!’ diyor, fakat o ‘Ben’ şeytanın benidir. Ancak hiçlikle, ihlâsla, mahviyetle Hakk bulunur, amma varlıkla aslâ!”

“Sizinle her zaman olmam mümkün değil, amma kitaplar sizinle oldukça sizinle beraberim.”

“Ben hiç kimseyi bırakmış değilim. ‘Allah’a emanet!’ derim ve çıkarım. Bunu bil! ‘Allah’a emanet ederim!’ ve çıkarım. Ben kimseyi bırakmış değilim. Bu emaneti kimseye bırakmış değilim. Tek kelime ile, ‘Allah’a emanet ederim!’ çıkar giderim.”

“Murad ettiği zaman biz de göçeceğiz, bunlar kalacak. Zaten bundan sonra Allah-u âlem çetin günler var. Hazret-i Mehdi gelecek, İsa Aleyhisselâm gelecek, dünya karmakarışık olacak. Fakat bunlar kalacak ihvanın elinde. Ortalık karışınca ihvan elindekileriyle yolu bulacak ve bununla tesellî olacak. Çünkü bidayetle nihayetin birleşmesi zaten bu olacak. İhvana bir iz kalıyor.”

“Bizi muhafaza eden Cenâb-ı Hakk’tır. Çekilince karşı karşıya kalıyorlar.”

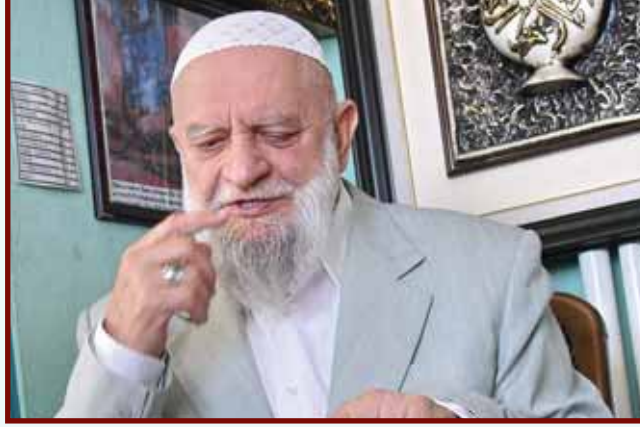
“Suretâ imana sahip olanlar, iman etmekle beraber ahlâk-ı zemimleri atamamışlardır. Nefs-i emmâre istediği tarafa çekiyor. Her fiil-i münkeri işletiyor.

Efdâl imanda olanlar, ahlâk-ı zemimleri kendilerinden uzaklaştırmışlardır.

Kâmil iman ehli ise kendilerini ifnâ etmişlerdir.”

“Her ehl-i tarik bir partiye dayanmış, bizim yolu-

muz ise Hakk’a dayanmış.”

“Bu dünyanın şekerini de ahiretin balını da uzaklaştıralım kendimizden. Bu sevginin içine menfaat girmeyecek.

Bu dünyada şeker gibi gözükken maddî ve mânevî bazı menfaatleri kabul etmemeliyiz. Yaptığımız rızâ-i Bârî için olmalıdır. Cennet için veya dünya malı sevgisi için

olmamalıdır.”

“İnsanın içindeki zan ilmi fıçıdaki sirke gibidir. Onu şişirmiştir. Fakirin bütün gayesi ise Hazret-i Allah’ın duyurduğu hakikatleri söylemekle, fıçının musluğu açıp, yavaş yavaş içindeki sirkeyi boşaltmaya çalışmaktan ibarettir.

Şöyle bir temsil verelim: Küçük abdeste sıkışmış olan bir kimse, gayet huzursuzdur. Boşaldığı zaman rahatladığı gibi, varlığını atan, boşaltan bir insan ancak o zaman rahata kavuşur, huzur bulur, hayat-ı hakikiye kavuşur Zira varlık olanda Var bulunmaz, varlıkla Var’a varılmaz.

Nefs kendi varlığından başka varlık kabul etmez, hakikatleri atar, kabul etmez, istemez. O hep “Ben!” der.

Onun için: ‘Yok olmayan var olamaz, varlığı dağrtmak gerek.’ denilmiştir.”

“Her yol hizmet yoludur, bu yol Allah yoludur. Sır budur.”

“Rabb’ime sonsuz şükürler olsun ki bana kendisinden başka bir şey öğretmedi, ben de O’ndan başka bir şey öğretilmedim.”

“Bu ilme akıl ermez. Yalnız bu ilmin talebesi olmak en büyük şereftir. Niçin? O’ndan geldiği için.”

“Alışkanlık iradeyi emer.”

“O bana yetiyor. Ne ben kendim lâzımım ne de başkası bana lâzım. Neme lâzım!”

“Yapılan hayır, hasenat hep O’nunla yapılır, nefisle yapılmaz. O lütfettiği zaman canını bile seve seve verirsin. Şu halde yapıyorum demeyin de yaptırana şükredin. İçindeki sana o lütfü bahşediyor, o anda O tasarruf ediyor ve sen bir maske oluyorsun. O zaman sen de O’na dön de şükret.”

“O’nunlarsan, hayattasın ve her yer güzel. O’nsuz isen vefattasın ve her yer kötü. Fakat bunu anlamak çok zor. Çünkü nefis; yiyeyim, içeyim, gezeyim diyor. Başka bir şey düşünmüyor.”

“Allah’tan korkan kimse heva ve hevesine uymaz, ibadet ve taate yönelir. Nefsani arzularından uzaklaştıkça iffetli olur. Haramlardan ve şüpheli şeylerden kaçındıkça da vera ve takva sahibi olur.”

“İslâm ahlâkı ile süslenmek ne kadar güzeldir. Her süs dünyada kalır, bu süs ise ahirete intikal eder.”

“Soyunmadan giyinilmez. Hakk’tan gayri her şeyden soyunacaksınız ki, Allah’ımız bize elbise giydirdi; haya elbisesi, edep elbisesi.”

“Halkın maneviyatı gittiği zaman kılı kıpırdamıyor da cebinden para çıkacağı zaman feveran ediyor. Nefis maddede çalışıyor, ruh ise ölmüş.”

“Eskiler yedireyim sevdasında idiler, yeniler ise yiyeyim sevdasında, yaşama sevdasında. Bunun için de bereketten mahrum kalıyorlar.”

“Bütün bu neşriyat ateşe düşülmemesi için davettir. İçimizden kopup gelen haykırmadır:

Ey insanlar! Ey Müslümanlar!
Nereye gidiyorsunuz? Neresi için çalışıyorsunuz?”

“Tek gayemiz Allah ve Resul’ünü sevdirmeye çalışmak. Bir kere sevdirdin mi, artık bırak onu kendi haline.”

“Öz ve özden alanlar öz söyler, özden nasıbdar olmayanlar söz söyler. Bu sözleri söyleyenler nefis putuna dayanarak, şeytandan ilham alarak ve zanna uyarak söylerler. Bunların da alâmeti budur.

Nur ehlinin kaynağı Hazret-i Allah ve Resul’üdür. Diğerlerinin kaynağı ise şeytanın iğvası ve kendi zandır. Birisi Allah ehli, diğeri dalâlet ehlidir.”

“Çocuk ana-babaya ilâhi bir hediye, ilâhi bir emnettir. Kalbi tertemizdir, ekilmemiş bir tarladır, hangi

tohum atılırsa o büyür. İyilik telkin edilir, iyi işler yaptırılırsa iyi bir insan olur. Dünya ve ahirette saadet ve selâmete erer. Böyle güzel bir terbiye ile yetiştirdikleri için anne ve babası da onun ecir ve sevaplarına ortak olurlar.”

“Dünyada iken zâhirde kâinânın Cenâb-ı Hakk cenette zâhir mükâfatını verir. Mukarrebler ve Ebrar dünyada cennet için çalışmaz, Allah ve Resul’ü için çalışırlar. Hazret-i Allah da onlara kendisini ve Resul’ünü vermiştir. Cennet-i âlâ’da da öyle yaşayacaklar. Orada da en güzel hayatı bunlar yaşarlar. Şimdi iç ve dışı ayırmış olduk. Yani cennetin de zâhiri ve bâtını olduğunu öğrenmiş oldunuz.”

“İsm-i azâm’ı kimin bilmesi lâzım? İsm-i azâm ancak Hazret-i Allah’ı Hazret-i Allah’ta isteyende açılır ve bilmesi lâzımdır. Çünkü ism-i azâm ile yapılan duâ mutlaka kabul olunur amma başka bir şey istersen, o da helâkine vesile olur.

İsm-i azâmla Hazret-i Allah’a sığınıp Hazret-i Allah’tan başka bir şey istemeyene verir. Onun için bu sırrın gizli kalma sebebi budur.”

“İnsan Hazret-i Allah’ın bir örtüsüdür, kendi varlığını o perde örtmüştür. İnsan yürüyor amma o O’nunla yürüyor, O’nunla kâim.”

“Bu yolda en derin öğretim Allah’tır. Bu yol Allah-u Teâlâ’yı öğretir. Her yol bir şey öğretir, bu yol Hazret-i Allah’ı öğretir.”

“Bir resim çekiliyorsun ve o resim senin varlığına delâlet ediyor da Allah-u Teâlâ bu kâinatı yarattı, bu kâinatın da O’nun varlığına delâlet ettiğini neden görmüyorsun? Neden aklın ermiyor? Neden ilmin yetmiyor? Bütün kâinatın bir zerrenin karşısında aciz kaldığını gördüğün halde Yaratana bilemiyorsun ve bulamıyorsun.”

“Fakir der ki, şu gördüğün âlemler bir ka-

buktan ibaret. Portakalın kabuğu var amma kabuk portakal değildir. İçi yeniyor, dışı yenilmiyor, atıyorsun. İşte şu gördüğün âlem de dış kabuktur.

Çok güzel anlatmaya çalışıyorum amma akıl burayı kavrayamıyor. Çünkü akıl dereceleri beştir, ilim dereceleri beştir, ruh dereceleri beştir. Buraya çıkmayan bir akıl, buraya çıkmayan bir ilim bunları kavrayamaz.”

“Denize düşen bir kar tanesinin ne hükmü var? Hiç! İşte o hiçlikte O tecelli eder. Burada çok gizli noktalar var. Burayı izah etmek mümkün değildir.

“Elhamdülillâhi rabbil âlemin”i okuyabilen, “**Kul huvallahu ehad**”ı okuyan bunu anlar.

Bunun biraz daha ötesini söyleyeyim size:

Hani Yunus Emre Hazretleri buyuruyor ya “**Elif’i okudum ötürü!**” İşte O’ndan başka bir mevcut yok. Sen O mevcutta yok olduğun zaman O kalır. Amma erimek lâzım.

İşte bu sırta erenlere Hazret-i Allah baktığı zaman kendisini görür. Niçin? Yok olmuş, hiç olmuş!”

“Bütün kâinat bir perde üzerine nakkaşın işlediği nakış gibidir. Perdeyi sıyırdın mı O var. Amma sen de perdesin O’na. Şu halde hep O. Perdeyi kaldır O’nu gör, O’nunla konuş be kardeşim. Perde ile ne işin var senin?”

Kalblerin Anahtarı

SÖZLER ve NOTLAR 9

Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin nur ışığı altında, selis bir üslupla kalpleri itminana kavuşturan izahların yapıldığı bu müstesna eserden başlıklar:

- İnsan • Cennet ve Memnu Meyve • Ölüm • Öldük'ten Sonra Dirilme
- Yedi Merhale ve Yaratılış Unsurları • İnsan ve Dünya • Şeytan ve Düşmanlığı
- İnsan Bedeninin ve Organlarının Yaratılışındaki İlâhi Hikmetler • Bedenimiz ve Organlarımız • Duygu ve Mizaçlardaki Hikmetler • Sebeb-i Mevcudat, Hülasa-i İnsan
- Muhammed Aleyhisselâm • Yaratan Yaşatan ve Yöneten Hazret-i Allah'tır
- Gökler ve Arş-ı Rahman • Levh-i Mahfuz • Dünya (Yerküre) • Güneş ve Ay
- Gece ve Gündüz • Gölge • Yıldızlar • Rüzgârlar • Yağmurlar • Dağlar • Denizler • Ateş
- Hava • İlâhi Kudretin Birer Tezahürü ve Tecellisi Hayvanlar • Zâhiri ve Bâtını Nimetler.

“Muhterem ÖMER ÖNGÜT'ün Bu Müstesna Eserini Abone Olan Herkese Hediye Ediyoruz...”

Büyük Boy, Ciltli, 624 Sayfa

Abone Bedeli; 24 TL. PTT İle Gönderimlerde; 30 TL.'dir.

Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu Saâdet Han No: 42/1 Cağaloğlu / İST.
Tel: (0-212) 511 21 41 - 511 84 98 - 513 72 00 - 511 08 95 Fax: (0212) 513 72 45

E-posta: hakikat@hakikat.com

Yurtiçi temsilciliklerimizin bulunduğu merkezlerde Abone bedeli **24 TL.**'dir.

Diğer merkezlerde PTT ile gönderim yapıldığı için Abone bedeli **30 TL.**'dir.

Temsilcilerimizin olduğu merkezlerde temsilcilerimizle irtibata geçerek telefon ile de abonelik işlemi yaptırabilirsiniz. Temsilcilerimizin adres ve telefonları arka sayfadadır.

Diğer yerler için Abone bedeli olan 30 TL.'yi **Hakikat Yayıncılık A.Ş. -105 43 65-** No.lu Posta Çeki Hesabı'na yatırınız ve aşağıdaki abone adres bilgileri formu ile birlikte, alındı makbuzunun fotokopisini bize gönderiniz veya faks çekiniz. Abone işleminiz hemen yapılacaktır.

ABONE ADRES BİLGİLERİ

İSİM :	<input type="text"/>	TEL :	<input type="text"/>
ADRES :	<input type="text"/>	SEMT / İLÇE :	<input type="text"/>
	<input type="text"/>	İL :	<input type="text"/>

D E R G İ İ R T İ B A T A D R E S L E R İ

ADAPAZARI:

- Hakikat Vakfı Beşköprü Mah. Tel: (0-264) 276 16 75
- Hakikat Kitap Kirtasiye Pabuçcular Mh. Bosna Cd. No: 12
Tel: (0-264) 278 39 14
- Hakikat Kitap Kirtasiye Sakarya Cd. No: 2/D (Yeni Camii Karşısı)
Tel: (0-264) 274 20 49
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Konuralp Mh. Ada Cd. No: 332/A
Tel: (0-264) 418 60 96 Akyazı

ADANA:

- Hakikat Kirtasiye Kuruköprü Mh. Özler Cd. Arpacı İşhanı Zemin Kat No: 5
Tel: (0-322) 359 55 66 Seyhan

AFYON:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Hastane Mh. Emir Dağ Cd. No: 110
Tel: (0-272) 612 67 65 Bolvadin

AKSARAY:

- Altınkaya Tiriko B. Bölcek Mah. No: 12
Tel: (0-382) 212 50 90 - (0-537) 403 15 86

ANKARA:

- Hakikat Kirtasiye Cemal Gürsel Cd. No: 38/15
(0-312) 430 78 82 - 430 78 83 Faks: (0-312) 430 78 05 Kurtuluş
- Hükümet Cd. Belediye Çarşısı No: 23
Tel-Faks: (0-312) 310 28 69 Hacıbayram
- Belediye İş Hanı. 3. Blok No: 8-9 Tel: (0-312) 484 17 42 Gölbaşı
- Hakikat Kitap Kirtasiye Yunus Emre Cd. No: 67/E Tel: (0-312) 321 40 60 İncirli
- Hakikat Kitap Kirtasiye Yunus Emre Cd. No: 80/E Tel: (0-312) 321 53 25 İncirli
- Hakikat Kitap Kirtasiye Bağlar Cd. No: 141/D
Tel: (0-312) 448 05 42 Seyranbağları
- Özcan Kitap Kirtasiye Sokullu Mehmet Paşa Cd. No: 85
Tel: (0-312) 480 85 95 Dikmen
- Hakikat Kitap Kirtasiye Ankara Cd. No: 25/A
Tel-Faks: (0-312) 271 81 16 Sincan

ANTALYA:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Sinan Mh. Cebesoy Cd. Canöz Apt. No: 36/B
Tel: (0-242) 313 05 38 - 248 48 50

BOLU:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Tabaklar Mh. Cumhuriyet Cd. Bolubeyi İşhanı No: 18
Tel: (0-374) 217 91 42
- Sermen Kirtasiye Tabaklar Mh. Cumhuriyet Cd. No: 14 (Evkur Yanı)
- Kardeşler Petrol E-1 Karayolu üzeri (0-374) 424 45 44 Taşkesti
- Kardeşler Kirt. Seyranlık M. Ankara C. N: 10 Tel: (0-374) 421 66 20 Mudurnu

BURDUR:

- Aydınlıkevler Mh. Vezirhan Sk. No: 19 Tel: (0-248) 212 32 19-212 34 97

BURSA:

- Hakikat Market ve Neşriyat Yeşil Emir Cd. Yan Sk. No: 3/A
Tel-Faks: (0-224) 326 37 40 - 256 71 39
- Hakikat Kitapevi Yeşil Mh. Emir Sultan Cd. Koçoğlu Apt. No: 28
Tel: (0-224) 329 26 87- 342 13 02
- Hakikat Kitap Kirtasiye Dr. Ziya Kaya Mh. İlica Cd. No: 13
Tel: (0-224) 512 25 25 - 514 31 32 Gemlik
- Hakikat Kitap Kirtasiye Beyler Mh. Kılıçaslan Cd. No: 137
Tel: (0-224) 757 20 15 İznik

ÇANKIRI:

- İmaret Cd. Tansuğ Sitesi No: 5 Tel: (0-376) 213 96 66

DENİZLİ:

- Gültepe Mh. 4804 Sk. No: 9 D: 8 Tel: (0-505) 818 58 87 Gümüşler

DÜZCE:

- Hakikat Kirtasiye Burhaniye Mah. Şehit Ruhsar Sk. No: 45
Tel: (0-380) 523 30 30 - (0-533) 764 72 87
- Sermen Kirtasiye Atatürk Bulvarı No: 15
Tel-Faks: (0-380) 525 03 44

ESKİŞEHİR:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Cumhuriyet Mh. Temel Sk. No: 3/B
(İki Eylül İlköğretim Okulu Karşısı) Tel-Faks: (0-222) 234 57 41

GİRESUN:

- Gazi Cad. No: 75/B Tel-Faks: (0-454) 216 06 30

İSPARTA:

- Hakikat Neşriyat Kutlubey Mh. Eski Adliye Karşısı N: 5 Tel: (0-246) 232 47 34

İSKENDERUN:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Ulu Cami Cad. No: 111/C Tel-Faks: (0-326) 615 20 51

İSTANBUL:

- Ankara Cd. Çağaloğlu Yokuşu Saadet Han No: 42/1
Tel: (0212) 511 84 98 - 513 72 00 - 511 21 41 Çağaloğlu
<http://www.hakikat.com.tr/> Email: hakikat@hakikat.com.tr

- Dâvet Market Kirtasiye Kayışdağı Mah. Ziya Gökalp Sk. No: 18/A
Tel: (0-216) 661 49 11 Faks: (0-216) 661 49 10 Küçükbakkalköy
- Hakikat Kitap Kirtasiye Fevzi Çakmak Mh. Fevzi Çakmak Cd. Gümüşhane
Sk. No: 21 (Şevket Sabancı Lisesi Karşısı) Üstkaynarca - Pendik
Tel: (0-216) 597 31 80 Faks: (0-216) 597 31 73
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Mimar Sinan Mh. Namık Kemal Cd.
Kelebek Sk. No: 2B Tel: (0-216) 471 44 35 Ataşehir
- Osmanlı Kitap Kirtasiye Esatpaşa Mh. Ziya Gökalp Cd. Kuruçeşme Sk.
No: 12/A Tel-Faks: (0-216) 317 15 81 Üsküdar

İZMİR:

- Hakikat Kitap Kirtasiye, Karabaş Mh. Cengiz Topel Cd. No: 14
Tel: (0-262) 332 22 14-15 (Yürüyüş Yolu, Sanat Okulu Karşısı) İzmit
- Hakikat Kitap Kirtasiye M. Ali Paşa Mh. Gazi M. Kemal Bulvarı No: 62/A
Tel: (0-262) 325 57 11 İzmit
- Hakikat Market Şehitler Mah. 355 Sk. No: 2 Tel: (0-262) 412 29 91 Gölçük
- Hakikat Kitap Kirtasiye Hacı Ömerağa Mh. Merkez Yeni Camii Sk. No: 11
Tel: (0-262) 452 22 51 Karamürsel
- Hakikat Kitap Kirtasiye, Merkez Mh. Preveze Cd. No: 37
(Yeni Belediye Binası Altı) Tel: (0-262) 412 81 11 Gölçük

İZMİR:

- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Cumhuriyet Bulvarı No: 283/A
Tel: (0-232) 422 08 79 Alsancak
- Hakikat Neşriyat 2005. Sk. No: 4/A Tel: (0-232) 368 69 82 Karşıyaka
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye 1733 S. No: 43/A
Tel: (0-232) 381 19 14 Karşıyaka

KARABÜK:

- Hatipoğlu Ticaret Gazipaşa Cad. 2. Noter altı Tel: (0-370) 424 23 69

KASTAMONU:

- Hatipoğlu Mobilya Mehmet Akif Ersoy Mh. Taşköprü Cd. İnci Sit. No: 1
Tel: (0-366) 212 10 78

KAYSERİ:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Hunat Mh. Sivas Cd. Alemdar İş Merkezi No: 2/C
Tel: (0-352) 231 72 54 Faks: (0-352) 222 69 29 Melikgazi

KONYA:

- Hakikat Kirtasiye Şemsi Tebrizi Mh. Şerafettin Cd. Tarihi Mahkeme Hamamı
Yanı No: 25/R Tel-Faks: (0-332) 353 73 07 Karatay
- Musalla Bağları Elmali Cd. Trafo Yanı No: 49/A
Tel: (0-332) 237 14 89 - (0-537) 380 97 80 Selçuklu

MANİSA:

- Hakikat Market Saruhan Mh. Murat Cd. No: 98 Tel: (0-236) 231 60 40
- Uzunçarşılı 6. Sk. No: 8 Tel: (0-236) 231 14 15
- Güneş Mh. 395. Sk. No: 55 Tel: (0-236) 714 60 35 Salihli

ORDU:

- Yeni Mah. 52. Sk. No: 8 Tel: (0-452) 233 08 06

OSMANIYE:

- Albayrak Kirtasiye Hacı Osmanlı Mh. Cevdet Sunay Cd. No: 113
Saat Kulesi Cıvarı Tel: (0-328) 812 90 88

SAMSUN:

- Kılıç Dede Mh. Muhittin Özkafeli Bulvarı Aydınlar Apt. No: 10 Kat: 1
Tel: (0-362) 230 12 48 - (0-544) 808 47 10
- Eski Mk. San. Karşısı Nurkent Yapı Koop. Yeşildere Mh. Akşehir Sk. F Blok
No: 3 Tel: (0-362) 438 17 40 - (0-535) 933 14 03

SIVAS:

- Kızılırmak Mah. Azizbaba. Sk. No: 4
Tel: (0-346) 222 48 03

TEKİRDAĞ:

- Muhittin Mh. Kocaağa Sk. Çorlu İş Mrk. No: 18/1
Tel: (0-282) 652 39 89 Çorlu

TRABZON:

- 2 Nolu Erdoğan Mh. Özgür Sit. F Blok No: 4/15
Tel: (0-532) 228 34 61

YALOVA:

- Hakikat Kitap Kirtasiye İstanbul Cad. No: 32/B Tel-Faks: (0-226) 813 11 29
- Bayraklılar Kirtasiye Taşlıman Mh. G. Süleyman Aslan Cd. Akelli Apt. 17/A
Tel: (0-226) 246 47 44 - 245 07 51 Çınarcık

YOZGAT:

- Dalasan Ticaret Sungurlu Cd. No: 5 Tel: (0-354) 212 07 99

ZONGULDAK:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Müftü Mh. Demirciler Çar. No: 17
Tel: (0-372) 316 18 52 Ereğli
- Yasin Kirtasiye Müftü Mh. Demirciler Çar. No: 31
Tel: (0-372) 316 39 10 Ereğli